

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm Yolunda

ISSN 1300-3581

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2012/01 • 6 Ocak 2012 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Amerikancı rejim
dizginsizce saldırıyor...**

**Kürt
halkıyla
omuz omuza!**

İÇİNDEKİLER

Amerikancı rejim saldırganlıkta	
sınır tanımıyor.....	3
Kürt halkıyla omuz omuza!..	4
Tecrit saldırısına karşı	
birleşik-militan mücadeleyle!..	5
Uludere katliamı protestolarla	
lanetlendi!..	6-7
Kürt hareketinden katliama tepkiler....	8
Sermaye hükümeti katliamı sahiplendi .	9
Ücretler asgari, sömürü azami!..	10
Aralık ayında 52 işçi öldü.....	11
Maltepe Belediyesi taşeron işçileri:	
"Süresiz direnişteyiz!".....	12
Maltepe Belediyesi taşeron işçileri	
direnışı büyütüyor!.....	13
Metal İşçileri Birliği MYK Ocak ayı	
toplantısı sonuçları.....	14-15
Anayasal hayaller	
üzerine - V.İ.Lenin.	16-17
Yemen'de yüzbinler alanları	
terketmiyor!..	18
Dünyadan işçi ve	
emekçi eylemleri.....	19
Büyük madenci yürüyüşü	
21. yılında.....	20-21
2011'de sınıf hareketini tablosu... ..	22-23
Billur Tuz'da direniş başladı ...	24
Zulmünü arttır ki	
çöküşün hızlansın!	25
Kampüslerden "boykot" sesleri	
yükseliyor!	26
Üniversitelerde faşist saldırılar... ..	27
"Baskılar bizi yıldıramaz!"	28
'96 Ümraniye: Bir kez daha katliam ve	
direniş.	29
Hüzün hasatçısı bir halkın	
"kaçağa çıkan" 35 evladına.....	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2012/01 * 6 Ocak 2012
Fiyatı: 3 EURO

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Uludere katliamı sermaye devletinin tarihsel katliamcı kimliğinin/sicilinin yeni bir örneği oldu sadece. Düzen cephesi bu vahşi katliamın ardından katliamın üzerini örtmek için tüm cephelerden saldırıya geçti. Katliamı meşrulaştırmak ve haklı göstermek için baskı, tehdit, gözaltı ve tutuklama terörü eşliğinde kara propaganda da dahil olmak üzere her türlü kirli savaş yöntemini ve aracını devreye soktu. Katliama tepki gösteren ilerici ve sol güçlere azgınca saldırarak sindirmek ve susturmak istedi. Ancak ne faşist baskı ve terör, ne de demagojik açıklama ve kara propaganda, bu vahşi katliama karşı yükselen haklı tepkilerin önünü alamadı. İlerici ve sol güçlerin Kürt halkıyla eylemli dayanışmasının önünü kesemedi. Tersine sol ve ilerici güçler saldırılara karşı bir araya gelerek ortak bir yanıt verdiler.

Kürt halkının özgürlük ve eşitlik taleplerini kanlı katliamlarla, faşist baskı ve terörü tırmandırarak bastırmaya ve ezmeye çalışan sermaye devleti, bunu başaramayacaktır. Zira Kürt halkının haklı ve meşru taleplerinin önüne geçmek artık mümkün değil. Sermaye devleti yıllardır yürüttüğü imha, inkar, asimlasyon ve kirli savaş politikaları ile bunu başarmaya çalıştı. Ancak geline yerde giderek büyüyen Kürt halkının örgütlü mücadelesi bu politikaları etkisizleştirip boşa çıkardı.

Sermaye devleti-hükümeti bir tarafta katliamlarla bir halkın haklı taleplerini boğmaya çalışırken öte taraftan da işçi ve emekçilere yönelik saldırılarını aralıksız olarak sürdürmekte. Uludere katliamının gerçekleştiği gün açıklanan sefalet ücreti bir kez daha bu devletin kimin devleti ve hangi sınıfın çıkarlarının temsilcisi olduğunu gösterdi.

Sermaye hükümeti bir taraftan yoksul Kürt köylüsünü bombalarla imha ederken öte yandan milyonlarca işçiyi sefalete mahkum eden sadaka zammı kararının altına aynı gün imza attı. Bu kararın altında aynı zamanda sınıfın çıkarlarını sermayeye peşkeş çeken hain Türk-İş bürokratlarının da imzası var. Bu hain takım ihanetlerini haklı göstermek adına gerçekleri tersyüz ederek içine düştükleri sefil durumdan kurtulacaklarını umuyorlar. Ancak hiçbir açıklama ve

manevra, bu hainlerin sermaye ile kolkola oldukları gerçeğinin üzerini örtemez. Bu ihanetin hesabı mutlaka sorulacaktır.

İşçi ve emekçileri zam ve vergi soygununa, sefalet ücretine, örgütsüzlüğe, ağır çalışma ve yaşam koşullarına mahkum ederek saltanatlarını sonsuza kadar sürdüreceklerini umanlar yanılmaktadırlar. Zira işçi ve emekçilerin örgütlü hak alma mücadelesi bugün için zayıf olsa da, bu mücadele günden güne büyüüp yayılmaktadır.

Sınıf devrimcileri bu mücadeleyi sermaye iktidarını yıkma mücadelesi temelinde ele alarak kendi güncel görev ve sorumluluklarına buradan yüklenmelidir.

Dünyada gençlik sokakta...

**Gençliğin
devrimci
dinamizmi
engellenemez!**

Ekim Gençliği

Ekim Gençliği

Aylık Sosyalist Gençlik Dergisi
Ocak 2011 * Sayı: 135 * Fiyatı: 2 TL

Birleşik, kitlesel ve devrimci bir
gençlik hareketi yaratalım

**Faşist baskı ve
devlet terörüne
karşı**

Rektörlük seçimleri ve
öğrenci temsiliyeti...
Söz, yetki, karar
hakkı istiyoruz!

Yeni bir dönemin başında
gençlik çalışması...
Olanaklar, sorunlar
ve sorumluluklar

Genç-Sen mahkeme
kararı ile kapatıldı...
Sokakta savunulacak

Kadına yönelik
şiddet!
"Razı değiliz!"

135
say

**geleceğine
sahip çık!**

Kitapçılarda...

Amerikancı rejim saldırganlıkta sınır tanımıyor...

Gerici saldırganlığa karşı birleşik mücadele!

Sermaye devleti ve dinci gerici AKP hükümeti, Kürt sorununu kurşun, bomba ve katliamlarla çözmeye konusundaki pervasızlığını, Kürt çocuklarını F-16 savaş uçaklarıyla bombalayarak dünya aleme gösterdi. İşgalci NATO güçlerine bağlı savaş uçaklarının Afganistan’da sık sık gerçekleştirdiği sivil katliamları örnek alan Ankara’daki Amerikancı takımı, kan dökmeye dayalı siyaset tarzını terketmek bir yana, daha da pekiştiriyor.

Uludere’ye bağlı Roboski Köyü’nde 35 çocuk ve gencin vahşi bir şekilde katledilmesi, salt militarist güçlerin değil, bir bütün olarak sermaye iktidarının barbar zihniyetin temsilcisi olduğunu gözler önüne sermiştir. Ordusu, polisi, istihbaratı, hükümeti, medyasıyla sermayenin hizmetindeki tüm kurumlar, önce katliamı yok saymaya, bu mümkün olmayınca da “sıradan vaka” gibi sunmaya çalışmışlardır.

Rejim cephesinden tam bir uyumla sergilenen bu alçaltıcı tutum, canlı emeğin kanyla beslenen sermayenin hizmetkârlarını da kendisine benzettiğini çarpıcı bir şekilde kanıtlamıştır.

Generallerin pişkinliği

İlk açıklamayı yapan Genelkurmay, katliamı “kaza” diye geçiştirmeye çalıştı. Tüm ayrıntıların ortaya serilmesiyle suçüstü yakalanınca, adeti olmadığı halde “başsağlığı mesajı” yayınlama yoluna gitti.

Katliamdan birinci derecede sorumlu olanların açıklamaları tam bir pişkinlik örneğidir. Zira “kaza” açıklamasının ciddiye alınacak bir yanı yoktur. Hem katledilen çocukların aileleri hem BDP liderleri, F-16 savaş uçaklarıyla bombalanan çocuk ve gençlerin gerilla olmadıklarının devlet tarafından bilindiğini açıkladılar. Kaldı ki, gece-gündüz insansız hava uçaklarıyla gözetim altında tutulan bir bölgede gerillanın 50 katırlık bir kervanla yola çıkmayacağını bilmek için askeri uzman olmaya gerek yok. Kimyasal silahlarla saldıran bir ordu gerçekliği ile karşı karşıya olan gerillanın böyle bir şey yapmayacağını en iyi bilenler generaller olsa gerek. Saldırıdan sağ kurtulanlarla görüşen BDP liderleri, askerin kafiyeyle durdurup yönlendirdiği, bombardımanın bundan sonra başladığını açıkladılar.

Demek ki ortada bir “kaza” değil, düpedüz planlı bir katliam vardır. Kaldı ki, katledilenler gerilla olsalardı bile, katırlarla birlikte hareket eden bir grup insanın F-16 savaş uçaklarıyla bombalanması da akıl almaz bir vahşet olurdu.

AKP’nin zorba zihniyeti tüm iğrençliği ile ortalığa saçıldı

Her konuda ahkâm kesen AKP şefi ile önde gelen müritleri, icra ettikleri imha savaşının bir sonucu olarak 35 Kürt çocuk ve gencinin katledilmesi karşısında dut yemiş bülbüle döndüler. Komşu ülkelerin içişlerine karışacak kadar pervasızlaşan bu dinci Amerikancılar, olaydan ancak bir gün sonra kameraların karşısına çıkabildiler. Yapılan ilk açıklamada, “bir hata oldu, olay tüm yönleriyle araştırılacak” demekle yetindiler.

Vahşet ortada olduğu halde eli kanlı katiller pişkinliği elden bırakmadılar. Sonraki günlerde hükümet adına yapılan açıklamalarda, üstelik katliamdan sorumlu olduklarını artık tüm dünya öğrenmişken, suçlu PKK’nin üstüne yıkmaya çalıştılar. Ucuz olduğu kadar iğrenç de olan demagogik söylemlerle her taraflarına sıçrayan kanı

temizleme çabasındalar.

F-16 savaş uçaklarıyla çocuk bombalayanların kendilerini aklama girişimleri beyhudedir. Zira dinci gericilik odağı AKP’den demokrasi bekleyecek derecede körlük içinde olanlar bile, artık zorba bir zihniyetle karşı karşıya olduklarının farkına vardılar. Bu olayda çarpıcı olan, başkalarına akıl veren, ahlaktan ve adaletten söz edenlerin, kan emici sermayenin bir izdüşümünden başka bir şey olmadıklarını, ibretlik bir olayla kanıtlamış olmalarıdır. Cinayeti işleyenler defin işine kalkışsalar da, bu defa katilleri herkes tanıyor.

Medyadaki tetikçiler cephenin ön saflarında!

Burjuvazi adına kalem oynatanlar, en az F-16 ile bombalama emri veren ve atanlar kadar gözü dönmüş bir kast oluşturuyorlar. Kanla beslenen bu kastın mensupları, Uludere katliamı karşısında sergiledikleri tutumla, kraldan daha kralcı olduklarını gözler önüne sermekte bir sakınca görmüyorlar.

Sıradan bir olayı bile “dram” havasına büründürüp dakikalarca sunanlar, generaller açıklama yapana kadar katliama dair seslerini çıkarmadılar. Konuşup yazmaya başladıklarında ise, tam bir arsızlıkla katliama kılıf uydurmaya, Kürt hareketini suçlamaya, inkâr ve imha savaşının güzellemesini yapmaya devam ettiler. Vahşi katliam imha savaşının gereği olarak yapıldığı halde, durumu tersine çevirmeye çalışan medyadaki tetikçiler, “bu olay terör belasının sonucudur” diyerek, katledilen Kürt çocuklarının cesetlerini bile kirli savaşa malzeme yapma yarışına girdiler.

Sermaye medyasının tümü bu suça ortak olsa da, dinci gericiliğin bu alandaki borazanları ahlaksızlık, ilkesizlik, değer tanımazlık konusunda herkesi fersah fersah geride bırakmışlardır. Amerikancı dincilerin her

icraatını parlatıp pazarlamakla mükellef olan bu düşkünler, Uludere katliamından sonra da seferber olarak AKP iktidarının kirli-kanlı icraatlarını mazur gösterme yarışına girdiler. Böylece, sermayenin ve emperyalizmin çıkarlarını din bezirgânlığı yaparak savunmaya çalışan dinci gerici medyanın sefil şefleri, tam bir “sınıfsal misyon”la hareket ettiklerini bir kez daha göstermiş oldular.

Amerikancı rejimin “çözüm”ü imha savaşdır

Son yıllarda dillendirilen “Kürt açılımı”, Kürt hareketi dahil bazı çevrelerde temelden yoksun beklentiler yaratmayı başarmıştı. Oysa asıl amacın Kürt sorununa çözüm üretmek değil, Kürt hareketini bazı kırıntılara razı ederek tasfiye etmek olduğu ilk günden belliydi.

Olayların vardığı boyut, Pentagon’un savaş baronlarının desteğini de arkasına alan Türk sermaye devleti ile AKP hükümetinin planlarını deşifre etmiştir. KCK operasyonlarıyla Kürt hareketini boğmaya çalışan rejim, gerillaya karşı uluslararası anlaşmalarla yasaklanmış kimyasal silahlar kullanacak derece gözü dönmüş bir saldırganlığa girdi. Uludere katliamı ise, Kürt coğrafyasında hareket eden her canlının F-16 savaş uçaklarının hedefi olabileceğini gösterdi.

İmha politikası, sermaye iktidarı ile AKP hükümetinin Kürt sorununa ürettikleri “çözüm” oluyor.

Hak ve özgürlükler rejimle uzlaşarak değil mücadele ile kazanılabilir

Sermaye devleti ve AKP iktidarının öncelikleri bellidir: Sefil çıkarları uğruna ve emperyalist güçler

adına bölgesel tetikçilik yapabilmek için Kürt hareketini her yola başvurarak tasfiye etmek, ilerici-devrimci hareketi bastırmak, Kürt halkı ile işçi ve emekçileri köleliğe razı etmektir.

Zorbalıkta sınır tanımayan, kendi yasalarını bile ayaklar altına alıp muhalif her sesi zindana kapatarak susturmaya çalışan AKP iktidarı, etkin tetikçilik uğruna daha da azgınlaşma eğilimindedir. Tüm gelişmeler, Kürt halkı ile işçi ve emekçilerin bu rejimle uzlaşarak kazanabilecekleri hiçbir şey olmadığını, en sıradan bir hakkın bile ancak bu rejime karşı mücadele ile kazanılabileceğini göstermektedir.

Önümüzdeki süreçte, özelde azgın saldırılara maruz kalan Kürt halkıyla dayanışmayı, genelde ise gerici saldırganlığa karşı birleşik mücadeleyi yükseltmek, sadece ilerici-devrimci güçlerin değil, işçi sınıfının, emekçilerin ve bu saldırganlığa karşı olan tüm güçlerin ihmal edilemez güncel görevidir. Azgınlaşan sınıfsal ve ulusal baskıya karşı durabilmenin tek yolu budur.

Kürt halkıyla omuz omuza!

Katliamcı devletten hesap sormaya!

Tarihi Kürt halkına dönük sayısız vahşet ve katliamla dolu olan Türk sermaye devleti, bu kanlı siciline bir halka daha ekledi. Türk ordusuna bağlı savaş uçakları Şırnak'ın Uludere ilçesine bağlı Roboski Köyü'nde, sınıra yakın bölgede radarlar tarafından tespit edilen köylülerin üzerine bombalar yağdırarak ölüm kustu. Bombardıman sonucu aralarında çocukların da bulunduğu 35 köylü vahşice katledildi.

Bu kanlı katliam, Kürt hareketine ve Kürt halkına dönük 'topyekün savaş ve imha' politikalarını yoğunlaştırma yeminlerinin edildiği yılın son MGK toplantısını takiben gerçekleşti. Düzen güçlerinin olayın ardından yaptıkları pişkinlik dolu açıklamalar da, katliamın düzenin Kürt halkını hedef alan saldırganlık politikasının bir parçası olduğunu açıkça gözler önüne sermeye yetti. Öyle ki, "köylüleri terörist sanma" demagojisine yaslanan Genelkurmay Başkanlığı, gerçekleştirdiği vahşi katliamın arkasında durabildi. Sermaye hükümeti AKP adına yapılan açıklamada ise, "Bir operasyon kazası olmuştur" türünden ifadelerle bu kanlı katliamın üzeri örtülmeye çalışıldı.

Katliamcı devlet, bu büyük vahşete tepki göstermek için alanlara çıkan Kürt halkına ve ilerici, devrimci güçlere azgınca saldırmaktan da geri durmadı.

İşçiler, emekçiler, kardeşler!

Emperyalistlerin gerici çıkarları doğrultusunda Ortadoğu'da kirli savaşların kapısının iyiden iyide aralandığı bu süreçte, Türk devleti de AKP hükümeti eliyle uğursuz bir rol üstlenmekte ısrarcı görünüyor. Dışarıda emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarına aktif taşeronluk rolünün üstlenildiği bir dönemde, Kürt halkı payına düşen de dizginsiz baskı ve terör oluyor.

ABD başta olmak üzere emperyalist hamilerinin desteğini arkasına alan Türk devleti, Kürt hareketinin tasfiyesini amaçlayan politikalarından ve buna temel oluşturan resmi imha-inkar çizgisinden vazgeçmeyeceğini attığı her adımla gösteriyor. Özgürlük talepleriyle alanlara çıkan Kürt emekçileri azgın devlet terörünün hedefi olurken, "KCK operasyonları" adı altında ara verilmeksizin sürdürülen 'siyasi soykırım' hamlelerini, bu süreçle paralel olarak yürütülen sınır içi ve ötesi askeri operasyonlar tamamlıyor.

Açık ki, Uludere'de gerçekleşen katliam da bu tablonun parçalarından birini oluşturuyor.

Kardeşler!

Bir diğer gerçek de şu ki, sermaye devletinin bu dizginsiz saldırganlığının gerisinde büyük bir korku yatıyor. Kürt sorununu çözme yeteneğinden yoksun olan sermaye devleti, baskı, terör ve zorbalığa sarılmaktan başka bir yol bulamıyor. Devletin sonu gelmez saldırganlığı ise, Kürt halkına geri attırmak şöyle dursun, her defasında onun düzen karşıtı öfkesinin daha fazla bilenmesine neden oluyor. Kürt halkı, ödenen nice bedele rağmen mücadelesine büyük bir inanç ve kararlılıkla devam ediyor.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) olarak, 'içerde ve dışarıda savaş ve saldırganlık' pozisyonu alan sermaye devletinin dizginsiz saldırıları karşısında Kürt halkıyla çok yönlü bir dayanışma içerisinde bulunmanın yakıcı bir öneme sahip olduğunu düşünüyoruz.

Tam da bu bilinçle, tüm işçi ve emekçileri, devrimci ve ilerici güçleri, Kürt halkının haklı ve meşru mücadelesine omuz vermeye, faşist baskı ve teröre karşı Kürt halkının yanında saf tutmaya ve katliamcı devletten hesap sormak için birleşik mücadeleyi yükseltmeye çağırıyoruz.

Katil devlet hesap verecek!

Kürt halkıyla dayanışmaya!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

**Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu
(BDSP)**

29.12.11

“Uludere bilinçli bir katliamdır!”

4 Ocak 2012

İHD, KESK, TTB, DİSK, ÇHD, TİHV ve MAZLUMDER'in oluşturduğu heyet Uludere'deki katliama dair hazırladığı raporu 3 Ocak günü açıkladı.

Raporda cenazelerin otopsi yeri ve şartlarının gözden geçirildiği, olayın meydana geldiği yerde incelemelerde bulunduğu, birçok köylü, cenaze yakını ve görgü tanığı ile görüşüldüğü belirtildi. Otopsi işlemlerinin yavaş yapıldığına dikkat çekildi.

Raporda, olaydan sağ olarak kurtulan Hacı Encü ile yapılan görüşmeye de yer verildi. Encü'nün şu sözleri hatırlatıldı:

“Irak tarafına geçerken karakola özellikle bir bilgilendirme yapmadık ancak gidip geldiğimizi zaten biliyorlardı. Dönüşte bizim köyün yaylasına vardık aydınlatma fişeği ve akabinde de top-obüs atışı yapıldı. Biz iki gruptuk, öndeki grup ile arkadaki grup arasında 300-400 metre mesafe vardı, ilk top atışından hemen sonra uçak geldi, askerler bizim yaylayı tuttukları için, bu tarafa geçebileceğimiz başka yol yoktu, bu nedenle gruplar sıkışarak bir araya gelmek zorunda kaldı, sonunda iki büyük grup olduk. Bizim 6 kişilik gruptan 3 kişi kurtulduk. Olay 1 saat sürdü.”

Olayda hayatını kaybedenlerin kimlik bilgilerine ve görgü tanıklarının anlatımlarına yer verilen raporda, görgü tanıklarının anlatımına göre askerlerin ambulansla olay yerine gidilmesine izin vermediği belirtildi. Genelkurmay Başkanlığı'nın resmi açıklamasına ve AKP Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik'in sözlerine de atıfta bulunulan raporda, heyetin yaptığı incelemede sınır taşının hemen yanında bomba parçalarının görüldüğü, sınır taşında herhangi bir darbenin olmadığı, mazot bidonlarının etrafa yayıldığı ve parçalandığı bilgisi yer aldı.

Olayda hayatını kaybedenlerin sivil oldukları hatırlatılan raporda, TBMM İnsan Hakları Komisyonu'nun konuyu bir an önce ele alması istendi. Etkili bir soruşturma yapılabilmesi için olayda sorumluluğu bulunan askeri ve sivil tüm yetkililerinin soruşturma sonuçlanıncaya kadar görevlerinden açığa alınması talep edilerek, sorumlular hakkında açılacak kamu davasının adaleti sağlaması gerektiği kaydedildi.

Hükümetin olayın siyasi sorumluluğunu üstlenmesi gerektiği ifade edildi.

Devrimci tutsaklar üzerindeki tecrit ağırlaştırılmak isteniyor...

Tecrit saldırısına karşı birleşik-militan mücadeleye!

AKP'nin Mehmet Haberal düzenlemesi olarak gündeme gelen kanun teklifi meclise gönderildi. Kanun teklifi kabul edilirse Mehmet Haberal hasta olan annesiyle görüşebilecek. Yasa değişikliği müebbet hapse mahkum olanların infazına hiçbir koşulda ara verilemeyeceği için, yasa değişikliğinden özelde Abdullah Öcalan genelde devrimci tutsaklar hiçbir zaman yararlanamayacaklar.

Kanun teklifinde şunlar söyleniyor:

“Hükümlünün kendisiyle görüşme yapan kişiler aracılığıyla bir suç örgütünün faaliyetlerine yön verdiği hususunda somut olguların varlığı halinde, Cumhuriyet Başsavcılığı'nın istemi üzerine, infaz hakimi kararıyla avukat ve sair kişilerle görüşmesine altı aya kadar sınırlama getirilebilir.” Böylece 6 aydır fiilen sürdürülen avukat yasağına yasal bir içerik kazandırılmak, Abdullah Öcalan ve İmralı tabutluğunda bulunan devrimci tutsaklara yönelik tecrit daha da derinleştirilmek isteniyor. Kürtçe yasağı konusunda mecliste bulunan tüm düzen partileri ortak tutum almıştı. Mecliste Kürtçe'ye karşı savaş açan AKP, kanlı bıçaklı olduğu MHP ve CHP tarafından hararetle desteklenmişti. Kısacası tüm düzen partileri asimilasyon ve inkar politikalarından yana tutum almışlardı. Kuşkusuz düzen partileri devrimci tutsaklar üzerindeki tecritin ağırlaştırılması konusunda da tam bir anlayış birliği içinde hareket edeceklerdir.

Cezaevlerinde siyasi tutuklu ve hükümlülere yönelik tecrit uygulaması yıllardır sürdürülüyor. Siyasi tutsakların istedikleri kitaplara, yayınlara ulaşmaları, aileleriyle görüşmeleri ve avukatlarının hukuki yardımlarından yararlanmalarına keyfi, uyduruk nedenlerle izin verilmiyor. Bu yolla bir yandan siyasi tutsakların kimliklerinden arındırılması diğer yandan ise emeğin toplumsal mücadelesinin güçleri olan devrimci ve ilerici özneler gözdağı verilmek isteniyor.

Özünde devrimci tutsaklar üzerindeki tecridi koyulaştırmaya yönelik keyfi uygulamalar her cezaevinde farklılık göstermektedir. İmralı cezaevindeki tecrit ve keyfi uygulamalar en yüksek düzeye çıkarılmıştır. Zira Kürt halkının sindirilmesi noktasında Abdullah Öcalan'a yönelik ağırlaştırılmış tecrit uygulaması AKP hükümeti tarafından özel olarak öne çıkarılmaktadır. Öte yandan her görüşme sonrasında avukatlara yönelik soruşturma ve dava terörü uygulaması da devletin baskı politikasının parçası olarak İmralı tabutluğunda sistematik olarak uygulanmaktadır.

Mecliste görüşülecek olan yasa teklifi özelde Abdullah Öcalan'ı genelde Kürt halkını hedefleyen, aşağılamayı amaçlayan açık bir saldırdır. AKP, Kürt halkına yönelik yeni bir kışkırtmanın kapısına açmak istemektedir. Bu yasal düzenlemeye ilişkin olarak atılan adım, son süreçte kirli savaşa, Terörle Mücadele Yüksek Kurulu toplantılarına hız veren AKP hükümetinin savaşı tırmandırma politikasının bir parçasıdır.

AKP hükümetinin kanun teklifi, kirli savaş konseptinin, Kürt Hareketi'ne yönelik saldırıların ağırlaşarak süreceğinin açık kanıtıdır. AKP hükümeti Abdullah Öcalan'a yönelik tecritin son erdirilmesine yönelik taleplere kulaklarını tıkamakla yetinmiyor.

Tecritin kapsamını daha da genişletmek istiyor. Abdullah Öcalan'a yönelik tecridi katmerleştirerek, Kürt hareketi üzerindeki baskı ve ablukasını büyütmeyi hedefliyor.

Kürt halkının ve Kürt hareketinin direnişi büyümekten başka bir çözüm yolu bulunmamaktadır. Kürt hareketi AKP hükümetine çözüm yolunda yıllarca şans tanımıştır. Ancak AKP hükümeti bu süreci Kürt hareketini tasfiye politikası doğrultusunda kullanmak için çabalarını yoğunlaştırmıştır. Yapılmak istenen son yasal düzenlemede bu anlayışın yeni bir kanıtıdır.

Bu ve benzeri yasa teklifleri, kapitalist toplumda meclisin ve meclisin yaptığı yasaların kimlere hizmet ettiğinin, dahası kağıt üstündeki yasaların dahi pratikte bir değer taşımadıklarının göstergesidir. Milletvekilleri egemen sınıfın çıkarları doğrultusunda kendilerine düşen rolü oynamaktadır. Bu o kadar bariz yapılmaktadır ki, kitleleri aldatmak için makyaja bile ihtiyaç duyulmamaktadır.

Sermaye düzeni sınıflar üstü hukuk safsatasıyla burjuva hukukunun sorgulanmasının önüne geçmeye çalışmaktadır. Oysa son yapılmak istenen yasal düzenleme bile hukukun üstünlüğü yalanını açığa çıkarmak için fazlasıyla yeterlidir. Burjuva hukuku varolan yasaların sorgulanmasını bile işçi ve emekçilere yasaklıyor. İşçi ve emekçiler yapılan yanlışları, adaletsizlikleri eleştirdiklerinde haklarını aradıklarında burjuvazinin hukuk terörüne maruz kalıyorlar.

Tüm bu yasa teklifleri çürüten ve kokuşan burjuva düzenin bekası içindir. Çeteleşen, bir katliam ve cinayet şebekesine dönüşen sermaye devletinin meclisi de bu çerçevede kendine düşen rolü oynamaktadır. Kapitalist toplumda kanun ve yasaların herkese eşit davranması ve gerçek anlamda adil olması mümkün değildir. Bu düzende egemen olan burjuvazidir ve hukuk da yargı da mecliste onun çıkarları temelinde hareket etmektedir.

Diyarbakır'da infaz!

Diyarbakır Merkez Kayapınar ilçesi Huzurevleri Mahallesi'nde 31 Aralık günü bir eve düzenlenen baskında iki kişi polisler tarafından infaz edildi. İnfaz haberi burjuva basın-yayın organları tarafından “Diyarbakır'da iki PKK'lı terörist öldürüldü” biçiminde servis edildi. Medya, “operasyon sırasında evde bulunan 2 PKK'lı'nın balkondan aşağıya atlayarak hayatını kaybettiğini” iddia etti.

Çatışma sonrası olay yerinde görüntü ve bilgi alınmasına izin vermeyen polis, emrin “Diyarbakır Valisi” tarafından verildiğini belirtti. İsimlerini vermek istemeyen iki görgü tanığı ise, sabah 05.00 sularında kar maskeli özel hareket timleri tarafından baskın düzenlenen binanın önce ablukaya alındığını,

ardından ise yoğun ateş altına alındığını söyledi. Üçüncü katta bulunan daireye baskın düzenleyen özel timlerin iki kişiyi sağ yakalayarak dışarı çıkardığını belirten görgü tanıkları, binanın arka tarafına götürülen iki kişinin daha sonra infaz edildiğini belirtti.

Diyarbakır Valisi Mustafa Toprak ve Diyarbakır Emniyet Müdürü Mustafa Sağlam ise, olayın Polis 155 hattına yapılan bir ihbar üzerine gerçekleştiğini savundu. Çatışmanın yaşandığı anda evde bulunan 2 kişinin balkondan atıldığını ileri süren Toprak, “Boş evde yapılan aramada çatışma yaşanırken patlamış 2 el bombası, 2 uzun namlulu silah ile bir tabanca ele geçirildi” iddiasında bulundu.

Uludere katliamı protestolarla lanetlendi...

“Katil devlet hesap verecek!”

Türk sermaye devletinin Şırnak’ın Uludere (Qilaban) ilçesine bağlı Roboski Köyü’nde gerçekleştirdiği vahşi katliam başta Kürt illeri olmak üzere birçok kentte eylemlerle lanetlendi.

Katliamcı devlet, bu büyük vahşete tepki göstermek için alanlara çıkan Kürt halkına ve ilerici ve devrimci güçlere azgınca saldırdı.

29 Aralık

Taksim

İstanbul’da 29 Aralık günü Halkların Demokratik Kongresi’nin çağrısıyla binlerce kişi Taksim Tramvay Durağı’nda toplandı.

Birçok ilerici ve devrimci kurumun da katıldığı eylemde devlet eliyle yapılan katliama büyük bir öfke vardı. Meydanda toplanan kalabalık belli aralıklarla oturma eylemi gerçekleştirirken taşınan dövizlerde ise katliam fotoğrafları dikkat çekti.

Uzunca bir süre meydanda bekleyen kitle yolu trafiğe kapatarak Tarlabası’na yöneldiği sırada polis gaz bombaları ve tazyikli suyla kitleye saldırdı. Çatışmalar sokak aralarında devam ederken onlarca kişi gözaltına alındı.

Ankara

Ankara’da Ekim Gençliği, YDG, DYG, Emek Gençliği, Ankara Anarşi İnisiyatifi ve Cebeci’de bulunan öğrencilerin katıldığı eylemde üniversiteden Yüksel Caddesi’ne yürüyüş gerçekleştirildi. 100 kişi ile başlayan yürüyüş yol boyunca yaklaşık 400 kişiye ulaştı. Yüksel Caddesi’ne gelindiğinde buradaki

kitleyle buluşarak basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasına BDSP de destek verdi.

Adana

Adana İnönü Parkı’nda KESK Adana Şubeler Platformu, DİSK Adana Bölge Temsilciliği, Adana Tabip Odası, TMMOB Adana İKK, İHD, Alevi Kültür Dernekleri, ÖDP ve Halkların Demokratik Kongresi tarafından basın açıklaması gerçekleştirildi.

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı basın açıklamasında şunlar söylendi: “Tüm emekçileri katliamlara, tutuklamalara, verilen cezalara karşı çıkmaya, barış çalışmalarına katkı sunmaya, barışın tarafı olmaya, tarihsel ve kültürel gerçeklerle yüzleşmeye, hakikatleri araştırma cesareti göstermeye ve barış’a destek olmaya çağırıyoruz.”

Diyarbakır

Katliamı protesto etmek için onbini aşkın kişi BDP Diyarbakır il binası önünde toplandı. Sloganlar eşliğinde Koşuyolu Parkı’na doğru yürüyüşe geçen kitleye polis izin vermedi. Yürüyüşte ısrar eden kitleye polis tazyikli su ve gaz bombaları ile saldırdı. Saldırı esnasında polisin attığı gaz bombalarından biri ayağına isabet eden BDP İl Eş Başkanı Zübeyde Zümrüt de yaralandı.

Çatışmaların durmasıyla kitle tekrar BDP İl binası önünde toplanmaya başladığı esnada bir ses bombası patladı. Polisler, patlamayla birlikte bir kez daha gaz bombalarıyla saldırıya geçti. Çok sayıda kişi gözaltına alındı.

Yüksekova

Katliamı protesto etmek isteyen binlerce kişi BDP ilçe binası önünde toplanarak eski cezaevi kavşağına doğru yürüyüşe geçti. Kepenklerin kapalı olduğu kentte, öğrenciler de okullarını boykot ederek yürüyüşe katıldı.

Yürüyüş polis tarafından zırlı araçlarla engellendi. Bunun üzerine kitle oturma eylemi yaptı ve ardından tekrar yürüyüşe geçti. Yürüyüş sonrasında, katliamda yaşamını yitirenler için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. BDP Hakkari Milletvekili Esat Canan konuşma yaptığı sırada polis gaz bombası ve tazyikli suyla kitleye saldırdı. Saldırının ardından çatışmalar yaşanırken, çok sayıda kişi gözaltına alındı.

Cizre

Şırnak’ın Cizre ilçesinde de katliam protestosu vardı. BDP ilçe binası önünde biraraya gelen kitleye toplanma sırasında polis gaz bombası ve tazyikli suyla saldırıda bulundu. Polis saldırısına halk tarafından taşlarla karşılık verilmesi üzerine çatışmalar yaşandı.

Van

BDP Van İl Örgütü’nün deprem çadırı önünde biraraya gelen yüzlerce kişi Feqiyê Teyran Parkı’na yürüdü.

Van’ın Başkale ve Çaldıran, Muş’un ise Bulanık ve Varto ilçelerinde de BDP binası önünde basın açıklamaları yapılarak katliam lanetlendi.

30 Aralık

Taksim

KESK İstanbul Şubeler Platformu’nun çağrısıyla Taksim Tramvay Durağı’nda buluşan yaklaşık 5 bin

29 Aralık 2011 | Taksim

29 Aralık 2011 | Kartal

kişi Galatasaray Lisesi’ne yürüdü.

KESK, TTB, DİSK ve TMMOB üyesi işçi ve emekçilerin yer aldığı eylem aralarında BDSP, BDP, Halkevleri, Öğrenci Kolektifleri, EHP, ESP, EMEP, ÖDP, Kaldıraç ve DİP’in bulunduğu ilerici ve devrimci güçler katılım sağladı.

“Emek ve Demokrasi Güçleri” adına yapılan basın açıklamasında, hükümet ve medyanın katliama ilişkin tutumu eleştirildi. Kürt sorununun katliamlarla ve savaşla çözülemeyeceği vurgulanarak herkese üzerine düşen görevi yapma çağrısı yapıldı.

Kartal

HDK Kartal Meclisi’nin çağrısıyla Bankalar Caddesi’nde toplanan yaklaşık 250 kişi Kartal Meydanı’na yürüyüş gerçekleştirdi.

Yereldeki ilerici ve devrimcilerin de destek verdiği eylemde Uludere’nin kaza değil planlı bir katliam olduğu vurgulandı.

Esenyurt

HDK Esenyurt Meclisi’nin çağrısıyla Esenyurt Köyiçi Meydanı’nda basın açıklaması yapıldı.

BDSP’nin destek verdiği basın açıklamasında, Uludere’nin planlı bir katliam olduğu vurgulanarak AKP hükümetinin savaş politikalarına karşı mücadele çağrısı yapıldı.

Gebze

Gebze Halk Bankası önünde toplanan yaklaşık 200 kişi Çarşı Meydanı’na yürüdü.

Çarşı Meydanı’nda ilk olarak saygı duruşu yapıldı. Ardından eyleme destek veren Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şube Sekreteri Necmettin Aydın konuya ilişkin kısa bir konuşma yaptı. Daha

30 Aralık 2011 | Taksim

29 Aralık 2011 | Adana

sonra bileşenler adına basın açıklaması gerçekleştirildi.

BDP, ESP, HDK, Emek Partisi tarafından örgütlenen eyleme Birleşik Metal-İş, Nakliyat-İş, Eğitim-Sen, Emekli-Sen, ÖDP, Öğrenci Kolektifleri, UİD-DER ve BDSP de destek verdi.

Çorlu

BDSP, ESP, Halk Cephesi, Gençlik Muhalefeti, EMEP, TKP ve BDP tarafından Belediye Meydanı'nda basın açıklaması yapıldı.

Ölenlerin anısına yapılan 1 dakikalık saygı duruşunun ardından yarım saatlik oturma eylemi gerçekleştirildi. Sloganlar atıldığı sırada kimi provokatörlerin sözlü sataşmaları oldu.

Ardından basın açıklaması yapılarak eylem sonlandırıldı.

Eskişehir

HDK'nın çağrısıyla biraraya gelen ilerici ve devrimci güçler İl Sağlık Müdürlüğü önünden Adalar Migros önüne yürüdü. Katliamın lanetlendiği eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı.

31 Aralık

İstanbul

BDP İstanbul İl Örgütü, AKP İstanbul İl binası önünde basın açıklaması yaparak siyah çelenk bıraktı.

Aralarında BDSP'nin de bulunduğu devrimci ve ilerici güçlerin de destek verdiği eylemde ilk olarak Barış Anneleri Kürtçe bir konuşma yaparak katliamı lanetledi. HDK adına konuşan Gülsüm Ağaoğlu ise katliamın üstünün örtülmesine izin vermeyeceklerini söyledi.

Ardından BDP İstanbul İl Başkanı Asiye Kolçak bir açıklama yaptı. Kürt ve Türk halkının vicdanlarının kirletilemeyeceğini belirten Kolçak, bu katliamın hesabını soracaklarını söyledi.

Açıklamanın ardından BDP'li bir heyet AKP binasını önüne siyah çelenk bıraktı.

Cizre

Cizre'de Uludere katliamına tepki göstermek amacıyla gerçekleşen eylemler gece boyu sürerken, protestolarda polis saldırısı yaşandı.

Cizre halkı ilk olarak saat 21.00'da da bütün ilçede ışık kapatma eylemi yaptı. Cudi, Nur ve Sur mahalleleri başta olmak üzere halk balkon ve çatılara çıkarak tencere ve tenekelere vurup tepkisini gösterdi. Sokaklara çıkan yüzlerce genç ise ateşler yakıp

sloganlar eşliğinde İdil Caddesi'ne yürüdü. Bunun üzerine polis gençlere gaz bombaları ile müdahale etti ve çatışmalar yaşandı.

Balıkesir

BDP Balıkesir İl Örgütü Uludere katliamını protesto etmek için Yeşilli Meydanı'nda basın açıklaması yaptı.

İlerici ve devrimci güçlerin de destek verdiği basın açıklamasının ardından BDP'liler dağılırken ülkücü-faşist bir grup provokasyon yaratmaya çalıştı. Bazı ülkücüler bıçak çekince arbede yaşandı. Polis bu sırada faşist gruba müdahale etmezken, ESP üyesi Mahircan Gültekin'i çember içinde tutarak gözaltına aldı.

1 Ocak

Sarıgazi

BDSP, Aka-Der, ESP, EMEP, BDP, Halk Cephesi, Kaldıraç ve Partizan tarafından örgütlenen eylemde polis terörü yaşandı.

Sarıgazi Vatan İlköğretim Okulu'nun önünde toplanarak Demokrasi Caddesi Sarıgazi Meydanı'na doğru yürüyüşe geçen kitlenin önünü polis tarafından kesildi. Polis meydana açıklama yapılmasına izin vermeyeceğini söyledi.

Polisle yapılan görüşmeler sonuç vermeyince kitle polis barikatına yüklendi. Kolluk güçleri ise gaz bombaları ve tazyikli suyla kitleye saldırdı. Polis saldırısı sırasında yaralananlar olurken çatışmalar bir süre devam etti. Eylem sırasında 3 kişi gözaltına alındı.

Demirtaş: “Başbakanlığını tanımıyoruz!”

Partisinin meclisteki grup toplantısında konuşan BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş, Erdoğan'ın Uludere katliamı üzerinden partisine yönelttiği eleştiri, itham ve hakaretlere yanıt verdi.

Uludere'de kaza değil katliam yaşandığını vurgulayan Demirtaş, “devlet orada kimlerin olduğunu biliyordu” dedi. Erdoğan'ın bütün medya merkezlerini arayıp ‘bu haberi girmeyeceksiniz’ dediğini söyleyen Demirtaş, AKP ve devletin tavrının katliam kadar acı olduğunu belirtti.

Erdoğan'ın göstermelik şahlanmayla BDP'lilerden hesap sormaya kalkıştığını ifade eden Demirtaş şunları söyledi: “Biz senin meşruiyetini tanımıyoruz. Kanlı ellerinin hesabını vereceksin. Haddine değil BDP'den hesap sormak. Çıkıp bu çocukları katlettiğin için özür dileyeceksin.” Erdoğan'ın kendilerine yönelik eleştirilerine şu cevabı verdi: “Cemaatin izni olmadan nefes alamayanlar bugün çıkmış bize hakaret etmeye çalışıyor. Bak Pensilvanya bir şey demeden açıklama bile yapamadınız. Bu konuları önce Amerika ve İsrail ile görüştünüz.”

Katliamın ağır lekesinin Erdoğan'ın alnında durmaya devam edeceğini vurgulayan Demirtaş şunları söyledi: “F-16 kazan bombası ile parçalanmaktan başka yol var mı? Geliyorsa dene. Zalim sensin. Tercih senin. İstedğin yöntemi seç. Biz mazlumuz. Sonuna kadar direneceğiz. Bizim yöntemimiz budur.”

Erdoğan'ın komutanlara teşekkür ettiğini de hatırlatan Demirtaş, “Bir insan bu kadar çıldıramaz. Tez elden vicdanı, haysiyeti, onuru önde tutan herkes tez elden harekete geçmelidir” ifadelerini kullandı.

BDP'den mecliste oturma eylemleri...

BDP'nin 3 Aralık günü mecliste yapılan grup toplantısından sonra BDP'li vekiller yanlarına Barış Anneleri'ni alarak Erdoğan'ın makam odasına geldiler. Demirtaş'ın koruma polislerine Başbakan'ın olup olmadığını sorduğu sırada BDP'li milletvekilleri ve “Barış Anneleri” makam odasının önünde oturma eylemi başlattı. Burada “Barış Anneleri” adına Havva Kıran bir açıklama yaparak “Çözüm istiyoruz. Yeter, bu kanın durması için bu analar burda” dedi.

Meclis birleşiminin kapanmasının ardından BDP'li vekiller yerlerinden kalkmayarak oturma eylemi yaptılar.

Burada basına açıklama yapan BDP Eş Başkanı Selahattin Demirtaş şunları söyledi: “Bu Meclis'i protesto değil, grupları protestodur. Çözüm üretmeyen, tezkere kararı alan, sorun üreten grupları protesto ediyoruz.”

Kürt halkı öfkesini gösterdi!

Uludere'nin Roboski Köyü'nde katledilen 35 köylünün cenazeleri 30 Aralık günü Güzelyazı Köyü'nde toprağa verildi.

Otopsi işlemlerinin ardından cenazeler Yeşilova Camii'ne getirildi. Defin işlemlerinin tamamlanmasının ardından yeşil, sarı ve kırmızı flamalara sarılı tabutlar binlerce kişi tarafından sloganlar eşliğinde ambulanslara alındı. Tabutların başında bekleyen aileler gece boyunca hastane önünde ağıt yaktılar.

Uludere'de binlerce kişi tarafından uğurlanan yüzlerce araçlık cenaze konvoyu Uludere-Şırnak yolunda çevre il ve ilçelerden gelen binlerce araç tarafından karşılandı.

Araçların Güzelyazı Köyü girişinde durmasının ardından yaklaşık 30 bin kişilik kitle tabutları omuzlarına alarak 1 km ötedeki mezarlığa yürüdüler. Mezarlıkta ise cenazeler alkış ve ağıtlarla karşılandı.

Bombardıman esnasında cenazesi paramparça olan 15 yaşındaki Aslan Encü'nün bedeni cenaze

torbasıyla toprağa verildi. Halk katliama tepki göstererek, “bunun adı ölüm olamaz, bu bir vahşettir” dedi.

DTK Eş Başkanı Ahmet Türk cenazede yaptığı konuşmada yapılanın bir soykırım olduğunu söyledi.

BDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş ise katliamın planlı olduğunu vurguladı. Demirtaş burjuva basını da eleştirerek şunları söyledi: “Türk medyası da büyük bir kahramanlıkla burada yapılan katliamı saklamıştır. Eğer böyle bir acıda ortaklaşmayacaksak, ‘yaşanan acı Kürdün acısıdır’ deniliyorsa asıl bölücülük şu anda olmuştur.”

Konuşmaların ardından kitle mezarlıktan ayrılırken, acılı aileler mezarlara kapanarak ağlamaya ve ağıt yakmaya devam etti.

Katliama tepki göstermek için Kürdistan'ın birçok yerinde esnaflar da kepenk kapattı. Ayrıca cenaze günü saat 21.00'de ışık kapatma eylemleri de yapıldı.

Kürt hareketinden katliama tepkiler...

Kürt hareketinin siyasal temsilcileri yaptıkları açıklamalarla Uludere katliamının planlı olarak gerçekleştirildiğini vurguladılar.

KCK: Katliam tamamen planlı

KCK Yürütme Konseyi Başkanlığı, olayın tamamen bir koordinasyon ve emir-talimat düzeni içerisinde ABD’nin istihbarat ve teknik desteğiyle, AKP devletinin talimatıyla gerçekleşmiş bir katliam olduğunu vurguladı.

Yaşanan bu olayla ilgili Türk basınının sessiz kalmasının teşhir edildiği açıklamada, basının yaşananları TSK’nin açıklamasına göre yansıtarak olayın gerçeğini örtme çabası içerisine girdiği ifade edildi. Başta ABD olmak üzere tüm uluslararası güçlerin utanması gerektiğinden söz edilen açıklama şu sözlerle noktalandı: *“Bu temelde başta özgürlükçü Kürt kadını ve yurtsever Kürt gençliği olmak üzere, tüm yurtsever halkımızı, tüm demokratik kurum ve kuruluşları, AKP devletinin vahşetine karşı sessiz kalmamaya, katliamcılardan hesap sormaya ve serhildanlarını yükseltmeye çağırıyoruz.”*

HPG: Halk hesap sorsun

HPG Komuta Konseyi üyesi Dr. Bahoz Erdal, Genelkurmay’ın yaptığı açıklamayı yalanlayarak “Haftanın’e bağlı Snaht alanı ile katliamın düzenlendiği yer arasında en az 30 kilometre mesafe bulunmaktadır” dedi.

Katliamın tüm Botan halkına yönelik bir saldırı olduğunu belirten Erdal, “Tüm Kürdistan halkının bu katliam karşısında tepkisini göstermeye, serhildanlarla katliamın faillerinden gereken hesabı sormaya çağırıyoruz” dedi.

Demirtaş: Vicdanı varsa çıkıp özür dilesin

Olayın yaşandığı bölgeye giderek açıklamalarda bulunan BDP Eşgenel Başkanı Selahattin Demirtaş açık bir katliam yapıldığını belirtti.

Bölgedeki askerler tarafından köylülerin önünün kesilerek yönlerinin değiştirildiğini, ardından ise uçaklarla bombalama yapıldığını söyleyen Demirtaş şunları söyledi: “Olay ortadayken, ‘PKK kamplarını vurduk’ diyor. Başbakanın vicdanı varsa çıkıp özür dilesin.”

Kongra-Gel: Üç maymunu oynuyorlar

Kongra-Gel Başkanı Remzi Kartal ise şunları belirtti: “Bu katliama rağmen hala Kürt halkının yaşadıklarına karşı üç maymunları oynayanlar, hem doğrudan bu katliamların ortağı olacaktır, hem de sessizliğin yarattığı normalleşme nedeniyle giderek olası yeni katliamların da sorumlusu olacaklardır.”

KJB: Vahşet MGK’da onaylandı

KJB (Koma Jinên Bilind-Yüce Kadınlar Topluluğu) Koordinasyonu tarafından yapılan açıklamada ise şunlar söylendi: “Dünyanın gözü önünde yapılan bu mezalimin hesabını faşist Türk devleti ağır ödeyecektir.” Açıklamada Kürt halkına katliam karşısında sessiz kalan Türk medyasına tutum alma çağrısı da yapıldı.

Katliama emek örgütlerinden tepkiler...

DİSK: Saldırıları kınıyoruz

DİSK adına açıklama yapan Genel Sekreter Tayfun Görgün, “Pardon yanlış yaptık” demenin veya gerçekleri örtbas etmenin ölen insanları geri getirmeyeceğini açıklayarak kim tarafından yapılırsa yapılsın, sivil halka yönelik veya sivillerin dolaylı da olsa etkilendikleri eylemleri meşru görmediklerini ve katliamı kınadıklarını belirtti.

TMMOB: “Katliamın hiçbir gerekçesi olamaz!”

TMMOB adına açıklama yapan Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Soğancı, yaşananın katliam olduğunu vurguladı. Soğancı şunları söyledi: “ ‘Kürt sorununun çözümü’ adı altında atılan adımlar artık sivil ve masum insanları da içerisine çeken bir ölüm girdabına dönüşmüş durumdadır. 29 Aralık 2011 tarihinde Şırnak’ın Uludere ilçesinde yaratılan katliam, mantığı ve sözleri kilitlemiştir.”

KESK: “Sivillerin katledilmesini kınıyoruz!”

KESK tarafından yapılan açıklamada savaş çığırtkanlığının vardığı boyutların bir kez daha gözler önüne serildiğı belirtildi. Olayın MGK toplantısından sonra gerçekleştiğine dikkat çekilen açıklamada, köylülerin verdiğı bilgilerin katliamın bilinçli bir tarzda yapıldığının altını çizdiğı belirtildi.

Petrol-İş: “Sorumlular yargılanmalı”

Petrol-İş tarafından yapılan açıklamada, “Sivil köylülerin hava bombardımanıyla vahşice öldürölmesi hiçbir gerekçeyle, bahaneyle, yalanla geçiştirilemez. Bombardımanın göz göre göre sivil halkı hedef alan bir noktaya ulaşmasında sorumluluğı olanlar araştırmalı ve yargıda hesap vermelidirler” denildi.

Katliam Avrupa ve ABD’de lanetlendi

Uludere katliamı Avrupa ve ABD’de yapılan eylemlerle lanetlendi.

Kanlı katliam 30 Aralık Cuma günü **Köln**’de yapılan iki eylemle protesto edildi. İlk eylem Köln Konsoloslugu önünde gerçekleştirildi. Kürt kurumlarının çağrısıyla konsolosluk sokağında toplanan yaklaşık 250 kişi, katliamı sloganlar, dövizler ve katliam resimleriyle protesto etti.

Akşam saatlerindeki ikinci eylem ise Köln ana tren istasyonu önünde gerçekleştirildi. DİDF tarafından çağrısı yapılan ve Türkiyeli devrimci grupların da destek verdiğı eyleme 250 kişi katıldı. “Kürt halkına dönük katliamları durdurun!/DİDF” imzalı bir pankartın yanısıra çeşitli döviz ve resimlerin de taşındığı eylemde, Kürt derneğı, Aleviler ve DİDF adına yapılan konuşmalarda Kürtler’e yönelik katliam ve süre k avı teşhir edilerek destek ve dayanışma çağrısı yapıldı.

30 Aralık Cuma günü **Basel** - Claraplatz’da toplanan yüzlerce kişi katliamı lanetledi. Bir saati aşkın süre devam eden eylem yapılan konuşma ve duyarlılık çağrısıyla son buldu.

30 Aralık Cuma günü **Stuttgart**’ın Schloss Platz Meydanı’nda yapılan yürüyüşe 800 kişi katıldı.

Alanda toplanan kitle, Türk devleti ve AKP’ye yönelik sloganlar attı. Burada yapılan kısa konuşmadan sonra kitle, Türk Konsoloslugu’na doğru yürüyüşe geçti. Önde katliamda ölenlerin resim ve tabutları ile Türk devletinin katliamcı yüzünü teşhir eden dövizler taşındı. Konsolosluga yaklaşıldığında kitledeki öfke had safhaya ulaştı. Devleti teşhir eden konuşmalar yapılarak sembolik tabutlar konsolosluk önüne bırakıldı.

ABD’nin Kaliforniya eyaletindeki San Francisco şehri ile Tennessee eyaletinin başkenti Nashville’de Türk devletinin gerçekleştirdiğı Uludere katliamı protesto edildi.

San Francisco şehrinde yapılan yürüyüşte katliamı kınayan pankartlar açılırken, katliamın ABD’nin Türkiye’ye sattığı silahlarla yapıldığına dikkat çekildi.

Tennessee eyaletinin başkenti **Nashville**’de ise katliam sembolik bir mezarlık yapılarak lanetlendi.

Ayrıca Avusturya’nın **Innsbruck** kentinde de katliamı lanetleyen bir eylem yapıldı. 3 Ocak günü gerçekleştirilen eyleme yaklaşık 500 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Köln – Basel – Stuttgart

Burjuva medya da katletti!

Türk ordusuna bağlı savaş uçakları Şırnak’ın Uludere ilçesine bağlı Roboski Köyü’nde köylülerin üzerine bombalar yağdırarak ölüm kusarken, düzen medyası elbirliğiyle bu vahşi katliama ortak oldu.

Kürt halkını ve ilerici, devrimci güçleri hedef alan her türlü devlet terörünü ya görmezden gelen ya da haklı ve meşru göstermeye çalışan burjuva medya, bir kez daha bu tutumun parçası oldu.

AKP’nin tam denetiminde olan ‘yandaş medya’ bu uğursuz rolün başını çekerken, yanına düzen medyasının diğer aktörlerini de alarak, Kürt halkına düşmanlığın tüm düzen aktörleri için ortak payda olduğunu bir kez daha gösterdi.

Kürt halkına dönük imha, inkar ve düşmanlık politikalarının topluma doğrudan taşıyıcıları olan düzen medyası, uzunca bir süre Uludere katliamında ‘üç maymunu’ oynamayı tercih etti.

“Köylüleri terörist sandık” diyerek katliamı sahiplenen Genelkurmay’ın ilk açıklamasını, sermaye hükümeti adına konuşan AKP Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik’in “Bir operasyon kazası olmuştur” açıklamaları izledi.

Böylesi aleni bir katliam karşısında bir çift laf etmek zorunda kalan düzen medyası, eksen olarak Genelkurmay’ın ve AKP’nin ibretlik sözlerini almanın dışına çıkmadı.

Katledilen Kürt köylüleri için sık sık “kaçakçı” ifadesini kullanan düzen medyası, katliamı meşrulaştırmak için HPG gerillalarının geçmişteki baskınlarını öne çıkararak şoven kudurganlıktan nemalanmak istedi.

Katliamı örtbas etmek ve meşrulaştırmak için adeta yarışa giren düzen medyasının ibretlik manşet ve haberlerinden şu birkaç kesit her şeyi özetlemeye yetiyor:

Sabah: “Gediktepe sendromu kaçakçıyı vurdu” - Şırnak’ta bir grup, önceki gece katırlarla sınıra sızdı. Gediktepe ve Dağlıca baskınlarının silah yüklü katırlarla yapıldığını bilen birlikler alarına geçerek grubu F-16’larla bombaladı.

Zaman: “Ölümçül istihbarat” - F-16’lar, Kuzey Irak’ın sınırında Sinat-Haftanın bölgesinde terörist zannettikleri mazot kaçakçıları vurdu.

Güneş: “Asker ne yapsın?” - İnsansız hava araçları, Irak’tan kalabalık bir grubun sınıra doğru ilerlediğini belirlledi. Jetler hedefi imha etti. Ancak öldürülen 35 kişi terörist değil kaçakçı çıktı.

Radikal: “35 yurttaş İHA bombası” - İnsan Hava Araçları’nın görüntüleri üzerine kalkan F-16’lar, PKK’lı sandıkları kaçakçıları vurdu: 35 ölü, 17 kayıp.

Sözcü: “Silah taşıyorlardı” - PKK ağır silahları sınırdan katır sırtında geçiriyordu. TSK önceki gece aynı bölgede kalabalık bir gruba jetlerle operasyon yaptı.

Türk devletine bağlı savaş uçaklarının 28 Aralık günü Şırnak’ın Uludere ilçesine bağlı Roboski Köyü’nde köylülerin üzerine bombalar yağdırarak gerçekleştirdiği katliam, sermaye hükümetinin 2012 yılındaki ilk Bakanlar Kurulu toplantısında ele alındı.

“Köylüleri uyarmıştık” yalanı

Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç 2 Ocak günü gerçekleştirilen toplantının ardından Uludere’ye ilişkin soruları yanıtladı.

Arınç baştan sona yalan ve demagojilerle dolu açıklamalarına, “köylüleri uyarmıştık” arsızlığıyla başladı.

Harekât konusunda talimat verildiğini açıkça söyleyerek katliamı bir kez daha cepheden savunan AKP kurmayı şunları söyledi: “Canlıya karşı öncelikle teslim olması, mukavemet karşısında etkisiz hale getirilmesi durumu var. İşaret fişekleri ve top atışlarına rağmen grubun hareketi neticesinde bombalama yapılmıştır.”

Arsızlığın bu kadarı: Köylüler de haber verselerdi!

Üzerlerine bomba yağdırılan köylüleri eksik davranmakla suçlayacak kadar pervasızlaşan Arınç, “‘Biz terörist değiliz’ diye birilerine ulaşmasını bekleyebilirdik. Kendilerine ikaz edilmesine rağmen ulaşamadığı bilgisi var” diyebildi.

“Devlet kasıtlı yapmaz” sözleriyle olaya “kaza” süsü vermek isteyen Arınç, “şüphesiz böyle bir olay üzerine en acımasız yargı olayın kasıtlı yapıldığına yöneliktir. Hükümetimiz, Silahlı Kuvvetler ve güvenlik güçleri böylesi bir eylemi yapmazlar” şeklinde konuştu.

Sermaye hükümetinin Kürt halkına ve Kürt hareketine dönük düşmanlığını bir kez daha dışavuran Arınç, devlet tarafından aleni biçimde gerçekleştirilen bu katliamda bile sorumluluğu PKK’ye yükleme arsızlığı gösterebildi.

Devletin herhangi bir kasıt içinde bulunmadığı yalanını defalarca tekrar eden Arınç, köylülerin sözkonusu güzergaha PKK tarafından yönlendirildiğini ima etti. Arınç, “böylesi bir topluluğun yönlendirilmiş olması veya kendilerine tuzak kurulmuş olması bütün bu ihtimaller olabilir” ifadelerini kullandı.

“Kan parası” müjdesi!

Katliamcı devletin ve sermaye hükümetinin yüzüstlükte sınır tanımayacağını da gösteren Arınç, köylülerin ailelerine tazminat ödeyeceklerini “müjdeledi”. İş cinayetlerinin ardından patronlar tarafından olayı örtbas etmek için sunulan “kan parasını”, devletin bu kez tazminat adı altında ödeyeceğini açıklamış oldu.

Katliamı katliamcılar soruşturacak

Olayın Genelkurmay Başkanlığı tarafından soruşturulacağını ifade eden Arınç, devletin “katliamın katliamcılar tarafından soruşturulması” geleneğinin de bozulmayacağını göstermiş oldu.

35 Kürt köylüsünün vahşice katledilmesine “kaza” dışında bir tanımlama getirmeyen Arınç, Uludere Kaymakamı’nın halktan yediği dayakla ilgili olarak “vahşet” ifadesini kullanmaktan geri durmadı.

“Kaymakama gösterilen o vahşetin de kimler tarafından ortaya konulduğunu ses kayıtları ve görüntüler ortaya koyuyor” diyen Arınç, katliam gecesini savaş uçakları ile karargahları arasında yapılan bağlantıların ses kayıtlarından ise hiç söz etmedi.

Erdoğan’dan katliamcılara teşekkür!

3 Aralık günü partisinin grup toplantısında konuşan Erdoğan, Uludere’ye ilişkin “hassas davrandıklarını” söylediği Genelkurmay Başkanı ve komuta kademesine teşekkür etti.

Katliam üzerinden BDP’ye yüklenen Erdoğan, “Cenaze töreninde istismar yapanları da gördük. Kim ki ‘Uludere’de 35 Kürt öldürüldü’ diyerek etnik zemine taşıyorsa her türlü insani ve vicdani değeri ayaklarının altına alıp çiğnemiştir” şeklinde konuştu.

Demirtaş’ın cenazedeki sözlerine atfen “Silahlı efendileriniz ipinizi gevşetmediği sürece tuvalete bile gidemezsiniz. Neyi, kimi bölüyorsunuz?” diyerek BDP’ye bir kez daha kin kusan Erdoğan, Uludere kaymakamının dövülmesinden bahsederken de

BDP’lilere “insan müsveddeleri” sözleriyle hakaret etti.

Faşist partinin şefi katliamı onayladı

MHP’nin grup toplantısında Uludere katliamına ilişkin konuşan MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli de şoven zehrini kustu. Bahçeli, “yüzde bir bile ihtimal olsa sınırlarımızdan kanun dışı yollardan girenlerin bir tek Mehmetçiğe, bir tek vatandaşımıza zarar vereceği hesap ediliyorsa ve bu bir tehdit olarak görülüyorsa devlet derhal gereğini yapmalıdır ve bu son olayda da yapmıştır” ifadelerini kullandı.

Ücretler asgari, sömürü azami...

İnsanca yaşamak için örgütlü mücadeleye!

2012 yılı için geçerli olacak olan asgari ücret 29 Aralık günü yapılan Asgari Ücret Tespit Komisyonu toplantısında belirlendi. Yeni belirlemelere göre, 2012'nin ilk altı ayında asgari ücrete yüzde 5.91, ikinci altı ayında ise yüzde 6.09 artış yapıldı. Yani, 16 yaşından büyük çalışanlar yılın ilk altı ayında asgari geçim indirimi dahil **net 701.14 TL**, ikinci altı ayında, **net 739.80 TL**. 16 yaşından küçük çalışanlar yılın ilk altı ayında, **net 610.94 TL**, ikinci altı ayında, **net 643,15 TL** alacak. Ortaoyununa dönen asgari ücret toplantılarından da başka bir şey çıkması mümkün değildi zaten. İşbirlikçi-uşak Türk-İş ağaları da bu ortaoyununa ortak olarak geleneksel rolünü bir kez daha oynamış oldu.

İnsanca bir yaşama yetmeyeceği ortada olan bu asgari ücretten bir de 306 TL sigorta primi ve 27 TL işsizlik sigortası primi kesiliyor. Ayrıca asgari ücretliden ayda 50 TL gelir vergisi, 6 TL de damga vergisi alınıyor. Bu kadar çok vergisi, kesintisi olan asgari ücretin hali ortadayken DİSK'in yaptığı araştırmanın sonuçları da bir başka gerçeği gösteriyor. DİSK Araştırma Enstitüsü tarafından kamuoyuyla paylaşılan 'Asgari Ücret ve Ekonomik Büyüme' raporuna göre, Türkiye ekonomisi son 33 yılda % **350** büyürken, reel asgari ücretteki artış oranı sadece % **6**'da kalmıştır. Her ne kadar Tayyipp Erdoğan son grup toplantısında asgari ücreti “9 yılda enflasyona *ezdirmedik*” deme arsızlığını gösterse de gerçek hiç de öyle değildir.

Görüldüğü gibi o çokça sözü edilen “verimlilik ve ekonomik büyüme” asgari ücretliye yansımamaktadır. Raporda 1978'den bu yana ekonominin sabit fiyatlarla 3,5 kat, dolar bazında yaklaşık 5 kat büyümesine rağmen, gerçek asgari ücretin yerinde saydığı ifade edilmektedir. Ayrıca raporda asgari ücretin gelişme seyrinin, ekonomik büyüme ile paralel gitmesi halinde 34 yılda net **1973 TL**'ye ulaşması gerektiği belirtilmektedir. Bir kez daha bu rakamlar ekonomik büyümenin, işçi ve emekçilerden yapılan kesintilerle sağlandığını göstermektedir. Bundan dolayı sermaye hükümetinin bakanları asgari ücrete fazla bir zammın verilmesini “ekonomi batar” hezeyanlarıyla karşıyorlar.

DİSK-AR'ın TÜİK (Türkiye İstatistik Kurumu) Madde Fiyatları, TÜFE Endeksi ve Çalışma Bakanlığı verileri üzerinden yaptıkları başka bir hesaplama göre asgari ücrete yapılan aylık 42,9 TL'lik, günlük 1,41 TL artışla, günlük yalnızca 100 gram beyaz peynir, 244 gram nohut ya da 123 gram zeytin alınabiliyor. Asgari ücretli, aldığı zamlarla et almaya kalkarsa, günlük 58 gram dana, 240 gram tavuk etinden birini seçmek durumunda. Eğer tercihini süt ve süt ürünlerinden yana kullanacaksa o zaman ya 644 gram süt, ya 100 gram beyaz peynir alacak. Asgari ücretli 1 kilo pirinç için 1,5 saat, bebek maması için 17 saat ter akıtmak durumunda. 1 kilo et için çalışılması gereken süre ise 8 saat.

Asgari ücretin insanca bir yaşamın gereklerini sağlamaktan uzaklığı ortadadır. Yine DİSK-AR tarafından Sağlık Bakanlığı ve Hacettepe Üniversitesi'nin desteği ile yapılan araştırmada Kasım ayında açlık sınırı **992 lira**, yoksulluk sınırı **3136** lira olarak belirlendiğini düşünürsek asgari ücretlilerin nasıl koyu bir sefalete itildiği açıktır. Buna rağmen çoğu işçi asgari ücret bile alamamaktadır. Özellikle tekstil, gıda, turizm vb. işkollarında büyük oranda kayıtdışı çalıştırma yaygındır. Maaşlar ve fazla mesai

ücretleri patronların keyfi durumuna terkedilmiştir.

Çalışırken koyu bir sefalete mahkum edilen işçiye emekli olunca da insanca bir yaşama yetecek ücret verilmemektedir. İşçi emeklisinin ortalama maaşı da **823 TL**'dir. Oysa milletvekillerinin şu an ve emekli olduklarında alacakları maaşlar bunun katbe kat üzerindedir. Bilindiği gibi, büyük tepkilere de konu olan, emekli milletvekili maaşlarına yüzde 100'lük zam yapılması için meclis topyekün bir çalışma içindedir. Cemil Çiçek, bu zammı “ihtiyaçtan kaynaklanmıştır” diyerek açıklıyor. Ama aynı ihtiyaçtan asgari ücretin insanca yaşama yetecek düzeye çekilmesi için yapılan eylemlere ise sermaye devletin hiçbir tahammülü olmuyor. Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun asgari ücreti belirlemek için son toplantısını yaparken, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı önünde “İnsanca yaşamaya yeterli ücret isteyen” DİSK'e bağlı Dev Sağlık-İş Sendikası üyelerine polis saldırdı. Aynı şekilde milletvekillerinin emekli maaşlarına yapılan kıyak zammı protesto etmek için TBMM'ye yürümek isteyen SES Ankara Şubesi üyelerine de polis saldırmıştı. Görüldüğü gibi bu düzende, sermayenin uşaklarına kıyak, işçi ve emekçiye ise dayak reva görülmektedir.

Kaşıkla verdiklerini kepçeyle alıyorlar!

Sermaye devleti işçinin sırtından geçinmek için, komik zamlı asgari ücretten kestiği vergiler ve kesintiler yetmezmiş gibi bir de temel tüketim

maddelerine fahiş zamlar yapıyor. Yeni yılın ilk zammı ise doğalgaza geldi. Tepkilerin önünü almak için doğalgaza doğrudan zam yapılmadı. Ancak tarifelerde yapılan değişikliklerle aboneler doğalgaza daha fazla para ödeyecekler.

Yakında elektriğe, benzine ve gaza en az %25 oranında zam geleceğini de yine bu düzenin kalemşörleri haber veriyor. Sadece elektriğe, benzine ve gaza zam gelmeyecek. Artan maliyetler sonucu diğer tüketim maddeleri de pahalılaşacaktır. Sonuçta zaten düşük olan ücretlerle geçinmeye çalışan işçi ve emekçiler için yoksulluk daha da katmerleşecektir.

Ücretler asgari, sömürü azami; bu devran böyle gitmeyecek!

İşçi sınıfının örgütsüzlüğünden güç bulan sermaye devleti bu kadar pervasızlaşmaktadır. İşçi sınıfının örgütlerinin başına çöreklenmiş ağalar zaten onların işlerini oldukça kolaylaştırmaktadır. Bundan dolayı işçi için, sömürü ve kölelik koşulları artmakta, insanca yaşam koşulları ise giderek azalmaktadır. Sermaye ve devleti her fırsatta işçi ve emekçinin haklarını gaspetme peşindedir. O nedenle işçi ve emekçilerin yürütecekleri örgütlü mücadele belirleyicidir. İşçi sınıfı ancak örgütlü ve eylemli gücü sayesinde insanca çalışma ve yaşama koşullarına sahip olabilir. Fabrikalarda, işyerlerinde taban örgütlenmeleri-komiteler halinde bu gücü açığa çıkarmalı, haklarımızı söke söke almalıyız.

Ankara'da asgari ücret gözaltısı

Asgari Ücret Tespit Komisyonu asgari ücreti belirlemek için son toplantısını yaparken, bakanlık önünde “İnsanca yaşamaya yeterli ücret isteyen” DİSK'e bağlı Dev Sağlık-İş Sendikası üyelerine polis saldırdı.

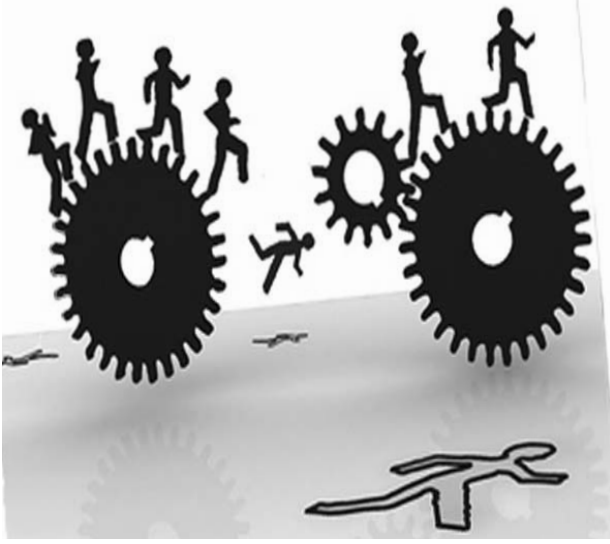
Polis saldırısının ardından yaşanan çatışmada iki işçi yaralandı, işçilerden biri hastaneye kaldırıldı. Polis aralarında Dev Sağlık İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu'nun da bulunduğu yaklaşık 50 işçiyi gözaltına aldı.

Eylemde “Asgari ücret ölüm demektir!”, “Sefaletle teslim olmayacağız!”, “Asgari yaşamak istemiyoruz!” sloganları atılırken, yapılan açıklamada “emeğin karşılığı olarak çalışanlara reva görülen asgari ücretin devlet kurumlarının açıkladığı açlık sınırının bile altında olduğu” belirtildi.

Açıklamanın ardından polis ile göstericiler arasında kısa süreli arbede yaşandı. Gerginliğin ardından yeniden açıklama yapmak isteyen emekçilere polis biber gazıyla saldırdı.

İşçilerin geri adım atmaması karşısında polis saldırısını şiddetlendirdi ve aralarında Dev Sağlık İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu'nun da bulunduğu işçilerin tamamını gözaltına aldı. Yaralı bir işçi ise hastaneye kaldırıldı.

Aralık ayında 52 işçi öldü

İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, 2011 yılının Aralık ayına ilişkin iş cinayetleri ve meslek hastalıkları raporunu 3 Ocak günü Unkapanı'ndaki İstanbul Çalışma Bölge Müdürlüğü önünde gerçekleştirdiği basın açıklaması ile açıkladı. Ana eksenini maden sektörünün oluşturduğu raporu Aslı Odman okudu.

En az 52 işçi öldü

Aralık ayı içerisinde en az 52 işçinin hayatını kaybettiğini, yine en az 334 işçinin yaralandığını belirten Odman güvencesiz çalışmanın en görünür olduğu inşaatlarda bu ay 18 işçinin öldüğünü, 45 işçinin yaralandığını belirtti. Madenlerde 8 ölüm, 20 yaralanma ve enerji sektöründe 7 ölüm, 7 yaralanma yaşandığı bilgisini veren Odman, geçtiğimiz ay içerisinde ataması yapılmayan bir öğretmeninin de yaşamına son verdiğini, 6 sağlık emekçisinin hastanelerde şiddete maruz kaldığını belirtti.

2011'de 92 madenci öldü

Aralık ayında gerçekleşen iş cinayetlerinin İzmir, İstanbul, Erzurum, Mersin, Zonguldak, Şırnak ve Urfa'da yoğunlaştığının tespit edildiği raporda DİSK Dev Maden-Sen'in hazırladığı araştırmaya da değinildi. Söz konusu raporda, 2011 yılında 92 madencinin öldüğü ve 262 madencinin yaralandığı da aktarıldı.

Asıl neden sistemsal sorunlar...

Raporda ayrıca kazaların büyük oranda özel sektör ve taşeronların ocaklarında yaşandığına dikkat çekilirken, kimi kazaların da özel doktor ve sağlık birimleri devreye sokulduğu için resmi kayıtlara geçirilmediği ifade edildi. Madenlerde yaşanan iş cinayetlerinin asıl nedeninin sistemsal sorunlar olduğuna değinilen açıklamada, bunların başında; yeterli kamu denetiminin olmaması, aşırı kar hırsı sonucu üretim zorlamaları, taşeronlaşma, kötü çalışma koşulları, hatalı projeler ve uygulamalar vb. gibi nedenler geldiğine dikkat çekildi.

9 emekçi toprak altında

Açıklamada 10 Şubat 2011'den beri 2'si mühendis 9 maden emekçisinin cenazelerinin Kahramanmaraş Çöllolar Kömür Havzası'nda toprak altında olduğu da hatırlatıldı. Bu durumun AKP iktidarının ve sermayenin hayatımıza verdiği değer ve yaşananlara karşı bakışının en açık göstergesi olduğu söylendi.

Meclis, madenlerde iş cinayetlerinin ve meslek hastalıklarının önlenmesi için taleplerini sıraladı.

İSG'de büyük kıyım

İstanbul Sabiha Gökçen Uluslararası Havalimanı'nda sürdürdüğü sendikal örgütlenme mücadelesini, 2011 Kasım ayında toplu iş sözleşmesi imzalayarak sonuçlandıran Hava-İş Sendikası, daha toplu iş sözleşmesinin imzası kurumadan kitlesel işçi kıyımıyla karşılaştı. Yeni yılın ilk günlerinde, İSG Yer Hizmetleri A.Ş.'de çalışan Hava-İş üyesi 550 işçi işten atıldı.

İşten atma ve sendikanın tasfiyesi saldırısı İstanbul Sabiha Gökçen Havalimanı'nda kitlesel basın açıklaması ile protesto edildi.

Açıklamada, bu olay işverence her ne kadar firmanın işlerinin %90'nını oluşturan Pegasus firmasının İSG Yer Hizmetleri A.Ş.'den hizmet alımını durdurması nedeniyle ekonomik zorunlulukla alınmış karar gibi gösterilse de, gerçeğin bu olmadığı söylendi.

Pegasus Havayolu işletmesinin ise birçok başka illerden getirilen ve kölelik şartlarında çalıştırılan Çelebi Hava Servisi firmasının işçileri ile tüm uçuş emniyet kurallarını hiçe sayarak yer hizmetlerini yürütmeye çalıştığının altını çizdi.

Hava-İş'in her saldırıdan daha da güçlenerek çıktığına ve örgütlenme çalışmalarının hızla yayıldığına dikkat çekilen açıklamada bugün Çelebi firmasına kaçan Pegasus'un orada da sendika ile tanışacağı mesajı verildi.

Sendika, İSG ve Pegasus yönetimlerine şöyle seslendi: "İstanbul Sabiha Gökçen Havalimanında sendikal hak ve örgütlenme mücadelemiz her alanda sonuna kadar kesintisiz devam edecektir. Üyelerimizin hukuki tüm haklarının korunması amacı ile her türlü yasal işlem başlatılacak ve takip edilecektir. İSG ve Pegasus Havayolu yönetimlerinin bu ortak işçi düşmanı planı bozulacaktır."

Sağlıkta "güvence" yalanı

'Sağlıkta dönüşüm programı' adı altında birbiri ardına piyasalaştırma uygulamalarını hayata geçiren Sağlık Bakanlığı ve Sosyal Sigortalar Kurumu (SGK), "nüfusun tamamını sağlık güvencesi kapsamına" aldığını duyurdu. Burjuva medya tarafından methiyeler düzülen yeni uygulamadaki 'güvence' vaadi ise yalandan ibaret.

1 Ocak 2012'den itibaren başlayan uygulama ile herkesin sağlık güvencesine kavuştuğu iddia edilirken, sağlık hizmetlerinden yararlanmanın şartı prim ödeme zorunluluğuna bağlandı. Kimin sağlık primi ödeyerek kimin prim ödemediği sağlık hizmeti alacağına karar verilirken ailenin gelirin bakılacak.

Yeni uygulamada, 279 TL'nin üstünde maaşı olanlar GSS'li olarak adlandırılırken aylık geliri asgari ücretin üçte birinden fazla olan (ailelerde kişi başına düşen gelir) herkesin sigortalı olabilmesi için prim ödemesi gerekiyor.

Diğer yandan, her çocuk doğduğu andan itibaren 18 yaşına kadar prim ödemediği GSS kapsamında yer alacak. (Yasaya göre lise ve dengi okullarda mesleki eğitim alan çocuklar 20 yaşına, yüksek öğretime devam eden evlenmemiş çocuklar da 25 yaşına kadar GSS'den prim ödemeksizin yararlanabilecek)

Sosyal Güvenlik Kurumu'na (SGK) kayıtlı 62.9 milyon kişi prim ödemek koşuluyla sigortalı Genel

Sağlık Sigortası kapsamına alınacak. Ailedeki kişi başına geliri asgari ücretin üçte birinden az olanların primini devlet ödeyecek.

Yeni uygulamaya göre, Genel Sağlık Sigortası'na başvurmayanlara 212 TL'lik borç çıkarılacak. Öte yandan kişilerin gelirinin tespiti için detaylı bir inceleme yapılacak. Gelir testi yapılırken 13 kurumdan 28 sorgulama yapılarak bir kişinin geliri belirlenecek. Nüfustan, TÜİK'ten, SGK'dan online bilgiler alınacak. Tapu kayıtlarına bakılacak.

Atölyede patlama: 4 işçi öldü

Kapitalist sömürü yeni yılın ilk günlerinde yine can aldı. İş cinayetinin yaşandığı yerin, kamuya ait bir işletme olması dikkat çekti. Kırıkkale'nin Yahşihan ilçesinde bulunan ve Türk Silahlı Kuvvetleri'ne (TSK) ait Mühimmat İmha ve Ayırıştırma Tesisi'nde patlama meydana geldi. Patlamada T. Harb-İş Sendikası üyesi 4 işçi iş cinayetine kurban gitti.

İtfaiye ekipleri patlamadan sonra çıkan yangını yaklaşık iki saat sonra kontrol altına alabildi.

Patlamayla ilgili soruşturma başlattığını bildiren TSK'dan yapılan açıklamada "Patlama sonrası çıkan yangın söndürülmüş, soğutma faaliyetleri tamamlanmıştır. Bu elim kazada hayatını kaybeden değerli işçi kardeşlerimize Allah'tan rahmet, kederli aile fertlerine başsağlığı ve sabırlar diliyoruz. Konu hakkında adli ve idari soruşturma başlatılmıştır" ifadelerine yer verildi. Bu iş cinayetinde yaşamını yitiren işçilerin yılbaşında da çalıştırıldıkları ifade edildi.

Maltepe Belediyesi taşeron işçileri:

“Süresiz direnişteyiz!”

Maltepe Belediyesi taşeron işçilerinin aylara yayılan örgütlenme sürecinin öncülerinden Alper Ekici, Ahmet Ekici ve İlhan Yıldırım'la konuştuk....

- Öncelikle kendini tanıtır mısın?

Ahmet Ekici: Ben, Maltepe Belediyesi Fen İşleri Müdürlüğü Yol-Bakım biriminde, Zirve İnşaat isimli taşeron firmada çalışıyorum. Burada direnişte olan arkadaşlarımız içinde ulaşım, park-bahçeler, sağlık, yol-bakım gibi çeşitli birimlerde çalışanlar var. Maltepe Belediyesi bünyesinde 10'a yakın taşeron firmada çalışan 900'e yakın taşeron işçisi var. Her sene bu taşeron firmaların ihaleleri yapılır ve birçok işçinin işine son verilir.

- Direniş sürecine nasıl geldiniz?

Ahmet Ekici: 7-8 ay öncesine dayanan bir çalışma sonucu bu noktaya geldik. Siyasi geçmişi olan insanlar olarak bir şeylerin doğru gitmediğini gördük. Burada 12 Eylül faşizminin koşulları vardı. İnsanları beşer beşer sıraya dizerek yağmurda, çamurda iştima alırlardı. Benim çalışma koşullarım iyiydi ama geçmişe dayanan siyasi birikimim nedeniyle içimdeki ışık bana izin vermedi. Maltepe Belediyesi Taşeron İşçileri adıyla bir çalışma yürüttük. Ormanda, evlerde toplantı yaptık. Kartal'da salon toplantıları yaptık. Bazı sendikalarla irtibata geçtik. Onlar bize, “12. ay gelsin, atılan atılsın ve ondan sonra bakarız” türünden şeyler söylediler. Sendikanın bu tutumunu gördükten sonra imza kampanyası başlattık ve 500'e yakın imza topladık. Bu imzaları Maltepe Belediye Başkanı Prof. Dr. Mustafa Zengin'e avukatlarımız ve komiteden iki arkadaşımızla birlikte sunduk. Randevu talep ettik fakat bu talebe 15 gün boyunca yanıt alamadık. İşçi sınıfını, emekçiyi tanımayan, sözde sosyal demokrat olduğunu söyleyen Mustafa Zengin'e yönelik tepkimizi göstermek için Maltepe Belediyesi önünde basın açıklaması yaptık. Bu açıklamaya 150-200 kişi katıldı. Eyleme katılım onları ürküttü. Eylemi bitirin diye baskı yaptılar. Biz de, “Komite ve taleplerimiz tanınmazsa eyleme devam ederiz” dedik.

- Talepleriniz neler?

Ahmet Ekici: Biz insanca bir şekilde yaşamak ve çalışmak istiyoruz. Cumartesi günleri çalışıyoruz ve bu çalışma mesaiye sayılmıyor. İşçi arkadaşlarımıza iş elbisesinden, ayakkabısına kadar sosyal yardım istedik. İşten atılan arkadaşlarımızın geri alınmasını istedik. Biz bu taleplerimizi eylemle dile getirdik.

Bir gün sonra Mustafa Zengin, “Komiteyi çağıracağız, onlarla görüşeceğiz” dedi. Zengin'in görüşeceğiz dediği şey demek ki, o eylemde basın açıklamasını okuyan Alper Ekici'yi işten atmış. Oğlumun işten atılmasının ardından onun geri alınması 8. talebimiz oldu. Başka arkadaşımız da atılırsa onun da peşindeyiz. 15 gündür burada direniyoruz.

Alper Ekici: Burada ortalama ücretler yol ve yemeği de içine katarsak 1100-1300 TL arasında. Bunu çıkardığımızda 700-800'e düşüyor. Çalışma şartları gerçekten çok zor. Senelik izin, ihbar, kıdem hakkı yok. Hafta sonu çalışmaya mesai ücreti verilmiyor. Gün içindeki çalışma saatleri ise oldukça esnek ve belirsiz. Örneğin kadrolu memurların işi bitirme saati 16.30 olmasına rağmen şoför arkadaşlarımız gece geç saatlere kadar onların içi

masalarından kalkmalarını bekliyor. İş güvencesi olmadığı için yöneticilerin davranış biçimleri de çok kötü. Burada çalışan insanların hayatını idame ettirmek için mecbur kaldıkları işler birilerinin iki dudağı arasında. Bu insanlık dışı çalışma koşullarına karşı işçiler tepkilerini gösterdi. Aslında işçilerin taleplerinden ziyade bu koşullara duyulan öfkenin dışavurumuydu. 400 insan talep listesinin altına imza attı. CHP Genel Başkanı Kılıçdaroğlu'nun da söylediği gibi “ölü toprağının olduğu” bir dönemde 400 işçinin imza vermesi, eğitim toplantılarının 150 işçinin altına düşmemesinin nedeni bu insanların artık yeter demesidir.

- Komite çalışması nasıl başladı?

Alper Ekici: Bu sorunlara karşı ilk olarak 1 Mayıs'a çıkma kararı aldık

1 Mayıs'tan sonra arkadaşlarla toplandık ve 20 kişi katıldı. Bu toplantıda işçi komitesi seçildi. İşçiler kendileri aday oldular ve komite oluştu. Bundan sonra 7-8 ay boyunca örgütlenmeye başladık. İçeride çalışmaya devam ediyoruz. Yüzlerce arkadaşımızla görüşüyoruz ve güçlü bir bağımız var. Örneğin arkadaşlarımız yemeğe çıkmıyorlar, sigara gönderiyorlar.

Dayanışma nasıl?

Alper Ekici: Çok iyi bir dayanışma söz konusu. Demokratik kitle örgütleri, yerel basın, ulusal basının desteği beklediğimizden daha fazla. 15. günde hala ilk günkü azmimizle duruyoruz. İnsanların ilgisi çok iyi. Belediye Başkanı çeşitli toplantılarda olayı kişiselleştirmeye çalışıyor. Hakarete varan laflar kullanıyor. Kişileri teker teker eleştirerek onları hainlikle suçluyor. Buradaki insanların belediye içine birileri tarafından monte edildiğini iddia ediyor. Seçim zamanı onun asistanlığını yapmış insanlar da var. Biz bunları üzümlere izliyoruz. O, belediye başkanı bunu söyleyebilir ama biz işçi sınıfıyız. Onunla bireysel anlamda bir polemige girmek doğru değil. İşçi sınıfının menfaati için buradayız. Mustafa Zengin olaya patron olarak bakıyor. Üstü kapalı bu olaydan rahatsız olduğunu da belli ediyor. Alper gitsin işine başlasın diyor müdürler. Bunu Zengin'in söylemesi gerekir diyoruz. Tamam işte otoritesi sarsılmasın diyorlar. Burası Çarlık'ın krallığı da, Kanuni Sultan Süleyman'ın sarayı da değil. Eğer sosyal demokratsan, her toplantıda sol yumruğunu kaldırıp söze başlıyorsan demokrasinin gereğini yapmalısın. Yanlış

yapmış olabilirsin ama bunu telafi etmenin yöntemlerini aramalısın. Bu anlamda hizaya gelene kadar biz buradayız. İnsan iradesinin doğa koşullarına dayanabildiği kadar buradayız. Çok uzun soluklu düşünüyoruz. Sınırsız bir eylemdir, dayanabildiğimiz kadar buradayız.

Ahmet Ekici: Çevremizdeki herkes, sivil toplum örgütleri bize destek veriyor. Trafiki kesip bağış sandığına para atan kişiler var. Dostlarımız, arkadaşlarımız kardeşlerimiz var. Halkın da yoğun bir desteği var.

- Baba-oğul direnişte olmak nasıl bir duygu?

Ahmet Ekici: 1977 1 Mayıs'ını yaşadığımda 17 yaşındaydım ve Kazancı Yokuşu'ndaydım. Orada 36 arkadaşımız öldü. Onlar bizim şehitlerimiz. Onlar kim için öldüler. Baba-oğulun direnişini şöyle açıklayayım. Ben bir evlat yetiştirdim. O evlattan da onur, gurur duyuyorum. Çünkü direniş önlüğünü ona ben giydirdim ve bundan sonra da bu önlüğü giymeye devam edeceğiz. Buradan, Maltepe Belediye Başkanı Mustafa Zengin'e de teşekkür ediyorum. Bu onurlu görevi benim oğluma verdiği, beni de onurlandırdığı için teşekkür ediyorum.

- Kamuoyuna bir çağrınız var mı?

Alper Ekici: Sürecin başında DİSK'e bağlı Genel İş Sendikası'yla görüştük ama bir yaptırım güçleri olmadı. Olayı ciddiye almadılar. İhaleler bitsin sonra sizi alalım dediler. Sendika flamalarıyla gelip bizi kollarının altına almıyorsa pek de samimi bulmuyoruz. CHP il ve ilçe binaları önünde eylemler yapacağız. Herkesi eylemlerimize destek vermeye bekliyoruz. Daha sonra direnişle dayanışma amacıyla bir gece düzenleyeceğiz.

İlhan Yıldırım: Belediye Başkanı'nın son iki haftadır özel bir tarzda Alper ve İlhan'ın üzerinde durmasının nedeni var. Geçmişte biz onunla çalışma içerisine girdik. Seçimlerde onun yanındaydık. Birlikte ağladık, güldük, sevindik. Onun açıklamalarını üzüntüyle izliyoruz. Kesinlikle burada hiç kimseyle kişisel bir sorunumuz yok. Tümüyle, işçilerin haklı taleplerine dayalı bir çalışmamız vardı. Buradaki direnişin amacı da budur. Bu şekilde açıklama yapmaları onun ne duruma düştüğünü de gösteriyor.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Maltepe Belediyesi taşeron işçileri direnişi büyütüyor!

CHP'li Maltepe Belediyesi'nde işten atmalara karşı başlayan taşeron işçilerinin direnişi sürüyor. Yeni yıla direnişte giren işçiler belediye binası önündeki bekleyişlerine kararlılıkla devam ediyorlar. İşçiler önümüzdeki günlerde CHP'nin işçi düşmanı yüzünü teşhir edecekler.

10. gün: Direniş gündemde

30 Aralık sabahı işe giriş saatiyle birlikte belediye önüne pankartlar açılarak güne başlandı. Ateşin yakılmasının ardından direnişi Ontex/Canbebe işçilerinin Maltepe direnişini selamlayan mektubu işçiler tarafından okundu.

Taşeron işçilerinin kararlı direnişi bölgede bulunan yerel basının da temel gündemleri arasına girmiş durumda. Bölgede bulunan tüm yerel gazeteler sayfalarında direniş haberlerine yer verirken, köşe yazılarında direnişe destekte bulunuyorlar. Şimdiden Maltepe'nin mahallelerinde direniş konuşuluyor ve içerde hala çalışmaya devam eden işçilerin gözü kulağı da belediye önündeki direnişte.

Maltepeli işçi ve emekçilerin direnişten haberdar olmasıyla direnişe destekler artıyor. Direnişin günlük ihtiyaçlarını işçi ve emekçiler karşılıyor. ESP ve Sosyalist Parti üyesi gençler ziyaret gerçekleştirdiler.

11. gün: Yeni yıla direnişte girdiler

Taşeron belediye işçileri, yeni yılı belediye önünde karşılayarak direniş kararlılığını gösterdiler. Saat 21.30'da belediye önüne gelen direnişçi işçiler, pankartlarını astılar ve direniş ateşini yaktılar. Direnişçi işçiler, "Direne direne kazanacağız/Maltepe Taşeron Belediye işçileri" şiarlı önlüklerini giydiler. Kolluk güçleri bir çevik otobüsle belediye önüne gelerek, direnişçi işçileri "yalnız" bırakmadı. Direnişçi işçilere Gülsuyu Mahallesi'nden emekçiler de destek verdiler. İşçiler yeni yıla "Direne direne kazanacağız!" sloganıyla girdiler. Eyleme, fotoğraf sanatçısı Sadık Üçok da destek verdi.

12. gün: Emekçilerden destek

Sabah işe giriş saatinde yine belediye önündeki yerini alan işçiler, "Çalmadık çırpmadık hakkımızı aradık" şiarının bulunduğu ve taleplerinin yer aldığı iki ayrı pankart daha yaparak belediye önünü süslemiş oldular.

Gün içerisinde **1. Bölge Birleşik Mücadele Platformu** bileşenleri direnişi ziyaret ederek destek verdiler. Maltepe Belediyesi taşeron işçilerinin direnişini desteklediklerini ve ellerinden gelen desteği sunacaklarını ilan ettiler. Ayrıca, direnişi gündemleştirmek için platform toplantısına işçileri davet ettiler.

Liseli Öğrenci Birliği'nden liseliler ellerinde flamalarıyla birlikte direnişe destek sundular. Her zaman işçi sınıfının yanlarında olduklarını ve işçi öğrenci dayanışmasının önemine vurgu yaptılar.

Gün içerisinde direniş alanına gelen emekçiler yiyecek ve direnişe maddi yardımlarda bulundular.

Ayrıca belediyede CHP'nin grup toplantısı vardı. Toplantı öncesinde bazı meclis üyeleri, işçilerin taleplerini gündeme getireceklerini beyan ettiler. Grup toplantısında konunun tartışıldığını ancak Mustafa Zengin'in direnişi kişiselleştirerek, talepleri görmezden geldiğini söylediler. Direnişçi işçiler de meclis üyelerine, Mustafa Zengin'le kişisel bir sorunlarının olmadıklarını, kendi haklı talepleri için mücadele ettiklerini hatırlattılar. Direnişi görmezden gelme çabalarını boşa çıkaracaklarını da ifade ettiler.

13. gün: Meclis toplantısında protesto

Geçmiş senelerde "yılbaşı işlere ara verilme ve işten çıkarmaların yaşanması" uygulaması bu sene direnişin de etkisiyle hayata geçirilmedi.

Yol bakımında çalışan işçiler ara verilmeden tekrar işbaşı yaptırıldı. Fakat park bahçeler bölümünde 1 aylık ara verildi. Belediye yönetimi işçilere "Evinize gidin kimse işten çıkarılmadı. 1 ay sonra işbaşı yapacaksınız" dedi. Park bahçelerde çalışan iki işçi direnişe destek olmak için günboyu direniş alanında daydı. Ayrıca işçilere cumartesi öğleden sonranın tatil olması ve yeni yıl maaşların zamlı ödeneceği ifade edildi. Direnişçi işçiler bu kazanımların ve işten çıkartılma olmamasının direnişin kazanımı olduğunu ifade ettiler.

Yine gün içerisinde çok sayıda Maltepeli işçi ve emekçi direnişe destek olmayı sürdürdü. Ayrıca ÖDP, Emegün Dünyası çalışanları ve Çınardibi Kültür Derneği çalışanı direnişi ziyaret ederek dayanışmayı büyüteceklerini ifade ettiler.

Genel-İş Sendikası'nın Anadolu Yakası Bölge Başkanı Veysel Demir ve sendika temsilcileri direniş alanını ziyaret ettiler ve direnişle ilgili bilgi aldılar. Ayrıca Genel-İş Sendikası Genel Başkanı Erol Ekici'nin süreçle yakından ilgilendiğini ifade ettiler.

Belediye meclis üyelerinin toplantısına katılan direnişçi işçiler toplantıyı bir süre dinledikten sonra kendileri ile ilgili gündem oluşturulmamasına tepki göstererek alkış ve teşhir konuşmaları yaparak salonu terk ettiler. AKP'li meclis üyeleri taşeron işçiler hakkında soru önergesi verdiler.

Daha önce yanlarında olduklarını ifade eden CHP meclis üyeleri suskunluklarını bozmadılar.

14. gün: Yerel basın ziyareti

Direnişin 14. gününde, taşeron işçilerinin eylemlerine sayfalarında geniş yer veren yerel basını ziyarete gidildi. Ziyaretlerde direnişi, son durumu ve belediye başkanının yaymış olduğu karalamalara karşı, yerel basın bilgilendirildi. Yerel basına katkılarından dolayı teşekkür edildi ve şimdiye kadar verdikleri desteğin devamı istendi.

Gün içerisinde gelen işçi ve emekçilerle direniş üzerine sohbetler edildi ve süreçten haberdar olmayanlara bilgi aktarıldı.

Direnişçi işçiler, belediyenin iş çıkışı saati geldiğinde "İşçiyiz haklıyız, yarın yine burdayız!" sloganı attılar ve pankartlarını topladılar. Direniş alanından ayrılan işçiler, üzerlerinde önlüklerle, direnişe desteğe çağırان A3 afişleri, belediye önüne, Maltepe merkez, Beşçeşmeler ve Gülsuyu mahallesine toplu olarak astılar.

15. gün: Direnişle dayanışma sözü

Günün ilk saatlerinde Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası Bölge Başkanı Veysel Demir bir ziyaret gerçekleştirdi. Demir'e sürece ilişkin son durum aktarıldı.

Öğleden sonra ise Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 1 Nolu Şube Başkanı Mahmut Şengül ve şube yöneticileri destek ziyaretinde bulundu. Direniş üzerine sohbetler edildi. Mahmut Şengül de taşeron işçilerinin ortak sorunlarına karşı ortak platformlar oluşturulması gerektiğini, önümüzdeki süreçte bu yönde çalışma yapacaklarını ifade etti. Şengül, özellikle aynı sektörde olan sendikaların direnişe güç vermesi gerektiğini vurguladı. Elllerinden gelen desteği sunacaklarını ve bunun lafta kalmayacağını söyleyen şube yöneticileri Maltepe CHP önünde yapılacak eyleme destek vereceklerini belirttiler. Gün içerisinde İşçi Mücadele Derneği üyeleri de direniş alanına geldi.

Ayrıca, gün boyunca işçi ve emekçilerle direniş üzerine sohbetler edildi, bildiriler dağıtıldı. Ziyarete gelen bir emekçi de, Zonguldak'ta taşeron maden işçilerinin örgütlenme deneyimini işçilerle paylaştı.

Direniş alanından ayrılan işçiler, direnişe desteğe çağırان bildirileri, belediye önünden başlayarak, Maltepe Merkez ve Beşçeşmeler de bulunan kafelere ve emekçilere ulaştırdılar.

Metal İşçileri Birliği MYK Ocak ayı toplantısı sonuçları...

Değerlendirme ve kararlar

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu (MİB MYK) Ocak ayı toplantısını gerçekleştirdi. Toplantının gündemi şu ana konu başlıklarından oluşturuldu:

- Siyasal gelişmeler
- Yıl değerlendirmesi
- İşkolunun gündemi
- Bülten

- Siyasal gelişmeler:

1. Toplantıda öncelikle Şırnak Uludere’de gerçekleşen katliam ele alındı. MYK yaşanan olayın düzen cephesinden sunulmaya çalışıldığı gibi bir “kaza” değil, vahşi bir katliam olduğu gerçeğini tespit etmektedir. Zira bu olay bir tesadüf değil, bu ülkede bir halka karşı başlatılmış bulunan kirli bir savaşın kaçınılmaz sonucudur. Kardeş Kürt halkının haklı ve meşru taleplerini karşılamak yerine, sorunu İnsansız Hava Araçları ve savaş uçaklarına havale edenler bu katliamı da hazırlamışlardır. Bu temel gerçekten hareket eden MYK, bu vahşi katliamı kınarken, işçi sınıfını ve sendikalarını sermaye devletine karşı Kürt halkının yanında saf tutarak hesap sormaya çağırmaktadır.

Birlik bu temel anlayıştan yola çıkarak, bulunduğu her yerde bu katliamı ve gerisindeki kirli savaş gerçeğini teşhir etmeyi görev bilmektedir. Bununla birlikte ise tüm olanaklarıyla yapılacak eylemlerde yerini alacak, metal işçilerini de bu vesileyle aktif bir tutum içerisine sokmaya çalışacaktır.

2. Uludere katliamıyla aynı gün açıklanan asgari ücret ise bir kez daha bu devletin kimin için çalıştığını ayan beyan ortaya koymaktadır. Devlet ve dolayısıyla da hükümet, bir yandan halkın üzerine bomba yağdırırken, diğer yandan da milyonlarca işçiyi sefalet ücretlerine mahkum edecek kararın altına imza atmıştır. Aynı hükümetin milletvekilleri sözkonusu olduğunda nasıl da “kıyak” zamlar yaptığını biliyoruz. Belirtmek gerekir ki asgari ücret için toplantıya işçiler adına katılan Türk-İş’in bu yapılan sadaka zammın altına imza atması da o kadar ibretliktir. Hükümet programında açıklanan iki katı olduğu iddia edildiği gerekçesine dayandırılan bu tutum, Türk-İş’e egemen sefil ve sermayeye uşak sendikacılığın sefaletini göstermektedir sadece.

Durumun böyle olacağı zaten belliyken, insanca yaşamaya yeterli ücret için mücadelenin ne denli hayati olduğu bir kez daha görülmüştür. MYK bu gerçeğin altını bir kez daha çizerek şu durumda mücadelenin yetersizliğine dikkat çekmiş, asgari ücret konusunda sistemli bir mücadele programının şimdiden hazırlanması gerektiğini vurgulamıştır.

Öte taraftan “İnsanca yaşamaya yeterli ücret” konusu, ocak zamları nedeniyle hala da önemli bir mücadele gündemidir. Öyle ki artık mücadele tek tek işyerlerinde devam edecektir. Yıllardır kriz bahanesiyle ücretlere zam yapmayan sermaye karşısında işçi sınıfı bu kez durumu değiştirmeye çalışacaktır. Doğal olarak bu mücadelenin sertleşmesi sonucunu doğuracak, mücadele ve örgütlenme eğilimini besleyecektir. Bu halde sınıf mücadelesindeki bu ısınmayı kalıcı siyasal-örgütsel mevzilere dönüştürmek sorumluluğu bizleri beklemektedir. MYK bu anlayışla bir kez daha bütün Birlik bileşenlerini ihtiyacı karşılayacak planlı bir

Uludere katliamıyla aynı gün açıklanan asgari ücret ise bir kez daha bu devletin kimin için çalıştığını ayan beyan ortaya koymaktadır. Devlet ve dolayısıyla da hükümet, bir yandan halkın üzerine bomba yağdırırken, diğer yandan da milyonlarca işçiyi sefalet ücretlerine mahkum edecek kararın altına imza atmıştır.

yönelim içerisine girmeye çağırmaktadır.

- Yıl değerlendirmesi:

2012’nin ilk toplantısını gerçekleştiren MYK, geçtiğimiz yılı çeşitli yönleriyle değerlendirerek bir dizi sonuç çıkarmıştır.

Ulaşılan bu sonuçları kısaca özetleyelim:

1- 2011 yılı yoğun bir saldırı yılı olmuştur. Öyle ki sermaye iktidarı içeride dışarıda saldırı ve savaş politikalarını tırmadığıdır. Dışarıda emperyalizmle ilişkiler derinleştirilerek kardeş halklara yönelik gerici politikaların taşeronluğuna soyunulmuştur.

İçeride de dışarıdaki yönelimlerle de bağlantılı olarak faşist baskı ve terör, darbe dönemleriyle yarışır düzeylere ulaştırılmıştır. Tüm bu saldırı ve savaş politikalarının bedelini bir biçimde ödeyen ve ödeyecek olan işçi sınıfımız, ayrıca yoğun sosyal saldırılarla da yüzyüze kalmıştır. “Torba yasa” adı altında geçirilen kapsamlı kölelik uygulamaları 2011 yılının başında geçmiştir. Bununla birlikte ise işçi sınıfının köleliğini uç boyutlara vardıracak olan kölelik yasaları konusunda da sermaye ve hükümet yeni hazırlıklara girişmiştir. 2011’de “Ulusal İstihdam Stratejisi” adı verilen bu saldırı programı hayata geçirilememişse de, 2012 de bu saldırıların parça parça da olsa uygulamaya sokulması muhtemeldir. O nedenle 2012 kapsamlı ve ağır saldırıların yılı olacaktır. Bu nedenle mücadele gündememiz bir hayli yüklü ve yakıcıdır.

2- 2011 yılı sınıf mücadelesi bakımından ise geri bir yıl olmuştur. Kapsamlı saldırılarla yüz yüze kalan ve hala da ağır ve kölece çalışma koşulları altında inleyen işçi sınıfı, sermaye ve devletine karşı etkili ve güçlü bir mücadele yürütememiştir. Öyle ki torba yasa gibi

bir saldırı paketi cılız tepkilerle karşılanmıştır. Elbette işçi sınıfı birleşik bir mücadele düzeyi ortaya koyamasa da, sermaye karşısında mücadeleden geri durmamıştır. O nedenle de mevzi mücadele ve direnişler bu yıl, önceki yıla göre nispeten zayıflamış da olsa sürmüştür. Nice yoksunluklara ve engellere rağmen işçi sınıfının gösterdiği bu mücadele refleksini son derece anlamlı ve değerli bulan MYK, bu yıl içerisinde direniş ateşlerini yakan işçi bölüklerini selamlamaktadır.

3- 2011 sendikal bürokrasiye karşı öfkenin yer yer açığa çıktığı bir yıl olmuştur. Ontex gibi direnişçi işçi bölüklerinin de hedefi olan sendikal bürokrasi ve ihanet gerçeği yoğun biçimde tartışılmıştır. Aynı zamanda bürokrasiyi aşmak iddiasıyla bir dizi girişim de görülmüştür. Bunlar içerisinde kuşkusuz en çok ilgi uyandıranı “Sendikal Güç Birliği Platformu” olmuştur. Zira Türk-İş içerisinde 10’u aşkın sendikanın genel merkez düzeyinde bir araya gelerek başlattığı bu girişim, oldukça büyük iddialar ortaya koymuştur. Ancak hedefinde Türk-İş Genel Kurulu olan bu platformda yer alan bir dizi sendika yönetiminin de ağır suçlara imza atan bürokratlardan oluşması, bu platformu daha baştan inandırıcılıktan yoksun bırakmıştır. Süreç de tüm iddialarına rağmen bu platformun, genel kurul odaklı bir muhalefet girişimi olduğunu doğrulamıştır. Sonuçta genel kurulun ardından bu platform sessizliğe gömülmüş, fiilen çökmüştür.

Bu temel gerçekten hareket eden MYK, sendikal bürokrasiyi altedecek bir mücadelenin ancak işçi sınıfının tabandan mücadelesinin ve örgütlenmesinin eseri olabileceği gerçeğinin altını çizmektedir. Bu vesileyle ileri ve öncü sınıf güçlerini sendikal bürokrasinin parçası olanlardan bir yarar beklemeden, bu temel görevin üstesinden gelmek üzere

yoğunlaşmaya çağırılmaktadır.

4- 2011’de sınıf cephesinden en ileri ve anlamlı mücadele süreci metal işçileri tarafından yaratılmıştır. 2010-12 MESS Grup TİS sürecinde 30 yıllık MESS-Türk Metal düzenini yıkmak iddiasıyla yola çıkan metal işçileri, bu düzeni yıkamasalar da sarsmışlardır. Böylelikle de pekala bu düzenin de yıkılabileceğini göstermişlerdir. Bununla birlikte bu süreç aynı zamanda mücadelenin temel sendikal odağı olan Birleşik Metal’e egemen sendikal anlayışın, bu düzeni yıkabilecek bir mücadeleye önderlik edebilecek kapasiteye sahip olmadığını da kanıtlamıştır. Öyle ki daha ileri sonuçlar almak mümkünken bu sendikal önderlik eliyle süreç daha en başından “ek protokoller” gibi sözde ara çözümler yoluyla geri bir noktaya çekilmiştir. Bu da mücadelenin baştan yara almasını, zayıflamasını ve MESS’in cesaretlenmesini sağlamıştır.

2012 yeni bir grup TİS sürecine sahne olacaktır. Doğal olarak bir önceki TİS sürecinde 30 yıllık düzeni sarsılan MESS ve uşakları, bir kez daha aynı şeyleri yaşamamak ve metal işçisinin bu kez düzenlerini bozmasını engellemek üzere şimdiden hazırlıklara girişmişlerdir. Bunun için metal işçileri işçi sınıfının geleceği bakımından son derece hayati olan bu zorlu süreç için, son derece ciddi bir hazırlık yapmak durumundadırlar. Bu temel görevin altını çizen MYK, kendi cephesinden de geçmiş deneyimlerini de değerlendirerek hazırlıklara derhal başlamak gerektiğini vurgulamakta, kendi cephesinden düşünsel ve pratik hazırlıklara şimdiden başlayacağını duyurmaktadır.

5- 2011 yılı aynı zamanda genel kurullar yılı olmuştur. Türk-İş Genel Kurulu’ndan başka metal işçileri cephesinden de Türk Metal ve Birleşik Metal’de genel kurullar yapılmıştır. Ancak bu genel kurullardan mücadelenin geleceği açısından olumlu hemen hiçbir sonuç ortaya çıkmamıştır. Meydanın sendika bürokratlarının koltuk hesaplarına kaldığı, işçi sınıfının seyirci dahi yapılmadığı genel kurullardan başka türlü bir sonuç çıkması da mümkün değildir. Türk Metal genel kurulu kapalı kapılar ardında cereyan eden bir mizansen olmanın ötesine geçmemiştir.

Birleşik Metal genel kurul süreci de ne yazık ki bu sendikaya egemen hale gelmiş bürokrasinin ulaştığı boyutlara ışık tutmuştur. Tabandan örgütlü işçi inisiyatiflerine kapıların kapatıldığı genel kurullarda sendikanın değerlerine büyük bir kara leke sürülmüştür. Genel kurula mücadelenin ihtiyaçlarına yanıt verecek bir hazırlıktan ziyade koltuk eksenli hesaplar ile devrimci eleştiriyi karşı gösterilen düşmanlık ve tahammülsüzlük damgasını vurmuştur. Bu tablodan çıkaracak en önemli sonuçlardan birisi bürokrasiye

karşı mücadelenin hayati önemiyken, diğeri ise bu mücadele için tabandan örgütlenmenin hayati ve yakıcı önemidir. MİB de bu temel uyarıcı gerçeği dikkate alarak fabrikalardaki örgütlenme süreçlerini çok daha yoğun ve enerjik biçimde örmek kararlılığındadır.

6- MYK 2011 yılını Birlik açısından da değerlendirerek bu yılın konulan hedefler bakımından başarı ve başarısızlıklarla dolu bir yıl olduğunun altını çizmiştir. Siyasal bakımdan anlamlı bir düzey yakalandığı gerçeği tespit edilmiş, özellikle de örgütsel ve kadrosal zayıflığa dikkat çekmiştir. Tüm bu tespitlerden hareketle 2012’yi kazanmak hedefiyle en kısa zamanda yapılmak üzere genel bir MİB toplantısı alınması ve tüm sorunları burada tartışmayı somut bir görev olarak koymuştur.

-İşkolunun gündemi:

İşkoluyla ilgili bir dizi temel gündemi önceki gündemlerle bağlantılı olarak tartışan MYK, bu başlık altında asıl olarak çeşitli cephelerden (MESS, sendikalar, fabrikalar) sektördeki somut gelişmelere ilişkin bilgi paylaşımı yapmıştır.

Yapılan sunumlar ve tartışmalardan öne çıkan en önemli olguların başında, yeni bir kriz dalgası yolundaki işaretler gelmektedir. Bunun Ocak zamları öncesinde sermayenin işçilerin beklentilerini bastırmak için özel bir politikasının ürünü olduğuna kuşumuz yoktur. Fakat diğer taraftan da krizin yeni ve ağır bir dalgası karşısında şimdiden hazırlıklara girilerek işçi sınıfını 2008 sırasında yaşadığı türden bir dağılmaya ve boyun eğiše götürecektir saldırganlığa karşı hazırlığın önemine de dikkat çekilmiştir. Zira sermayenin bu yolda başarılı olması halinde, beklentilerin yoğunlaştığı MESS Grup TİS süreci de 2008’de olduğu gibi kaybedilecek, ayrıca kölelik yasalarının da önü açılacaktır. İşte bu nedenle bu konu üzerinde saflarımızın bilinçlendirilmesi, uyarılması ve mücadeleye hazırlanması önem taşımaktadır.

Toplantıda ayrıca tarafı olduğumuz bazı fabrikalardaki sendikal süreçler de tartışılmış ve çeşitli politik-pratik sonuçlar çıkarılmıştır.

Bülten:

Bültenin Ocak sayısına ilişkin gündemler belirlenerek somut bir planlama yapılmıştır.

(...)

Metal İşçileri Birliği

Merkezi Yürütme Kurulu

4 Ocak 2012

RMK önünde direniş!

RMK Tersanesi’nde ELTA Elektrik isimli taşeron firmada çalışan işçiler yaşanan hak gasplarına karşı çıktıkları için hiçbir hakları verilmeden işten atıldılar. Öncü işçileri işten atan ELTA patronuyla yapılan görüşmelerde ilk olarak taleplerin karşılanabilir olduğu söylendi ancak işten atmalar devreye sokuldu. 26 Aralık Pazartesi günü ilk olarak bir işçiyi işten çıkartan patron bir hafta sonra iki işçiyi daha işten attı. Bunun üzerine, patronla yapılan görüşmeye katılan diğer tüm işçiler (4 işçi) de çıkarıldı.

Tersane işçileri ise gasp edilen kıdem ve ihbar tazminatlarını almak için 4 Ocak sabahı RMK Tersanesi önünde direniş başlattı. Sabah işe giriş saatinde basın açıklaması yapıldı. Açıklamada “Düşük ücretlere dair sorunlarımızın çözülmesi ve yol paralarımızın şehir içi ulaşım giderleri standartlarına çıkarılması için çalışan işçi arkadaşlarla imza kampanyası düzenledik. ELTA elektrik taşeronu üst üste aldığı işlerle palazlanırken karını artırmak için işçileri birer köleye çeviriyor. Geçmişte sosyal hakları, ikramiyeleri dahi sunanlar bugün asgari ücrete razı olmamızı bekliyorlar. Bu sömürü saltanatına karşı en insani taleplerle çıkan işçileriyse kapı önüne koyarak susturmaya çalışıyorlar” denildi.

Direnişçi işçileri oyalama taktiği

Direnişçi işçilerin ve TİB-DER yöneticisinin RMK yetkilileriyle görüşme talebi uzun bir süre engellendi. Daha sonrasında giriş yolu kesilerek beklendi. Bunun üzerine bir yetkili gelerek meselenin taşeronla ilgili olduğunu savundu. İşçilerin kararlı duruşu sonrasında taşeronla sorunu çözmek üzerine müdahale edileceği söylendi.

HMS Makina’da işbaşı

İzmir’de Çiğli Atatürk Organize Sanayi Bölgesi’nde kurulu bulunan HMS Makina’da işten atılan işçilerin direnişi sonuç verdi. Sendika ile patron arasında yapılan görüşmelerin ardından 2 Ocak Pazartesi günü işbaşı yaptılar. İşçiler 20 Aralık’tan beri fabrikanın önünde bekliyorlardı.

Sendikanın üye çoğunluğunu sağladığı fabrikada toplu sözleşme imzalama hedefiyle hukuki süreç devam ediyor.

Kızıl Bayrak / İzmir

Kocaeli’de işçi kıyımı

Kocaeli’de yeni yılın ilk günlerinde patronlar işçi kıyımına girişti. İki farklı işletmede işten atmalar yaşandı.

Yıldız Entegre’de faaliyet gösteren taşeron firmada çalışan 50 işçi yeni yılla birlikte işsiz kaldı. Anadolu Yönetim Hizmetleri Ltd. Şti’de çalışan işçiler, yılbaşı tatilinin sonrasında 2 Ocak Pazartesi günü işe geldiklerinde; işten çıkartıldıklarını öğrendiler.

Borusan Lojistik’in alt taşeron firması **Real Hizmet Yönetim ve Temizlik Ticaret Limited Şirketi** ise işçi çıkarımları için yeni bir yöntemle başvurdu. İşçilere, “ekonomik sıkıntılarım var” dilekçeleri imzalatıldıktan sonra, bu dilekçeye dayalı olarak kıdem tazminatları ve maaşı ödenerek işten çıkartılıyor. 20 kişilik tensikat listesi hazırlayan firma, uygulama kapsamında 5 kişinin işine son verdi.

Anayasal hayaller

(*Orijinali üç bölüm olan metnin ilk iki bölümüdür. İlgi duyan okurlar yazının sonunda verilen kaynaktan metnin tamamına ulaşabilirler... / **KB***)

İnsanlar, gerçekte varolmamasına rağmen, normal, enlenmiş, yasal, kısaca: “anayasal” bir hukuk düzenini varmış gibi görmelerinden ibaret olan politik hayata anayasal hayal denir. İlk bakışta, henüz anayasasının hazır halde bulunmadığı bugünün Rusyası’nda, Temmuz 1917’de, anayasal hayallerin ortaya çıkmasından söz edilemezmiş gibi görülebilir. Fakat bu büyük bir hatadır. Gerçekte şimdiki tüm politik düzenin püf noktası, çok geniş halk kitlelerinin anayasal hayallerden muzdarip olmasıdır. Bunu kavramadan, anayasaya’da şimdiki politik durum hakkında hiçbir şey söyleyemeyiz. Anayasal hayallerin sistematik ve sistemsizce teşhir edilmesi, tüm köklerinin ortaya çıkarılması, doğru bir politik perspektifin yeniden oluşturulması temel alınmazsa, bugünkü Rusya’da taktik ve stratejik adımların doğru konması yönünde kesinlikle hiçbir ilerleme atılamaz.

Bugünün anayasal hayalleri için özellikle tipik olan bir görüşü ele alalım ve daha yakından inceleyelim. **Birinci görüş:** Ülkemiz Kurucu Meclis’in arifesinde bulunuyor, bu yüzden şimdi olup biten her şey geçici, geçimsiz, geçici olmayan, tayin edici olmayan bir karaktere sahiptir, her şey yakında Kurucu Meclis tarafından onaylanırsa gözden geçirilecek ve kesin olarak saptanacaktır. **İkinci görüş:** Belli partiler -örneğin Sosyal-Devrimciler ya da Menşevikler veya ikisinin bloku- halk arasında açık ve kuşkusuz bir çoğunluğa sahip; bu yüzden cumhuriyetçi, demokratik, devrimci Rusya’da bu partilerin, bu kurumların iradesi, genelde halk çoğunluğunun iradesi, çiğnenmek bir yana, önemden mahrumdur.

Üçüncü görüş: Belli bir önlem, örneğin “Pravda” gazetesinin yasaklanması, ne Geçici Hükümet tarafından onaylanmaz, ne Sovyetler tarafından yasayla saptanmaz, bu yüzden bu yalnızca tali bir olaydır, tesadüfi bir olgudur, bu yüzden tayin edici birşey olarak görülemez. Şimdi bütün bu görüşlerin her birine yakından bakalım.

I Kurucu Meclis’in toplanması ta birinci Geçici Hükümet tarafından vaat edilmişti. Kendisinin temel görevi olarak ülkeyi Kurucu Meclis’e kadar götürmeyi düşünüyordu. İkinci Geçici Hükümet Kurucu Meclis’in toplanma tarihini 30 Eylül olarak saptadı. 4 Temmuz’dan itibaren üçüncü Geçici Hükümet bu tarihi en resmi biçimde ilan etti.

Oysa Kurucu Meclis’in bu tarihte toplanmayacağı kesinlikle 99 bir kesinlikle varsayılabilir. Bu tarihte toplanacak olursa, o zaman -Rusya’da ikinci devrim gerçekleşmez- kazanmadığı sürece- tıpkı Birinci Duma gibi geçimsiz ve yararsız olacağı da yüzde 99 bir kesinlikle sayılabilir. Bundan emin olmak için, bir an için de olsa, beyninizi dumura uğratan o boş laf selinden, sözlerden ve günün ufak tefek şeylerinden kurtulmak ve gerçek olana, toplumsal yaşamda her şeyi belirleyene: gerçek mücadelesine bir göz atmak yeter. Rusya’da burjuvazinin toprak sahipleriyle çok sıkı

kaynaşmış olduğu açıktır. Tüm basın, tüm seçimler, Kadet partisinin ve onun sağındaki partilerin tüm politikası, “kongreler”in , “ilgili” kişilerin tüm beyanları bunu kanıtlıyor.

Sosyal-Devrimciler ve “sol” Menşevikler arasındaki küçük-burjuva gevezelerin kavramadıkları şeyi, yani dev bir ekonomik devrim olmadan, bankalar tüm halkın denetimi altına alınmadan, kapitalist birlikler ulusallaştırılmadan, sermayeye karşı bir dizi en acımasız devrimci önlemler alınmadan Rusya’da toprakta özel mülkiyeti -hem de bedel olmadan- ortadan kaldırmanın **imkansız** olduğunu burjuvazi çok iyi kavlıyor. Burjuvazi bunu mükemmel biçimde kavlıyor. Ve aynı zamanda, Rusya’da köylülerin muazzam çoğunluğunun şimdi yalnızca çiftlikbeyi arazilerin kamulaştırılmasından yana olmakla kalmayacaklarını, aynı zamanda Çernov’dan çok daha solda duracaklarını biliyor, görüyor, hissediyor. Çünkü burjuvazi, gerek onun -Çernov’un- örneğin 6 Mayıs ile 2 Temmuz arasında çeşitli köylü taleplerinin sürüncemede bırakılması ve budanması konusunda ne kadar kısmi tavizler verdiği, gerekse de Köylü Kongresi’nde ve Tüm-Rusya Köylü Temsilcileri Sovyeti Yürütme Komitesi’nde köylüleryi “yatıştırmak” ve boş vaatlerle karınlarını doyurmak için sağ Sosyal-Devrimcilerin (Çernov Sosyal Devrimcilerde “Merkez” sayılmaktadır!) ne kadar çok çaba harcadıkları konusunda bizden daha iyi bilgiye sahiptir.

Burjuvazi küçük-burjuvaziden, ekonomik ve politik deneyiminden hareketle, kapitalist rejim altında “düzen”in (yani kitlelerin köleleştirilmesinin) korunması için gerekli olan koşulları kavramayı öğrenmiş olmasıyla ayrılır. Burjuvalar işadamıdır, politika sorularına da katı ticari, sözlere karşı kuşkuyla yaklaşmaya alışkın ve boğayı boynuzundan yakalamayı bilen büyük ticari hesap sahibi insanlardır.

Bugünün Rusyası’nda Kurucu Meclis, Sosyal-Devrimcilerden daha solcu olacak olan bir köylü çoğunluğu getirecektir. Burjuvazi bunu biliyor. Bunu bildiği için, Kurucu Meclis’in hemen toplanmasına karşı tüm kararlılığıyla mücadele etmeden edemez. 2. Nikola’nın yaptığı gizli anlaşmaların ruhuna uygun emperyalist bir savaş yürütmek, soylu toprak mülkiyetini ya da bedel ödemeyi savunmak- bir Kurucu Meclis **olursa** bütün bunlar imkansızdır ya da inanılmaz ölçüde zordur. Savaş beklemiyor. Hakeza sınıf mücadelesi de beklemiyor. 28 Şubat’tan 21 Nisan’a kadarki kısa zaman dilimi bile bunu açıkça kanıtladı.

Devrimin ta başından itibaren Kurucu Meclis üzerine iki görüş ortaya çıktı. Tamamen anayasal hayallere kapılmış Sosyal-Devrimciler ve Menşevikler meseleye, sınıf mücadelesinin adını bile duymak istemeyen küçük-burjuvanın körü körüne güveniyle bakıyorlardı: Kurucu Meclis ilan edildi ve Kurucu Meclis olacak, o kadar! Bunun ötesi fena olur. Bolşevikler ise şöyle diyordu: yalnızca Sovyetlerin gücü ve iktidarı sağlamlaştığı ölçüde Kurucu Meclis’in toplanmasının ilanına, vaadine, deklarasyonuna verildi. Bolşeviklerde ağırlık noktası sınıf mücadelesine veriliyordu: Sovyetler zafer kazanırsa Kurucu Meclis garanti olacaktır, kazanmazsa garanti değildir.

Böyle de oldu. Burjuvazi tüm zaman boyunca Kurucu Meclis’in toplanmasına karşı kah gizli kah açık, ama kesintisiz, ısrarlı bir mücadele yürüttü. Bu

mücadele, ifadesini, onun toplanmasını savaşın bitimine kadar erteleme isteğinde bulunuyordu. Bu mücadele, ifadesini, Kurucu Meclis’in toplanma tarihinin birçok kez ertelenmesinde buluyordu. Nihayet 18 Temmuz’dan sonra, koalisyon hükümetinin kurulmasından bir aydan fazla zaman sonra Kurucu Meclis’in toplanma tarihi saptandığında, Moskova’da yayınlanan bir burjuva gazetesi, bunun Bolşevik ajitasyonun etkisi altında gerçekleştiğini açıkladı. “Pravda”da bu gazeteden tam alıntı verilmişti.

4 Temmuz’dan sonra, Sosyal-Devrimcilerin ve Menşeviklerin lütufkarlığı ve ürkütülmesi karşı-devrime “zafer” getirdiğinde, “Reç”in ağzından kısa ama son derece dikkat çekici bir ifade kaçtı: Kurucu Meclis’in “mümkün olduğunca çabuk” toplanması!! Ve 16 Temmuz’da “Volya Naroda” ve Ruskaya Volya” da, Kadetlerin, bu kadar “kısa” süre içinde toplamanın “mümkün olmadığı” bahanesiyle Kurucu Meclis’in toplanmasının ertelenmesini talep ettiklerine dair kısa bir haber yayınlanıyor ve karşı-devrime dalkavukluk yapan Menşevik Tsereteli daha bu kısa habere göre, toplantıyı 20 Kasım’a ertelemeye hazır olduğunu açıklıyor.

Böyle bir haberin ancak burjuvazinin isteğine rağmen sızabildiğine hiç kuşku yoktur. Böyle “ifşaatlar” onlar için elverişsizdir. Ancak hiçbir şey o kadar ince kurgulanmamıştır, eninde sonunda günyüzüne çıkar. 4 Temmuz’dan sonra iktidarın karşı-devrimci burjuvazi tarafından ilk ele geçirilişine derhal Kurucu Meclis’in toplanmasına **karşı** bir adım (hem de çok ciddi bir adım) eşlik ediyor.

Bu bir olgudur. Ve bu olgu anayasal hayallerin tüm kofluğunu açığa çıkarıyor. Rusya’da yeni bir devrim olmadan, karşı-devrimci burjuvazinin (ilk planda Kadetlerin) iktidarı devrilmeden, halk Sosyal-Devrimci ve Menşevik partilerden, burjuvaziyle anlaşılan partilerden güvenini çekmeden, Kurucu Meclis ya hiç toplanmayacak ya da bir “Frankfurt Laklakhanesi” olacaktır, savaştan ve burjuvazinin “iktidarı boykot etme” perspektifinden ölümüne korkmuş ve burjuvazi olmadan iktidar olma şiddetli çabaları ile, burjuvazisiz idare etmek zorunda kalma korkusu arasında çaresizlikle yalpalayan küçük-burjuvaların güçsüz, işe yaramaz bir meclisi olacaktır.

Kurucu Meclis sorunu, burjuvaziyle proletarya arasında sınıf mücadelesinin seyri ve sonucu sorununa **tabidir**. Sanıyorum, Kurucu Meclis’in bir Konvet olacağı ifadesini sarfeden “Raboçya Gazeta”ydı. Karşı-devrimci burjuvazimizin Menşevik uşaklarının kof, acınası, aşağılık palavracılığı için okullarda okutulacak bir örnektir bu. Bir “Frankfurt Laklakhanesi”ya da Birinci Duma değil, bir Konvent olmak için, bunun için cesaret göstermek gerekir, karşı-devrimle anlaşmak değil ona acımasız darbeler indirmeyi bilmek ve bu güce sahip olmak gerekir. Bunun için iktidarın, verili dönemde en ileri, en kararlı, en devrimci sınıfın elinde bulunması gerekir. Bunun için onun, kentte ve kırdaki tüm yoksul halk kitleleri (yarı-proleterler) tarafından destekleniyor olması gerekir. Bunun için herşeyden önce Kadetlerin ve ordunun üst yönetiminin acımasızca tasfiye edilmesi gerekir. Bir Konventin reel, sınıfsal, maddi koşulları bunlardır. “Raboçya Gazeta”nın palavracılığının ne kadar gülünç, Sosyal-Devrimcilerle Menşeviklerin

yalıllar üzerine

V. İ. Lenin

bugünkü Rusya’da Kurucu Meclis üzerine anayasal hayallerinin ne kadar sonsuz aptalca olduğunu kavramak için bu koşulları eksiksiz ve açıkça saymak yeter.

II

Marx 1848’in küçük-burjuva “sosyal-demokratları”nı şiddetle eleştirirken, “halk” ve genelde halk çoğunluğu üzerine sınırsız laf ebeliklerini özellikle sert biçimde damgaladı. Anayasal hayallerin tahlilinde, “çoğunluğa” ilişkin görüş incelenirken üzerinde düşünülmesi gereken şey budur.

Devlet içinde gerçekten de çoğunluğun karar vermesi için belli reel koşullar gereklidir. Yani: kararları çoğunluğa dayanarak alma imkanı veren ve bu imkanın gerçekliğe dönüştürülmesini garantileyen bir devlet düzeni, bir devlet erki kurulmuş olmalıdır. Bir yanı bu. Öte yandan bu çoğunluğun, sınıfsal birleşimi itibariyle, bu çoğunluk içindeki (veya dışındaki) şu ya da bu sınıfların karşılıklı ilişkileri temelinde, devlet arabasını uyumlu ve başarılı biçimde kullanacak durumda olması gerekir.

Halk çoğunluğu ve devlet işlerinin bu çoğunluğun iradesine uygun olarak seyretmesi sorununda bu iki reel koşulun tayin edici rol oynadığı her Marksist için açıktır. Oysa Sosyal-Devrimcilerin ve Menşeviklerin tüm politik literatürü ve dahası tüm politik tavırları, koşulları hiç bilmediklerini gösteriyor.

Devlette politik iktidar, çıkarları çoğunluğun çıkarlarıyla uyuşan bir sınıfın elinde bulunursa, o zaman devleti çoğunluğun iradesine göre yönetmek gerçekten mümkündür.

Fakat politik iktidar, çıkarları çoğunluğun çıkarlarından farklı bir sınıfın elinde bulunursa, o zaman çoğunluğa dayalı her türlü yönetim kaçınılmaz olarak bir yalana ya da bu çoğunluğun ezilmesine dönüşür. Her burjuva cumhuriyet bunun için yüzlerce ve binlerce örnek sunar. Rusya’da burjuvazi gerek ekonomik gerekse politik olarak egemendir. Onun çıkarları özellikle emperyalist savaş döneminde çoğunluğun çıkarlarıyla en şiddetli biçimde ayrılıyor. Bu yüzden sorunun biçimsel-hukuksal değil, materyalist, Marksist tarzda ortaya konuşunda sorunun püf noktası, bu ayrışmanın açığa çıkarılmasında, kitlelerin burjuvazi tarafından aldatılmasına karşı mücadelede yatmaktadır.

Sosyal-Devrimcilerimiz ve Menşeviklerimiz, tersine, gerçek rollerinin, kitlelerin (“çoğunluk”un) burjuvazi tarafından aldatılmasının aleti, bu aldatmanın tempo tutucusu ve yordakçısı olmak olduğunu tamamen kanıtladılar ve gösterdiler. Sosyal-Devrimciler ve Menşevikler arasında tek tek kişiler ne kadar dürüst olursa olsun, temel politik düşünceleri -proletarya diktatörlüğü ve sosyalizmin zaferi olmadan emperyalist savaştan “ilhakların ve savaş tazminatlarının olmadığı bir barış” a geçişin mümkün olduğu, yine aynı koşul olmadan toprağın halka bedelsiz devrinin ve üretim üzerinde halkın yararına “denetim” in mümkün olduğu-, Sosyal-Devrimcilerin ve Menşeviklerin bu temel politik (ve tabii ekonomik) düşünceleri, küçük-burjuva kendi kendini aldatmadır ya da, ki bu da aynı şeydir, kitlelerin (“çoğunluk”un) burjuvazi tarafından aldatılmasıdır.

Küçük-burjuva demokratlar, Louis Blanc ayarında sosyalistler, Sosyal-Devrimciler ve Menşevikler tarafından ortaya konduğu şekilde çoğunluk sorununa

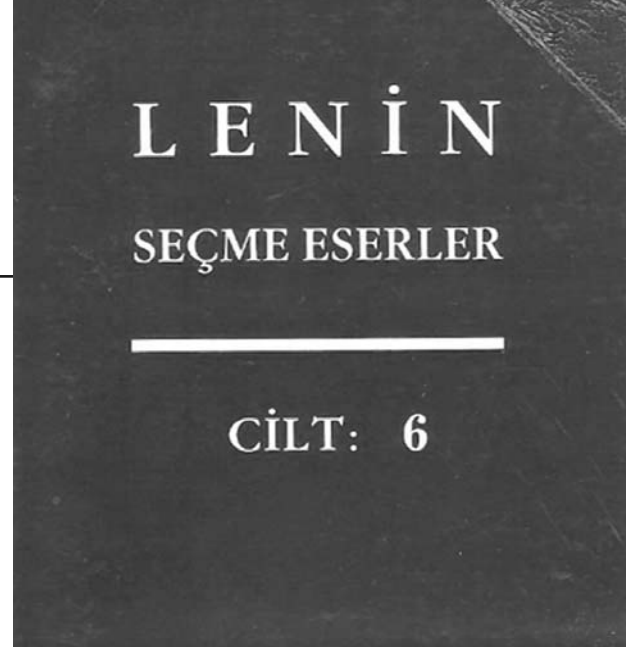
ilişkin ilk ve en önemli “düzelti”miz budur: çoğunluk aslında yalnızca biçimsel bir momentse ve maddi olarak, gerçekte bu çoğunluk, bu çoğunluğun burjuvazi tarafından aldatılmasını fiilen hayata geçiren partilerin çoğunluğuysa, gerçekte “çoğunluk”un ne yararı var.

Ve tabii ki -burada ikinci “düzelti”ye, yukarıda değinilen ikinci temel hususa geliyoruz-, tabii ki bu aldatma ancak onun sınıfsal temelleri ve sınıfsal anlamı anlaşıldığında doğru kavranabilir. Bu kişisel bir aldatma değildir, (kabaca söylendiğinde) “dolandırıcılık” değildir, sınıfın ekonomik konumundan kaynaklanan yanıltıcı bir düşüncedir. Küçük-burjuva öyle bir ekonomik konumda bulunur, yaşam koşulları öyledir ki, kendini kandırmadan edemez, elinde olmadan ve kaçınılmaz olarak kah burjuvaziye kah proletaryaya doğru çekilir. **Ekonomik** olarak bağımsız bir “çizgi”ye sahip **olamaz**.

Geçmiş onu burjuvaziye, geleceği proletaryaya çeker. Yargısı onu buna, önyargısı (Marx’ın ünlü ifadesiyle) diğerine çeker. Halk çoğunluğunun devlet yönetiminde gerçek çoğunluk, çoğunluğun çıkarlarına gerçek hizmet, haklarının gerçekten korunması vs. haline gelebilmesi için, bunun için belli bir sınıfsal koşul gereklidir. Bu koşul şudur: küçük-burjuvazinin çoğunluğunun en azından tayin edici anda ve tayin edici yerde devrimci proletaryaya katılması.

Bu olmadan çoğunluk, belirli bir süre tutunabilecek, parlayabilecek, kıvılcım saçabilecek, gürültü koparabilecek, zafer kazanabilecek, fakat yine de kesin bir kaçınılmazlıkla başarısızlığa mahkum olan bir hayaldir. Geçerken belirtelim ki, Sosyal-Devrimcilerin ve Menşeviklerin Temmuz 1917’de Rus devriminde gördüğü gibi tattıkları çoğunluğun iflası da bu türdendir.

Devam. Devrimin devletteki “mutat durum”dan farkı, devlet yaşamının tartışmalı sorunlarının -silahlı mücadeleye varana dek- doğrudan sınıfların mücadelesiyle ve kitlelerin mücadelesiyle karara bağlanmasıdır. Kitleler özgür ve silahlı olur olmaz başka türlü olamaz. Bu temel ogudan, devrimci bir dönemde,”çoğunluğun iradesi”ni ifade etmenin yeterli olmadığı sonucu çıkar- hayır, tayin edici anda ve tayin edici yerde **daha güçlü olmak, zafer kazanmak** gerekir.

Almanya’da ortaçağ “Köylü Savaşı”yla başlayarak, tüm büyük devrimci hareketler ve çağlardan, ta 1848 ve 1871 yıllarına, 1905’e varana dek, daha iyi örgütlenmiş, daha hedef bilinçli, daha iyi silahlanmış bir azınlığın, iradesini çoğunluğa nasıl zorla kabul ettirdiğinin ve yendiğinin sayısız örneklerini görüyoruz.

Fr. Engels, 16. yüzyıl köylü ayaklanmasıyla 1848 Alman Devrimi’nin belli bir dereceye kadar ortak deneyimlerinden çıkan dersi özellikle vurguladı: yani eylemlerin dağınıklığı, ezilen kitlelerde küçük-burjuva yaşam konumlarıyla bağıntılı olan merkezileşmenin eksikliği. Ve meseleye bu cepheden yaklaştığımızda aynı sonuca varıyoruz: küçük-burjuva kitlelerin basit çoğunluğu hiç bir şeyi tayin etmez ve edemez, çünkü dağınık milyonlarca küçük çifçi **ancak** ya burjuvazi ya da proletarya tarafından onlara önderlik edilirse örgütlülüğe, eylemlerin politik hedef berraklığına, (zafer için gerekli) merkezileşmeye ulaşabilir.

Bilindiği gibi, son tahlilde toplumsal yaşamın sorunları, sınıf mücadelesinin en şiddetli, en keskin biçimiyle, yani içsavaşla karara bağlanır. Fakat her savaşta olduğu (gibi-ÇN) bu savaşta da -bu da bilinen ve ilke olarak kimsenin reddetmediği bir gerçektir- tayin edici olan ekonomidir. Bunu “ilkesel” olarak yadsımayan ve bugünkü Rusya’nın kapitalist karakteri konusunda pekala açık olan gerek Sosyal-Devrimcilerin gerekse de Menşeviklerin, gerçeğin gözünün içine soğukkanlılıkla bakma cesaretini gösterememeleri son derece karakteristik ve manidardır. Gerçeği, yani: Rusya dahil her kapitalist ülkenin, üç temel ana güce: burjuvazi, küçük-burjuvazi ve proletaryaya ayrıldığını itiraf etmekten korkuyorlar. Birinci ve üçüncü güçten herkes söz ediyor, onları herkes kabul ediyor. İkincisi -yani sayısal olarak tam da **çoğunluk!**- ne ekonomik, ne politik ne de askeri bakımdan serinkanlılıkla değerlendirilmek istenmiyor.

Gerçeği hazmedemeyiz, Sosyal-Devrimcilerle Menşevikler’in kendini tanımaktan korkusu bu anlama geliyor.

(...)

8 Ağustos (26 Temmuz) 1917
(*Seçme Eserler*, Cilt: 6, İnter Yayınları, s.184-192)

CMYK

Yemen’de yüzbinler alanları terketmiyor...

Diktatör ve suç ortakları yargılanana kadar direniş!

2011 yılının başında Yemen’de başlayan kitle hareketi, kısa sürede yüzbinleri hatta milyonları kucaklayan bir isyana dönüşmüştü. Başkent Sana, eski Güney Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti’nin başkenti Aden ile Taiz kentleri başta olmak üzere ülkenin birçok kenti yaklaşık bir yıldır devam eden isyanın merkezleri oldu. ABD-Suudi Arabistan ikilisinin desteğini arkasına alan zorba rejimin bu sürede çevirdiği kirli oyunlar ve işlediği katliamlar diktatör Abdullah Salih’i kurtarmaya yetmedi. Zira uzun soluklu isyan, diktatöre defolmak dışında bir seçenek bırakmadı; nihayet geçen ay ‘tahtı’ bırakacağını açıkladı.

Rejimi kurtarma, isyanın Suudi Arabistan ve diğer Körfez ülkelerine yayılmasını engelleme kaygısıyla hareket eden ABD ile petro-dolar zengini Ortaçağ kalıntısı işbirlikçi krallar, yüzbinlerin ısrarlı direnişleri karşısında Abdullah Salih’i savunamaz duruma düştüler. Hem dış desteği hem ‘tahtı’ yitiren diktatör, tedavi olmak bahanesiyle Washington yolculuğu hazırlığına başlamak zorunda kaldı.

‘Tahtı’ terketmesi yetmez hesap da vermelii...

Başını Suudi Arabistan’ın çektiği Körfez İşbirliği Konseyi (KİK), ‘muhalif’ partiler ile Abdullah Salih arasında varılan anlaşmaya göre, yönetim geçici bir hükümete devredilecek, 21 Şubat’ta devlet başkanlığı seçimleri yapılacak, bu sürede fiili başkan Abdullah Salih’in yardımcısı Abdrabbu Mansur Hadi olacak. Söz konusu anlaşma, miadı dolan diktatöre yargılanmama garantisi de veriyor.

Çerçevesi, ABD-Suudi Arabistan ikilisi tarafından çizilen anlaşmanın temel amacı, Yemenli emekçilerin kitlesel direnişini bitirmek, bazı tavizler verirken rejimi tahkim etmek, burjuva muhalefete iktidardan pay vermek ve Sana’da ABD-Suudi Arabistan işbirlikçisi bir yönetimle yola devam etmektir.

Alanlarda direnen yüzbinlerce emekçinin taleplerinin çoğu anlaşmada yer almıyor. Nitekim direnişi sürdürün emekçiler anlaşmanın bazı maddelerini kesin olarak reddediyorlar. Örneğin anlaşma Amerikancı diktatöre yargılanmama garantisi verirken, emekçiler 1500’e yakın eylemciyi katleden Abdullah Salih ve suç ortaklarının yargılanması konusunda ısrarlılar. Bu konuda kararlılıklarını dile getiren emekçiler, yeni yıla direniş çadırlarında girdiler.

Abdullah Salih’le suç ortaklarının hesap vermesi gerektiğini dile getiren direnişçiler, halen kolluk kuvvetlerinin kanlı saldırılarına maruz kalıyorlar. Son günlerde de onlarca eylemciyi katleden rejimin kolluk kuvvetleri, sadece diktatörün çekilmesiyle rejimde kayda değer bir değişikliğin olmayacağını bir kez daha Yemenli emekçilere göstermiş oldular.

Uzun soluklu direniş, sembolik adımların emekçilerin yaşamında bir değişiklik yaratmayacağını, Abdullah Salih ve suç ortaklarından hesap sorulmasının şart olduğunu, taleplerin kazanılması için meşru/militan direniş dışında bir yolun olmadığını Yemenli emekçilere göstermiş bulunuyor. Kirli oyun ve katliamlara rağmen direnişin bu kadar uzun soluklu olmasında, emekçilerin kitlesel direniş içinde bilinç ve deneyim kazanmalarının da temel bir rolü var.

Diktatör gitti mücadele sürüyor...

Abdullah Salih artık miadı dolmuş bir diktatörden başka bir şey değildir; bundan dolayı tedavi olmak gerekçesiyle kapağı Washington’a atmaya hazırlanıyor. Ancak bu son adımında da, efendileri tarafından ‘devlet başkanı’ olarak karşılanmak istiyor. Oysa Barack Obama yönetiminin bazı isimleri, bu işe yaramaz bir diktatörü ‘devlet başkanı’ olarak karşılamak istemiyorlar. Bu noktadaki anlaşmazlık aşılamadığı için, Abdullah Salih’in ABD yolculuğu henüz gerçekleşmedi.

Diktatörün gitmesi, elbette emekçilerin kararlı, militan, uzun soluklu direnişleri sayesinde mümkün olmuştur. Ancak bu sınırlardaki bir kazanımla emekçilerin hiçbir sorunu çözülemez. Bu adımı diktatör ve suç ortaklarından hesap sorulması, yeni kurulacak yönetime karşı mücadelenin sürdürülmesi, isyana dönüşen mücadelenin temel taleplerinin gerçekleştirilmesi uğruna kararlıkla mücadeleye devam edilmesi şarttır.

Emekçilerle sistemin geleceksizliğe mahkum etmek istediği genç kuşaklar, diğer ülkelerde olduğu gibi Yemen’de de işsizliğe, yoksulluğa, sömürüye, yolsuzluğa, rüşvete, yozlaşma ve zorbalığa karşı isyan etmişlerdir. İstihdam alanlarının açıldığı, insanca çalışma ve yaşam koşullarının sağlandığı, demokratik/sosyal/siyasal hak ve özgürlükler alanının genişlediği bir ülkede onurlu bir yaşam ise, emekçilerin temel talepleriydi. Rejimin yıkılması ana talebi ise listeyi tamamlıyordu.

İsyan eden emekçilerin hem reddettikleri icraatlar hem talepleri nettir. Bu taleplerin kapitalizm yıkılmadan kazanılması teorik olarak mümkün olsa da, bunu pratikte sağlamak olası görünmüyor. Bu taleplerin şu veya bu düzeyde kazanıma dönüştürülmesi bile, emekçilerin meşru/militan mücadelesini şart koşuyor.

Yemen’den yansıyanlar, bir yıldır devam eden kitlesel direnişin emekçilerde bilinç sıçraması yarattığını, mücadele olmadan kazanım olmayacağı konusunda net bir bilinç açıklığının sağlandığına işaret ediyor. Ödenen ağır bedellere rağmen yüzbinlerin

alanları terketmemesi, ABD-Suudi Arabistan ikilisinin ülkeye müdahale etmesine gösterilen tepki, bu çerçevede binlerce eylemcinin ABD bayrağını yakması ve Sana’daki büyükelçinin sınırdışı edilmesini talep etmesi, diktatör ve suç ortaklarının yargılanması talebiyle Taiz’den Sana’ya gerçekleştirilen 320 kilometrelik yürüyüşe yüzbinlerce emekçinin katılması vb... Tüm gelişmeler, emekçilerin bilinç ve deneyim alanlarında gerçekleştirdikleri sıçramayı gösteriyor.

Direnişin üstünlüklerine karşın, halen temel zaaf olan devrimci önderlik eksikliğinin giderilemediği anlaşılıyor. Sol/sosyalist güçlerin etkin rolü olsa da, yazık ki, halen isyana önderlik etme kapasitesinden yoksun görünüyorlar. Herşeye rağmen vurgulamak gerekiyor ki, eksiklik ve zaaflarına karşın bu uzun soluklu şanlı direniş, şimdiden Yemenli işçi, emekçi ve gençler için bir dönüm noktası olmuş, sömürü ve kölelikten kurtulma mücadelesinde büyük bir deneyim ve birikim yaratmıştır. Bu birikim, devam eden mücadelede emekçilerin güç ve moral kaynağını da oluşturuyor.

Yemen’de emekçilerin öfkesi dinmiyor!

Aylar süren halk ayaklanmalarının ardından Körfez İşbirliği Konseyi’nin barış planını kabul eden Ali Abdullah Salih, yetkilerini devretmeyi öngören anlaşmayı imzalamıştı. Anlaşmaya göre Salih kendisine ve ailesine sağlanacak dokunulmazlık karşılığında yetkilerinden vazgeçecekti.

Fakat Yemenli emekçiler, bu anlaşmaya rağmen Salih’in yargılanması talebinden vazgeçmiyorlar. Emekçiler Salih’in devrilmesini sağlayan ayaklanmalarda yaşanan ölümlerden sorumlu tuttıkları Salih’in cinayetten mahkeme karşısına çıkmasını talep ediyorlar. Ancak Salih’in yargılanmasının geçici hükümet tarafından engellendiği belirtiliyor. Yemenli emekçiler de yılın son gününde eski Devlet Başkanı Ali Abdullah Salih’in yargılanması için başkent Sanaa’da yürüdü.

Dünyadan işçi ve emekçi eylemleri...

3 Ocak 2012 / Peru

Perulular madene karşı sokakta!

3 Ocak günü Cajamarca'da sokağa çıkan binlerce Perulu "Su kaynaklarımızı koruyalım, şimdi ya da asla!" yazılı pankartı açtılar. Önlerine kurulan polis barikatına rağmen yürüyüşe devam eden ve barikatı aşan Perulu yerliler altın, gümüş ve bakır üretimi yapılacak Conga madeninin kaynak sularını kirleteceğini belirterek halkın beslenme ve geçim kaynaklarının tahrip edileceğini söylediler.

Hareketin sözcüsü Omar Jabara, madenin çevreye etkisi konusunda araştırmanın birçok hükümet kurumu tarafından yeniden ele alındığını ve zararlarının görüldüğünü belirterek çevreye zararı olan birşeyin yapılmasının nedenini anlayamadıklarını söyledi.

Eylemlere öncülük eden Cajamarca valisi Gregorio Santos da "halkın su kaynaklarını koruyacağına eminim" dedi.

29 Aralık 2011 / İspanya

Yunanistan'da yılın ilk grevi

Geçtiğimiz yıl yaygın grevler ve kitlesel gösterilere sahne olan Yunanistan'da yeni yılın ilk grevi doktorlardan geldi. 2 Ocak günü, sağlık çalışanları ve eczacılar, hükümetin sağlık alanında yapmayı planladığı kesintilere karşı grevdeydi.

Sağlık Bakanı Andreas Loverdos ilaç fiyatlarını düşürerek 2012 boyunca 90 milyon euroluk tasarruf yapmayı hedeflediklerini belirtti.

Yunanistan Eczacılar Derneği ise sosyal güvenlik fonlarının kendilerine halihazırda 400 milyon euro borcu olduğunu ve kâr oranlarının yüzde 3 düşürülmesi halinde faaliyetlerini sürdüremeyeceklerini belirtiyorlar.

2 Ocak 2012 / Yunanistan

İspanya havayollarında grev!

İspanya'nın Iberia Havayolları ile sendikalar arasında yapılan görüşmelerde anlaşma sağlanamaması üzerine havayolları çalışanları 29 Aralık günü greve çıktı. Aralık ayında iki kez greve giden Iberia çalışanları, İspanyol havayolu şirketinin o tarihteki programında olan toplam 349 uçuşun yüzde 36'sını iptal ettirdi. Grevden 10 bin kadar yolcuu etkilenirken 118 uçuş iptal edildi.

Iberia'ya bağlı olarak kurulan, Iberia Express adlı ucuz tarifeli yeni havayolu şirketinin oluşturulmasına karşı çıkan sendikalar, 5 bin kişinin işini kaybetme riskinin olduğunu söylüyor.

Kıbrıs'ta öğretmen sendikaları ayakta!

Kıbrıs Türk Öğretmenler Sendikası (KTÖS), askıya aldığı grevleri yeniden başlatarak 29 Aralık günü 08.00 - 09.20 saatleri arasında Gönyeli İlkokulu'nda grev yaptı.

KTÖS, yazılı açıklamasında, Milli Eğitim Bakanlığı'nın devlet okullarını gözden çıkardığını vurgulayarak, bakanlığın ders yılı ortasına gelinmesine rağmen, okullardaki öğretmen eksikliğini gidermek bir yana, yasaya aykırı düzenleme yaparak okullardaki eğitim hizmetlerini bozmaya yöneldiğini belirtti. Söz konusu bakanlığın, öğretmen eksikliğini giderilmesi yönünde taahhüt verdiğini ancak üç haftadır bir iyileşmeye gidilmediği için eyleme tekrar başladıklarını açıkladı.

Öte yandan yasadışı bir şekilde Haspolat Meslek Lisesi'ne açılan İmam Hatip Bölümü için söz konusu lisede grevlerine devam eden KTOEMS, asimilasyon politikalarına karşı mücadelelerinden vazgeçmeyeceklerini vurgulayarak, grevlerine devam edeceklerini bildirildi.

Kızıl Bayrak / Kıbrıs

Sınırdışı kararına tepki

Kıbrıs Yakın Doğu Üniversitesi'ndeki (YDÜ) ülkücü saldırganlığın ardından haksız ve hukuksuzca sınırdışı edilen 16 Kürt öğrenci için 1200 imza toplayan öğrenciler 29 Aralık günü YDÜ Rektörlük önünde eylem yaptı. İmzaların teslim edilmesinin ardından öğrenciler, basın açıklaması yaptı. Yapılan açıklamada hak ihlali yapıldığı ve mahkeme süreci boyunca ve daha sonra da demokratik eylemlere devam edileceği bildirildi. Kürt öğrencilere yapılan bu kısıymı kınayan açıklamanın ardından eylem sonlandırıldı.

Macaristan'da yeni anayasaya tepki

Macaristan parlamentosunda üçte iki çoğunluğa sahip iki sağcı partinin biraraya gelerek hazırladığı anayasa yürürlüğe girdi. 2010'da seçimleri kazanarak göreve gelen başbakan Viktor Orban'a diktatörlük için zemin hazırlayan yeni anayasaya karşı yüzbinlerce emekçi sokağa çıktı. 3 Ocak'ta Macaristan'ın başkenti Budapeşte'de toplanan 100 bin kişi hükümet karşıtı gösteri düzenledi.

Macaristan Başbakanı Viktor Orban'ın Macaristan'ı diktatörlükle yönetme çabalarına boyun eğmeyeceklerini söyleyen eylemciler, Genç Demokratlar Partisi'nin (Fidesz) çıkardığı demokrasi karşıtı yasaları kabul etmeyeceklerini belirterek, "Orban defol" sloganları attı.

Bağımsız İtfaiyeciler Sendikası Başkanı Kornel Arok'un "yeni anayasadaki en büyük problem, anayasal hakları ortadan kaldırması. Bu kısacası bir partinin diktatörlüğü" dediği yeni anayasa emekçilerin hak ve özgürlüklerini tümenden ortadan kaldırıyor.

Büyük madenci yürüyüşü 21. yılında...

İşçi sınıfına ışık tutmaya devam ediyor!

Türkiye işçi sınıfı tarihinin en önemli ve güçlü eylemlerinden olan Zonguldak maden işçilerinin büyük yürüyüşü 21. yılında. Maden işçileri 20 yıl önce, 4 Ocak 1991 günü başlattıkları yürüyüşle ülkeyi sarsmış, sermaye iktidarı ve uşaklarının korkularını büyütmüştü. 4. gününde, 8 Ocak günü sendikal ihanete uğrayarak bitirilen bu büyük işçi eylemi aradan geçen bunca yıla rağmen işçi sınıfının yoluna ışık tutmaya devam ediyor.

Patlamanın kaynakları

Maden işçilerinin büyük yürüyüşü 1990 yılının ikinci yarısında başlayan TİS görüşmelerinin tıkanmasıyla çıkılan grevin ilerleyen aşamasında gündeme geldi. Hükümetin taleplerine yanıt vermemesi ve madenlerin kambur olduğu yolunda kara bir propagandaya girişmesi üzerine, maden işçileri Ankara yürüyüşünü başlattılar.

Ancak bunlar yüzeydeki nedenlerdi. Daha geride ise sınıf mücadelesinin on yıllara yayılan mücadele birikimleri yatıyordu. Madencilerin bu büyük eylemi, 12 Eylül darbesiyle ücretleri eritilen ve hakları elinden alınan işçi sınıfının birikmiş öfkесinin patlamasıydı. Daha doğrusu bu patlamanın doruğuydu. Çünkü işçi sınıfı 12 Eylül karanlığını '87 bahar eylemleriyle birlikte yırtmış, bu yoldan giderek çapı ve derinliği büyüyen bir hareketlilik içerisine girmişti. Öyle ki genel grev istemi güçlü bir biçimde ortaya konulmaktaydı. Ayrıca taban örgütlülükleri bakımından güçlü bir durumda olan işçi sınıfı içerisinde, mücadele içerisinde yetişmiş yüzü sosyalizme dönük bir öncü kuşak da vardı.

İşte tüm bu birikim üzerine yükselen büyük madenci grevi, işçi sınıfı hareketinin doruk noktası oldu. Ekonomik hakları uğruna Ankara yoluna dökülen maden işçileri hem işçi sınıfının ileri bir bölüğüydü, hem de eylemleri politik bir düzeyi zorluyordu. Bunun için de sermaye devleti ve sendikal uşakları tarafından elbirliğiyle yoğun bir çaba ve çeşitli manevralar sonucunda bitirildi.

TİS süreci greve evriliyor

Maden işçilerinin TİS süreci kamu işyerlerini kapsayan grup TİS sürecinin bir parçasıydı. Yıl ortasında başlayan bu süreç için TİS kapsamında bulunan işyerlerinde örgütlü sendikalardan bir alt komisyon oluşturulmuştu. Komisyonunda Genel Maden-İş, Teksif, Petrol-İş, Selüloz-İş ve Hava-İş sendikaları bulunuyordu. Bu komisyonun hükümetle temmuz ayından itibaren başlattığı görüşmelerden herhangi bir sonuç alınamadı. Sendikaların TİS teklifinde aylık ücretin net 2,5 milyona, asgari yevmiyenin ise 85 bine çıkarılması talep ediliyordu. Ancak hükümet bu teklifi kesin biçimde reddetti.

Ekim ayı sonuna kadar devam eden toplantılardan herhangi bir sonuç alınamadı ve süreç grev aşamasına geldi. Bu aşamada madenciler Genel Maden-İş kurultayında grev kararını aldılar. Karara göre grev 30 Kasım 1990'da başlayacaktı.

Grev kararının alınması üzerine dönemin ANAP hükümeti başta olmak üzere düzen cephesinden gerici tepkiler yükseldi. Madenlerin kar etmediği, toptan kapatılmasının daha iyi olacağı yönünde gerici

bir propaganda yapılarak grevin yararsız olduğu yönünde mesajlar verildi. Maden işçilerinin grev kararlılığını sürdürmesi üzerine ise hükümet, 4 Aralık'ta başlamak üzere lokavt kararı aldı. Ayrıca grev başlamadan hemen önce Zonguldak'a asker ve polis yığınağı yapıldı. Böylelikle işçiler yıldırılmaya çalışıldı.

Grev başlıyor...

Baskı ve tehditlere rağmen 30 Kasım 1990'da grev başladı. Bu ilk günde Türk-İş üst yönetimi maden işçilerini yalnız bırakarak tutumunu ortaya koyarken Genel Maden-İş Sendikası (GMİS) Genel Başkanı Şemsi Denizler ise şöyle konuşuyordu: Biz madenciler olarak ilk kıvılcımı çaktık. Grevimiz tarihin en büyük grevlerinden biridir. Biz üretmiyoruz, Türkiye işçi sınıfı da üretmesin.

Ancak Şemsi Denizler bu sözlerin hemen arkasından işçileri evlerine gitmeye ve kendilerinden haber beklemeye çağırdı. Denizler böylelikle tüm süreç boyunca olduğu gibi, bir adımını ileriye atarken iki adım da geriye atıyordu. Çünkü gerçekte tabandan yükselen büyük dalganın önünde sürükleniyor, önden gitmek zorunda kalıyordu. Denizler böylelikle Mengen'e kadar gidecek, ancak burada inisiyatifi ele geçirecek ve sermaye iktidarıyla işbirliği içerisinde madencileri geri çevirecekti.

Grevin ilk gününde ise Denizler'in kendilerini evlerine göndermek istemesine rağmen işçiler, onu dinlemediler. Öncü işçilerin de yönlendirmeleriyle sendikanın önüne yığıldılar. Coşkulu sloganlarıyla kent merkezini inlettiler. Denizler'e de, cadde ve sokakları dolduran maden işçilerine mücadeleden yana konuşma yapmaktan başka bir seçenek kalmamıştı. Maden işçilerinin sendika yönetimine rağmen yaptığı bu çıkış, sürecin bundan sonraki seyrini de tayin edecekti.

İşçi sınıfının kalbi Zonguldak'ta attı

Birkaç gün sonra maden işçileri adeta kent merkezini mesken tutmuştu. Binlerce işçi ve onlara destek veren halk, kent merkezinin bir ucundan diğer ucuna yürüyüşler yapıyor, sloganlarını haykırıyordu. Polis başlangıçta engel olmaya çalışsa da işçiler karşısında çaresiz kaldı.

Her gün tekrar eden bu eylemler, gün geçtikçe daha da büyüdü. Sokaklardaki kitle diğer işçi grupları ve emekçilerin katılımıyla artarak 70 bini bulmuştu. Bu arada esnaf da kepenk kapatarak madencilere destek sunuyordu. Liseli öğrenciler okullarından çıkıp eylemlere katılıyorlardı.

Yapılan eylemlere ülkenin birçok yerinden gelen işçiler, emekçiler, öğrenciler, aydınlar ve sanatçılar da katılıyorlardı. Ayrıca birçok kentte madencilerle dayanışma gösterileri yapıyordu.

Madenci grevinin etkisi Türkiye'nin sınırlarını da aştı. Çeşitli ülkelerde dayanışma kampanyaları başlatılırken, destek eylemleri de gerçekleştirildi. Örneğin Güney Afrika başta olmak üzere çeşitli ülkelerden kömür ve liman işçileri Türkiye'ye gelecek kömürlerin yükleme işini durdurdular.

Grev yürüyüşe dönüştü

Grevin büyük ses getirmesi ve sınıfın geniş desteğini alması nedeniyle Türk-İş de 3 Ocak 1991 tarihinde uygulanmak üzere genel grev kararı almak zorunda kaldı. Ancak bu karar sonuca gitmek için yeterli değildi. Göstermelik bir eylem olarak kalıyordu. Bu nedenle maden işçileri de Ankara'ya yürüme kararını aldılar ve hazırlıklara başladılar. 3 Ocak'taki genel greve rağmen hükümet taleplerini kabul etmezse 4 Ocak günü yürüyüşe başlayacaklarını ilan ettiler.

Hükümet ise GMİS üzerindeki baskılarını arttırarak yürüyüşü durdurmaya çalışmaktaydı.

Ancak artık ok yaydan çıkmıştı. Denizler'in maden işçilerinin önünde durması mümkün değildi. Bu nedenle son gece yürüyüşe engel olmaya çalışsa da başaramadı. Maden işçileri Ankara'ya yürümekte kararlıydılar.

Ankara yürüyüşü için yapılan planlama bir süre yüründükten sonra otobüslerle devam etmek biçimindeydi. Ancak devletin otobüslere engel olması üzerine, yollara dökülerek yürüyüşe geçtiler.

Büyük işçi seli Ankara'ya akıyor

“Ölmek var dönmek yok”, “Yolumuz Ankara, hedefimiz Çankaya” sloganlarıyla yürüyen işçilere destek çığ gibi büyüdü. İşçilerin aileleriyle birlikte yöre halkı da yürüyüşe katılıyordu. Sadece bu kadarla da kalmadı. Ülkenin birçok köşesinden gelen işçiler, emekçiler, aydınlar, sanatçılar ve gençler de yürüyüş kortejinde yerlerini aldılar. Böylelikle 100 bin kişilik bir yürüyüş korteji oluştu.

Sermaye devleti de bu büyük işçi seli karşısında büyük bir korkuya kapıldı. Bu nedenle Çankaya Köşkü'nün çevresi dikenli tellerle çevrilirken, Ankara'daki güvenlik önlemleri üst düzeye çıkarıldı. İşçileri engellemek için ise ilk barikat Devrek yolunda kuruldu. Ancak bu barikat kolaylıkla aşıldı.

Yürüyüş kolu ilk günün akşamında Devrek'e vardı. Devrek halkı yürüyüşçüleri bağrına bastı. Evini açtı, yiyeceğini paylaştı. Öyle ki gece tek bir kişi dahi dışarıda kalmadı.

Ertesi gün sabah erkenden kortejler oluşturularak yürüyüş kolu yeniden yola koyuldu. Bu arada Şemsi Denizler ise hükümetin isteği üzerine görüşmelerde bulunmak için işçilerden habersiz olarak Bolu'ya gitmişti.

Fakat işçiler disiplinli ve coşkulu yürüyüşlerini sürdürdüler. Yürüyenlerin sayısı ikinci gün yeni katılımlarla daha da artmıştı. Bu arada da devlet de yürüyüş kolunun önüne bu kez Dorukhan Tüneli'nde askerlerden oluşan ikinci barikatını kurdu. Barikatın kurulduğu haberi işçiler arasında dalga dalga yayılırken coşku ve kararlılığı daha da arttırdı. Bu büyük ve kararlı insan seli karşısında, barikatlar açıldı, yürüyüş devam etti.

İhanet ağlarını örüyor...

Bu arada da Bolu'daki Denizler'den “görüşmeler

bitene kadar Mengen'de bekleyin” mesajı geldi. Bunun üzerine işçiler de Mengen'de beklemeye geçtiler. Ancak bir süre sonra dönen Denizler ortada herhangi bir sonucun olmadığını, hükümetin geri adım atmadığını, görüşmek için dahi yürüyüşün bitirilmesi şartını koyduğunu açıkladı. Bu, işçilerin öfkelerini daha da büyüttü. Ama yine de Denizler büyük ölçüde inisiyatif almış ve yürüyüşü Mengen'de durdurmayı başarmıştı.

Bu aşamadan sonra ise adım adım direnişi bitirmek üzere manevralara başvurdu. Önce yürüyüş komitesinde yer alan işçilerle bir toplantı yaptı. Bu arada işçiler de bekleyişlerini sürdürüyor, kararlılıklarını, “ölmek var, dönmek yok!”, “gemileri yaktık, geri dönüş yok!” gibi sloganlarla dile getiriyorlardı. Toplantı sonrasında işçilere seslenerek kararı yarına bıraktıklarını duyururken provakatör edebiyatı yapmayı da ihmal etmedi.

İşçiler o geceyi kış sokağında Mengen'de geçirirken, devletse bölgeye büyük bir askeri yığınak yapıyordu.

Mengen'de barikat...

İşçiler yine de 6 Ocak günü yürüyüşlerine devam ettiler. 12 kilometre kadar yürüdükten sonra ise karşılarında devasa ölçülerde bir barikat buldular. Barikat, buldozerler, iş makineleri, panzerler ile desteklenmiş bir asker ve polis ordusuyla örülmüştü. Bunun üzerine işçiler, aşamadıkları barikatın 50 metre kadar önünde beklemeye başladılar. Böylelikle geceyi geçirdiler. Ancak devlet de boş durmadı. Sabaha doğru çoğu öncü işçilerden olmak üzere 201 işçiyi uykudayken gözaltına aldı. Durumu öğrenen işçiler büyük bir öfkeye kapıldılar. Ancak Denizler ve ekibi işçileri harekete geçmekten alıkoymdu.

Aynı gün Türk-İş'e bağlı bazı sendikaların başkanlarıyla bir toplantı yaptı. Toplantı sırasında Çalışma Bakanı, Denizler'i arayarak ertesi gün Ankara'da görüşmeye davet etti. Bunun üzerine toplantıda “işçilerle konuşup onları geri dönmeye ikna etme” kararı alındı.

Nitekim 8 Ocak günü Denizler Mengen Belediyesi binasından işçilere hitap ederek işçileri evlerine geri dönmeye çağırın bir konuşma yaptı. Konuşmasında “Yürüyüş eylemi bitmiştir. Sizler Zonguldak'a dönüyorsunuz” diyen Denizler, “gemileri yaktık geri dönüş yok” sloganı atan işçileri de “Kıskırtıcılar seslerini kessin” diyerek susturmaya çalıştı.

Denizler amacına ulaşmıştı. İşçiler ikna olmasalar da kabul etmek zorunda kaldılar. Hüngür hüngür ağlayarak şaşkınlık içerisinde otobüslere doldurulup Zonguldak'a gönderildiler.

Büyük yürüyüş sona ermişti. Madenci fırtınası dinmişti.

Sermaye devleti karşı saldırıya geçti

Denizler ise görüşmeleri sürdürmek üzere Ankara'ya gitti. Ancak bu görüşmelerden herhangi bir sonuç çıkmadı. Hükümet bundan sonra süreci sürüncemeye bıraktı. Bu arada da Körfez savaşı başlamıştı. Sermaye iktidarı 25 Ocak günü önce MESS grup TİS sürecinde grevde bulunan 90 bin metal işçisini kapsayan sözleşmeyi sonuçlandırdı. Ardından ise “milli güvenlik” bahanesiyle tüm grevleri yasakladı. Böylelikle maden işçilerinin de içerisinde olduğu toplam 120 bin işçiyi kapsayan grevler bitirilmiş oldu. Türk-İş ile birlikte GMİS yönetimi de bu saldırıyı sineye çekti. Sonuçta maden işçileriyle ilgili TİS 6 Şubat günü imzalanırken, hükümet greve neden olan kendi teklifini de geri çekerek daha da geri şartlarda bir sözleşmeyi kabul ettirdi.

Ancak bu sonuç işilerin maddi kayıplarının ötesinde daha ağır bir faturaya dönüştü. Çünkü

böylelikle '87'den itibaren yükselişe geçen ve madenci yürüyüşüyle doruk noktasına ulaşan işçi hareketi kırılmış oldu. Mengen barikatından dönüş bu kırılmanın başlangıç noktasını oluşturmuştu. İşçi hareketi düzenin koyduğu barikatları ve esasında ise sendikal bürokrasi engelini aşabilecek bir örgütlenme düzeyini ortaya çıkaramadığı ölçüde yenilmişti. Bu noktadan sonra ise siyasal-moral üstünlük ve inisiyatif sermaye devletine geçti. O da bu üstünlüğünü sonuna kadar kullanacaktı. Bu nedenle grevleri yasakladıktan sonra işçi hareketinin ileri-öncü kuşaklarını tasfiyeye yöneldi. Yüzbinlerce işçi işten atıldı.

Maden işçileri yol göstermeye devam ediyor!

İşçi hareketi bu büyük kırılmadan sonra büyük bir gerileme yaşadı ve saflarında büyük dağılmalar ve boşluklar ortaya çıktı. Bu koşullarda ise sendikal bürokrasi sendikalar üzerindeki egemenliğini pekiştirirken, işçi hareketi üzerindeki kontrolünü sağlamlaştırdı. Böylelikle de daha kapsamlı hak gasplarının yolu da açılmış oldu. Bugün işçi sınıfının çektiği katmerli sömür ve kölelik düzeninin oluşturulması da ancak böylelikle mümkün olabildi.

İşçi hareketinin tarihinde böylesi özel bir yeri olan maden işçilerinin büyük yürüyüşü, diğer taraftan yenilmiş olsa dahi, büyük ve şanlı bir işçi eylemi olarak tarihteki yerini aldı. İşçi sınıfı bu eyleme baktığında hem büyük gücünü, hem de aşması gereken engelleri gördü. Bu nedenle üzerinden 21 yıl geçse de büyük madenci yürüyüşü işçi sınıfına ışık tutmaya devam ediyor. İşçi sınıfı sermaye iktidarı ve uşaklarından kurtulabilmek için bu yoldan ilerlemeli ve maden işçilerinin yarım bıraktığı işi tamamlamalıdır.

2011’de sınıf hareketinin tablosu...

Emekçiler sokaklarda!

Sermayenin sosyal yıkım ve kölelik saldırıları altında geçen bir yıl daha geride kaldı. 2011 yılı, AKP iktidarı eliyle yürürlüğe koyulan sermaye politikalarına karşı güçlü bir mücadelenin örgütlenmediği bir yıl olarak kayıtlara geçti. Hükümet ve sermaye örgütlerinin gündemindeki kıdem tazminatının gaspı saldırısı yılın önemli bir bölümünde gündemdeki temel saldırı başlıklarından biriydi. Bunun yanısıra hükümet, yıkım programının önemli bir ayağı olan torba yasayı sendikaların cıız muhalefeti altında yasalaştırdı ve büyük bir işçi sürgününün altına imza attı.

Zaman zaman mücadelenin yükselişine tanıklık ettiğimiz 2011 yılında kapitalizmin azgın sömürü çarkları altında ezilen yüzlerce işçi iş cinayetlerine kurban gitti. Maden, inşaat, metal, yol-yapım, petro kimya ve daha pekçok sektörde, işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerinin alınmaması nedeniyle işçi katliamları yaşandı.

Kuşkusuz, patronların sömürü ve baskı politikalarına karşı işçi sınıfı ve emekçiler de mücadele saflarından geri durmadı. Özellikle sağlıkta piyasalaştırmaya ve hükümetin KHK darbesine karşı en güçlü yanıt sağlık emekçileri tarafından verildi. Türkiye genelindeki hastanelerde sağlık emekçileri 2011’in en yaygın ve güçlü eylemlerini gerçekleştirdiler. Sağlık emekçileri yılın son günlerine dahi 21 Aralık grevinin coşkusuyla girdiler.

Diğer yandan yüzbinlerin katıldığı Taksim 1 Mayıs’ı ve çeşitli sanayi havzalarında yılın farklı dönemlerinde ortaya çıkan işçi direnişleri de geride kalan yıla soluk kattı. Metal işçilerinin, MESS’in kölelik dayatmalarına karşı grev yolunu tutmaları ise 2011 yılının sınıf hareketi açısından öne çıkan süreçlerinden bir diğerydi.

Özellikle belirtmek gerekir ki, sermayenin saldırı dalgası karşısında işçi sınıfı saflarının bu kadar dağınık ve durgun olmasının en önemli nedenlerinden biri de sendikal bürokrasinin etkisiydi.

2011’de sınıf hareketinin öne çıkan önemli eşikleri şöyle:

Saldırı dalgası torba yasayla başladı

2011 yılında hayata geçirilen en önemli hak gasplarından biri ise torba yasa oldu. “Bazı Alacakların Yeniden Yapılandırılması ile Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu ve Diğer Bazı Kanun ve KHK’larda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı” adıyla TBMM’ye sunulan “torba yasa” yılın ilk aylarında işçi hareketinin temel gündemiydi. Belediyelerde yer alan ihtiyaç fazlası işçilerin başka kurumlara atanmasını öngören yasa uygulamaya konulduğunda ise belediyelerde örgütlü sendikalara üye kadrolu işçiler güvencesizliğe itilerek sürgün edildiler. Bu saldırı yasasına karşı başta Türk-İş olmak üzere işçi ve memur konfederasyonları mücadele görevlerini omuzlamaktan kaçtılar.

Kamuda TİS ihaneti

Yılın ilk aylarından itibaren büyük bir sessizlik içerisinde başlayan Kamu TİS süreci ise bir kez daha Türk-İş’in ihanetiyle sonuçlandı. Kamu işyerlerinde çalışan yaklaşık 250 bin işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi süreci Türk-İş ağalarının hükümetle yaptığı

1 Mayıs 2011 | Taksim

gizli görüşmeler sonucunda sessiz sedasız sona erdi.

Kitlesel ve coşkulu 1 Mayıs

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs ise geçtiğimiz yıl ülke genelinde yaygın bir şekilde kutlandı. 1 Mayıs eylemlerinin merkezinde ise İstanbul’da Taksim 1 Mayıs’ı vardı. Yüzbinlerce emekçinin doldurduğu 1 Mayıs alanına sendika bürokratları hakimiyet kurmak istese de geçtiğimiz yıllarda zorlu mücadelelerle kazanılan 1 Mayıs alanına devrimci bir hava egemendi.

8 Ekim’de onbinler Ankara’daydı

Geçtiğimiz yılın en kitlesel ve önemli merkezi eylemi ise 8 Ekim’de DİSK, KESK, TMMOB ve TTB’nin çağrısıyla gerçekleştirilen “İnsanca yaşamı savunmak için eşit, özgür, demokratik bir Türkiye!” mitingi oldu. Sermayenin sosyal yıkım ve kölelik saldırılarının yanısıra AKP eliyle yürütülen baskı ve terör politikalarına karşı öfkenin öne çıktığı mitinge onbinlerce işçi ve emekçi katıldı.

Sendikal Güç Birliği oluşturuldu

Temmuz ayının başında ise Türk-İş üyesi 10 sendika “Demokratik, mücadeleci ve güçlü yeni bir sendikal hareket için” güçbirliği yaptığını açıkladı. TÜMTİS, Deri-İş ve Petrol-İş’in de aralarında bulunduğu platform Aralık ayında yapılan Türk-İş Genel Kurulu’na alternatif listesiyle katıldı. Mustafa Türkel ve Nihat Yurdakul gibi şaibeli bürokratları bünyesinde barındırmasına rağmen sendikal bürokrasi ve Türk-İş’in ihanetçi çizgisinin sorgulanması açısından Güç Birliği Platformu çeşitli tartışmaları gündeme getirdi.

Ancak Türk-İş Genel Kurulu’ndan galip çıkan AKP’nin tam desteğini alan Mustafa Kumlu ve çetesi oldu. Kumlu’nun tekrar göreve gelmesi, 2012 yılında sermayenin hak gasplarının daha kolay hayata

geçirilmesi açısından sermaye adına önemli bir kazanım oldu.

Sağlıkçılar ayaktaydı

Hastanelerde başta doktorlar olmak üzere farklı birimlerde çalışan tüm sağlık emekçileri yıl boyunca yaygın ve kitlesel eylemler gerçekleştirdiler. Sağlık alanının piyasalaştırılmasına ve güvencesizleştirmeye karşı sık sık iş bırakma eylemleri yapan sağlık emekçileri 13 Mart’ta onbinlerin katıldığı Ankara mitingiyle mücadelenin startını verdiler. Ardından 21 Mart’ta ülke genelinde g(ö)rev yapan emekçiler nisan ayı içerisinde de iki günlük iş bırakma eylemleriyle mücadeleyi büyüttüler. 22 Kasım’da da bir günlük grev gerçekleştiren sağlık emekçileri son olarak 21 Aralık’ta KESK’e bağlı sendikalarla beraber ülke genelinde grevdeydi. Sağlık alanındaki eylem dalgası 2011’in en göze batan gelişmeleri arasındaydı.

İşçi katliamları sürdü

OSTİM ve İvedik’teki patlamalarda 17 kişinin iş cinayetine kurban gitmesi olayı ile Afşin-Elbistan Termik Santrali’nde yaşanan göçükte 1 işçinin ölmesi, 5 işçinin cesedine hala ulaşılabilmesi kapitalizmin gerçek yüzünün görülmesi açısından geçtiğimiz yıl öne çıktı. Resmi olmayan rakamlara göre 2011 yılında 700 işçi iş cinayetine kurban gitti.

Kamu emekçileri hareketi 2011 yılında cansız bir mücadele süreci geçirdi. AKP hükümetinin, 2821 ve 2822 sayılı Sendikalar Kanunu ile 4688 sayılı Kamu Görevlileri Sendikaları Kanunu’nda değişiklik yapacağını ilan etmesinin ardından toplu

sözleşme aldatmacasına karşı cıız eylem takvimleri dışında güçlü bir mücadele örgütlenemedi.

Metal işçileri damga vurdu

2011 yılına damga vuran en önemli süreçlerden biri metal sektöründe 100 bini aşkın metal işçisini kapsayan 2010-2012 Grup TİS süreci oldu. Türk Metal çetesinin

bir kez daha bayram arefesinde ihanet sözleşmesine imza atmasının ardından sürecin diğer tarafı Birleşik Metal-İş üyesi metal işçileri MESS dayatmalarına boyun eğmeme ve mücadeleye devam kararı aldılar. Ve bu karar arbulucu aşamasının da sona ermesi ile birlikte “grev” yoluna çıkılarak devam etti. Böylelikle, metal patronlarının örgütü MESS 21 yıl sonra metal işçisinin grev iradesi karşısında paniğe kapıldı. Grev aşamasına gelen bu süreçte Süsler Doruk, Standard Depo ve Arfesan fabrikalarında grevler yaşandı. Yılın önemli bir bölümünü kapsayan süreç metal işçileri adına ekonomik birtakım kazanımlarla sonuçlansa da MESS-Türk Metal ittifakına karşı derslerle dolu bir mücadele süreci olarak kayıtlara geçti. Grev sürecinin ardından MESS, Birleşik Metal’e kulak çekme operasyonu başlattı.

Özellikle, Kocaeli Bekaert’te yaşanan işten atmaların ardından işçilerin günler boyunca fabrikaya kapanması geçtiğimiz yılın önemli direnişlerinden biriydi.

Lokal direnişler sürdü

- Geride kalan yılda bir dizi sanayi havzasında patronların kölelik ve sömürü dayatmalarına karşı işçiler sendikalarda örgütlendiler. Bu örgütlenme mücadeleleri içinde Mas-Daf işçilerinin Düzce ve İstanbul Ataşehir’de başlattıkları çadır eylemleri öne çıktı. Jandarma saldırısına, gözaltılara rağmen işçiler İstanbul ve Ankara’ya yaya olarak yürüyerek son yılların en dikkat çekici eylemlerine imza attılar.

- Deri-İş Sendikası’nda örgütlendikleri için işten atılan ve patronun ayak oyunlarına boyun eğmeyen Savranoğlu işçileri ise, Menemen’de kurulu fabrikadaki üretimi İstanbul Tuzla’daki Kampana Deri’ye taşıyacağını söyleyerek işçilere sürgün dayatan patrona anlamlı bir yanıt verdiler. Deri-İş üyesi işçiler, İzmir’den İstanbul’daki fabrikaya gelerek mücadele kararlılıklarını ortaya koydular.

- 2011’in öne çıkan direnişlerinden belli açılardan en özel olanı ise Ontex/Canbebe işçilerinin aylar süren kapı önü direnişi oldu. Sadece işten atma saldırısına karşı değil sendika-patron işbirliğine karşı da kararlı bir mücadele süreci yürüten işçiler sendikal bürokrasinin etkin bir teşhirini yaptılar. İşçi ve emekçilere yönelik boykot kampanyası da yürüten işçiler gerçekleştirdikleri cumartesi eylemleriyle gündemde kaldılar. Selüloz-İş üyesi işçiler, direnişlerinin ortada bırakılmasına karşı da sendika binası ve Türk-İş temsilciliğini işgal eylemleri gerçekleştirdiler.

- PTT’den işten atılan taşeron işçileri Topkapı’da PTT AVPİM ve Sarıyer’de aylar süren direnişlere ve militan eylemlere imza attılar.

- Sendikal örgütlenme mücadeleleri içerisinde belki de en büyük atılımı Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası (TÜMTİS) yaptı. UPS’de işten atmalara karşı aylar süren kapı direnişler örgütleyen sendika iki yıl süren mücadelesini yılın son haftalarında 3 bin üye adına toplu iş sözleşmesi imzalayarak sonuçlandırdı. Bu sonuç, Türkiye’deki uluslararası kargo tekellerinde

örgütlenmenin önünü açtı.

Yine aynı iş kolunda örgütlü DİSK/Nakliyat-İş Sendikası da araç muayene istasyonlarında toplu sözleşme masasına oturdu.

- Petrol-İş Sendikası ise, yetki sürecinin toplu sözleşmeyle sonuçlandığı işyerleri dışında özellikle Kamu TİS sürecinde iş bırakma eylemleri yaparak Türk-İş içerisinde öne çıktı. Ancak Bericap ve Polyplex gibi birtakım direnişler ise belli bir süre sonra etkisini kaybetti.

- Belediye işkolunda ise AKP’nin arka bahçesi Hak-İş’in saldırıları öne çıktı. İstanbul’da Belediye-İş üyesi işçiler AKP’nin tam desteğini alarak sendikal örgütlülüğe saldıran Hizmet-İş’e karşı yıl boyunca eylemler gerçekleştirdiler. Ancak belediye işçilerinin mücadelesi başarıya ulaşamadı.

- Belediyelerdeki taşeronlaşmaya karşı etkili bir mücadele yürüten Konak Belediyesi işçileri ise dinamik ve militan direnişleriyle birçok eylem gerçekleştirdiler. CHP’li belediyelerin emek düşmanlığını protesto eden işçiler CHP binaları önünde ve merkezi alanlarda ses getiren eylemler yaptılar.

- Samsun’da British American Tobacco’ya ait sigara fabrikasında Tek Gıda-İş üyesi işçilerin sendikasızlaştırmaya yanıtı fabrika işgali oldu.

- Yine geçtiğimiz yıl içerisinde Betesan, Bericap, Casper, Grup Suni Deri ve pekçok fabrikada sendikal örgütlenme mücadelesi üzerinden direnişler yaşandı. Bunların bir kısmı kazanımla sonuçlanırken bir kısmı ise başarısızlıkla sona erdi.

Yerel kurultaylar gerçekleştirildi

Sınıf devrimcileri ise 2011 yılı içerisinde bir dizi ilde yerel işçi kurultayları örgütleyerek işçilere “Haklarımız ve geleceğimiz için örgütlü mücadele!” çağrısında bulundular. **İstanbul**’un 5 ayrı sanayi havzası ile **Gebze, İzmir, Ankara, Adana, Bursa ve Kayseri**’de gerçekleştirilen kurultaylarda işçi sınıfı ve emekçiler, mücadele ve örgütlenme yolunda nasıl adım atabileceklerini konuştular.

Şiddete isyan ettiler!

İzmir Atatürk Eğitim ve Araştırma Hastanesi Genel Cerrahi Polikliniği’nde görev yapan asistan hekim Turan Acar’ın hasta yakınları tarafından darp edilmesi 4 Ocak günü hastane önünde SES İzmir Şubesi, İzmir Tabip Odası ve Cerrahlar Derneği tarafından gerçekleştirilen eylemle protesto edildi.

Sağlık emekçilerinin son yıllarda giderek artan bir şekilde şiddete maruz kaldıklarına dikkat çekilen açıklamada, yapılan bütün propagandalara rağmen sağıkta işlerin düzelmemesinin sorumlusunun hekimler olmadığına değinildi.

Açıklamada şu ifadelere yer verildi: “Bir doktorun günde yüz, yüz yirmi hasta bakmasının, hastalarımıza yeterli süre ayıramamanın, acil servislerdeki izdihamların sorumlusu biz değiliz. Sağlık kurumlarındaki düzensizliklerin, sağıkta kötü yönetimlerin sorumlusu biz değiliz. Hastalarımızın ödediği “katılım payları”nın, “ilave ücretler”in sorumlusu biz değiliz. Sürekli değişen uygulamaların, Sosyal Güvenlik Kurumu’nun ödemediği ilaçların sorumlusu biz değiliz. Vatandaşlarımızın sağlık hizmeti alırken yaşadığı mağduriyetlerin sorumlusu biz değiliz.”

Kızıl Bayrak / İzmir

İşçi eylemine polis terörü...

Bolu Gerede’de hakları için eyleme geçen işçilere polis terör estirdi. Gerede’de bulunan ve 3 bin 500 işçinin çalıştığı Deri Organize Sanayi’nde işçiler sokağa çıktı. Maaşlarına yıllardır zam yapılmaması ve sigortasız çalıştırıldıkları gerekçesiyle 4 Ocak günü şehir merkezine yürüyen işçilerin karşısına kolluk güçleri dikildi.

İşçilere abluka

Sabahın erken saatlerinde tabakhane de toplanan 500 işçi polis engeliyle karşılaştı. İşçilerin toplandığı kooperatifin önüne gelen Gerede İlçe Emniyet Müdürü Metin Şenol, elindeki megafonla, işçileri tehdit etti. Şenol, işçilerin izinsiz gösteri yaptıkları ve bu gösterinin yasal olmadığını iddia etti. Ancak işçiler eylem kararlılıklarını korudu. Daha sonra panayı alanına doğru yürüyen işçilere polis engel oldu. 4 saat boyunca işçilerin peşinde koşan çevik kuvvet ekipleri daha sonra geri çekilerek işçilerin peşini bıraktı. Bunun üzerine işçiler ormana doğru yürüyüşe geçti.

Gözaltı terörü

Yarım saat boyunca ormanda bekleyen işçiler daha sonra yeniden şehir merkezine doğru yürümeye başladı. İki gruba bölünen işçiler Gerede Belediyesi önüne geldi. “Başkan istifa”, “Patron kalles, işçiler kardeş” sloganları atarak sokaklarda sesini duyurmaya çalıştılar. Bunun üzerine kolluk güçleri işçilere cop ve biber gazıyla azgınca saldırdı. Gerede sokaklarında terör estiren polis çevik kuvvet otobüsüne yaka paça bindirdiği 16 işçiyi gözaltına aldı.

Tabakhane işçilerinin günlük 36 TL ücrete çalıştıkları, kooperatifin ise kendilerine 10 TL zam yaparak 46 TL talep ettiği öğrenildi. Ancak işçilerin günlük 60 TL’de direttikleri ve bu yüzden eylem yaptıkları öğrenildi.

4 Ocak 2012 / Bolu

Billur Tuz'da direniş başladı

İzmir'de Çiğli Atatürk Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Billur Tuz fabrikasında sendikal örgütlülüğün tasfiyesine ve işten atmalara karşı 2 Ocak günü direniş başlatan işçilerin mücadelesi sürüyor.

Direnişin ilk günü Çiğli Organize'de bulunan ve Tek Gıda- iş Sendikası'nın örgütlü olduğu Alliance Tütün işçileri ziyarete gelmişti. Direnişin 2. gününde de dayanışma ziyaretleri sürdü. 2. günde yine Çiğli Organize'de bulunan ve DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlü Schnieder Elektrik işçileri ziyaret etti. Menemen'de kurulu bulunan Savranoğlu Deri fabrikasında çalışırken Türk-İş'e bağlı Deri-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için işten atılan direnişçi Savranoğlu Deri işçileri bir dayanışma ziyareti gerçekleştirdiler. 2. günün son ziyaretini ise Halkların Demokratik Kongresi gerçekleştirdi.

Direnişin 3. gününde Billur Tuz fabrikasıyla aynı sokakta kurulu bulunan ve Petrol-İş Sendikası İzmir Şubesi'nde örgütlü olan DYO Boya işçileri ve şube yöneticileri alkış ve sloganlarla Billur Tuz önüne yürüyerek dayanışma ziyaretinde bulundular. Ziyaretçiler Billur Tuz işçileri tarafından sloganlarla karşılandı. Burada DYO Boya İşyeri Bastemsilcisi, direnişi selamlayan bir konuşma yaptı. Ardından DYO işçileriyle direnişteki Billur Tuz işçileri hep birlikte halay çektiler. Sloganların ardından DYO işçileri yürüyerek fabrikalarına geri döndüler.

Tek Gıda-İş'ten da yanışma çağrısı

Tek Gıda-İş Sendikası Genel Başkan Danışmanı Gürsel Köse, Billur Tuz'daki mücadeleye ilişkin sorularımızı yanıtladı.

Bu fabrikada yıllardır süren bir örgütlülük olduğunu hatırlatan Köse, *"Billur Tuz yaklaşık 20 yıldır sendikalı. Senelerce bu böyle devam etti. Ancak son dönemlerde patron çeşitli oyunlara başvurdu. Sendikayı tasfiye etmek için fabrikadaki beyaz yakalıların sayısını arttırdı ve mavi yakalıların sayısını azalttı. Fabrikayı 3 tane "sözde" taşeronla verdi. Ancak biz yapılan işin asıl iş olduğunu ve taşeronla verilemeyeceğini biliyorduk ve bunu sürekli vurguladık. Bu haklılığımızı savunduk. Taşeronları da sendikaya üye yapmaya başladık. %80 çoğunlukla yetki başvurusu yaptık. Patron da sendikamıza üye 47 işçiyi işten çıkardı ve burada direnişteyiz."* dedi.

Fabrikadaki taşeron uygulamasının kağıt üzerinde, düzmece bir uygulama olduğunu söyleyen Köse şöyle devam etti:

"Fabrikanın müdürleri olan Doğan Özben ve Şükrü Doğaner bile Dinç isimli taşeron şirketin çalışanları olarak görülüyorlar kağıt üzerinde. Şunu düşünebiliyor

musunuz? Fabrikanın üretim müdürü taşeronla çalışacak. İşten atılan 47 işçi arkadaşımızın çıkarılma gerekçeleri ise çalıştıkları taşeron şirketlerin sözleşmelerinin bitiş tarihinin 31.12.2011 olması. Bu nedenle hepsinin çıkarıldığını söylüyor. Biz bu hukuksuz uygulamaya karşı bütün arkadaşlarımızın işe iade davalarını açmış bulunuyoruz. Davalar Karşıyaka 2. İş Mahkemesi'nde görülecek."

Fabrikada şu anda üretimin devam etmediğini, yalnızca yıkama bölümünün çalıştığını söyleyen Köse sürece ilişkin aktarımlarına şöyle devam etti: *"İşveren üretime ara vermiş durumda. Üretime önümüzdeki hafta başlayacağını söylüyor. İşçi alımları da yapıyor. Şu ana kadar 50 kişi iş başvurusunda bulundu. Biz iş başvurusunda bulunan arkadaşlarla çıkışta konuştuk. Derdimizi, sürecimizi anlattık. Sağ olsunlar onlar da bizim mücadelemize saygı gösterdiler. 50 işçiden sadece 12 işçi kaldı, diğerleri çalışmayacaklarını söyleyip gittiler."*

Billur Tuz fabrikası 3 no'lu şubemizde örgütlü. Ancak şu anda bu direnişi genel merkez üzerine almış durumda. İşçi arkadaşlarımızın tüm ihtiyaçları sendikamız tarafından karşılanıyor. Süreç merkezimiz tarafından yürütülüyor. Burada yalnız değiliz. Dostlarımız sürekli telefon edip destek ve dayanışma mesajlarını iletiyorlar. Ayrıca bugün öğlen Çiğli AOSB'de bulunan Alliance One fabrikasından işçiler sendikamıza üye arkadaşlarımız. 12.00-12.50 saatleri arasında yanımıza gelerek dayanışma ziyaretinde bulundular."

Dayanışma çağrısı

Köse, direnişle dayanışma çağrısıyla sözlerini sonlandırdı. Köse şöyle konuştu:

"Son olarak şunları söylemek istiyoruz. Bu mücadele işten atılan işçiler işbaşı yapana, patron sendikayı tanıyana ve fabrikada toplu sözleşme düzeni kurulana kadar kapı önünde sürecek. Tüm emek örgütlerini, demokratik kitle örgütlerini, emekten yana tüm kurumları bu mücadeleye güç vermeye bekliyoruz."

Kızıl Bayrak / Çiğli

BELTAŞ'ta direniş kazandı

Beşiktaş Belediyesi önünde direnişte olan BELTAŞ işçileri, talepleri kabul edildiği için direnişlerini bitirdiler. 4 Ocak günü Genel-İş Sendikası Avrupa Yakası Bölge Başkanlığı'nda sendika yöneticileri ve işçiler birlikte açıklama yaparak, sendikalı olarak işe devam edeceklerini ifade ettiler.

İşçiler başardı

DİSK/Genel-İş Sendikası Avrupa Yakası Bölge Başkanı Mehmet Karagöz toplantıyı kısa bir konuşma yaparak açtı. Karagöz, 16-17 ay boyunca örgütlenme çalışması yaparak işçileri sendika üyesi yaptıklarını, bunun sonucunda 130 işçinin iş akitlerinin feshedilmesi ile karşılaştıklarını, fakat bu saldırıya direnişle cevap verdiklerini dile getirerek söze başladı. Karagöz, direnişin 5. gününde taleplerini kabul ettirdiklerini ve bu başarının işçilerin onurlu mücadelesi ve emeklerinin sonucu olduğuna, kendilerininse sadece önderlik ettiklerini dile getirdi.

Genel-İş Sendikası Avrupa Yakası 1 No'lu Şube Başkanı Hikmet Aygün de, "Belediye yöneticilerinin "ihale bittiği için işçiler çıkarıldı" demişti, fakat sendika üyesi olmayan işçilerin işe devam ettiğini tespit ettik. Bu tatsız sürecin yaşanmaması için uyarı eylemlerini yaptık." dedi.

Aygün, 135 işçinin sendikalı olarak işe geri döndüğünü, 9 Ocak'ta işçilerin işbaşı yapacağını, direniş çadırının bu sonuçta etkili olduğunu ve direnişi kamuoyuyla paylaşmanın aracı olan basın emekçilerine teşekkür ettiklerini dile getirdi.

Toplantı boyunca heyecanlı olan işçiler, konuşmaları yer yer alkışlarla keserek coşkularını dışa vurdular. Basın açıklamasının bitmesiyle işçiler ve sendika yöneticileri, süreçle ilgili toplantılarını sürdürdüler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

ÇOMÜ'de işçi kıyımı

Sosyal-İş Sendikası 2010 yılı Haziran ayında Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi'nde (ÇOMÜ) çalışan taşeron işçilere yönelik bir örgütlenme çalışması başlatmış ve taşeron şirketlerde çalışan işçilerin çoğunu örgütlemişti. Üniversitede temizlik işçisi olarak çalışan Sedat Yaylacı'yı işten atan yönetim, sendikanın ve işçilerin tutumu sonucunda Yaylacı'yı işe geri almak zorunda kalmıştı.

Rektör Vekili Prof. Dr. Yücel Acer 28 Aralık günü yaptığı açıklamada, temizlik şirketine bağlı yaklaşık 170 işçinin işine son verileceğini duyurdu.

Aynı gün Sosyal-İş yönetimi bir basın açıklaması ile sürece ilişkin bilgiler verdi. Sosyal-İş Sendikası Örgütlenme Dairesi Başkanı Hüseyin Kaşif, rektörlük tarafından yapılan açıklama sonrası şunları söyledi: "ÇOMÜ'nün yeni bir açıklaması oldu. Ona rağmen görüşmelerimiz devam ediyor. Üniversite yönetimiyle bir görüşmemiz daha olacak. Biz meseleyi bir başka boyutta aktaracağız. Yargıya intikal etmiş bir durum var. Hukuka intikal etmiş bir durum. Buradan çıkacak karar kesin olacak. İhaleyi yapmak ya da yapmamak yönünde yine yargı sonucu beklenmek zorunda. İşçilerin işten çıkarılması ve çıkarılmaması konusunda şöyle bir hassasiyete dikkat ediyorlar. Sözleşme 31 Aralık'ta bitiyor. Yeni ihale yapılınca kadar bir işçi çalıştırmanın hukuki olarak mümkün olmadığını savunuyorlar. Ama ona rağmen yeni yapılacak ihale ile birlikte işçi alımı olacak mı ya da tamamı mı alınacak diye bir söylem yok. Böyle bir karamsarlık söz konusu. Şu an için net bir şey söylemek doğru değil."

Ajansların bilgi ve değerlendirme almak için kapısını çaldığı düzen partileri yaşananlar karşısında sessiz kalarak taraflarını bir kez daha belli ettiler.

Ekim Gençliği / Çanakkale

Zulmünü arttır ki çöküşün hızlansın!

Dünya ölçeğinde önemli gelişmelerin yaşandığı bir dönemden geçiyoruz. Emperyalist-kapitalist dünya sisteminin krizlerle çalkalandığı ve yeni emperyalist savaflara hazırlıkların hızlandırıldığı bir dönem bu. Bu dönemde bu çok yönlü saldırganlık ve yıkım tablosuna karşı ise emekçilerin ve gençlerin isyanı büyüyor.

Ülkedeki gelişmeler de bu tablodan bağımsız değil. Dünyayı sarsan kapitalist krizin etkileri ülkemizde de kendisini gösteriyor. Sefalet giderek derinleşiyor. Kurlsız ve güvencesiz çalışmanın yoğunlaşması ile işçi ve emekçilere vurulan kölelik prangaları kalınlaştırılıyor. Gençliğin bugünü çoktan yok edilmişken geleceği üzerindeki karanlık daha da koyulaşıyor. Sermayenin emekçilere ve gençliğe yönelik bu kapsamlı saldırılarına dizginsiz baskı ve terör eşlik ediyor. İşini, ekmeğini ve onurunu savunan emekçilerden, onlarca yıllık inkar, imha ve asimilasyon saldırıları karşısında direnen Kürt halkına, geleceği ve özgürlüğü için mücadele eden gençlik kitlelerinden devrimci ve ilerici güçlere kadar herkes bu baskı ve terörden nasibini alıyor.

Bugün AKP eliyle yürütülen bu saldırılarda gençlik özel bir hedeftir. Dinci parti şefinin emri ile yapılan operasyonlarda gözaltına alınan ve tutuklanan genç sayısı bile bunu yeterli açıklıkla gösteriyor. Çeşitli bahanelerle yapılan operasyonlar sonucunda tutuklanan öğrencilerin sayısı 500 olarak ifade ediliyor. Öğrenci olmayan tutuklu gençlerin ise sayısı bilinmiyor.

Faşist terör azgınlaşırken...

Gençliğe yönelik tutuklama saldırılarında gerekçe olarak gösterilenlere bakıldığında, saldırının siyasal niteliği apaçık görünüyor. Parasız eğitim talebini haykırmak aylarca tutuklanmaya neden olduğu gibi, en meşru taleple yapılmış bir protesto eylemi de yine tutuklanmak için yeterli oluyor.

Hatırlanabileceği gibi, hükümetin Roman Çalıştay’ında “Parasız eğitim istiyoruz” pankartı açtıkları için gözaltına alınan iki üniversite öğrencisi tutuklanmıştı. Sermaye devleti tüm hukuk sınırlarını zorlayarak, parasız eğitim talebini yükselten öğrencileri “yasadışı örgüt üyesi olma” gerekçesi ile 18 ay boyunca cezaevinde tutmuştu. Bir başka örnek de “Hopa davası” olarak anılan saldırılarla görülmüştü. Hopa’daki polis terörünü ve bu sırada emekli öğretmen Metin Lokumcu’nun öldürülmesini protesto eden çok sayıda üniversiteli genç, evleri basılarak gözaltına alınmış ve bunlardan bir çoğu tutuklanmıştı. Üniversite öğrencileri bugün olamayan bir örgüte üyelikle “suçlanmış”, toplatması bile olmayan kitaplar ve devrimcilerin posterleri bile “delil” olarak gösterilerek buna dayanak yapılmıştı. Öğrenciler ancak aylar sonra görülen duruşmada serbest kalmışlardı.

Buna rağmen cezaevlerindeki öğrenci oranlarında belirgin bir azalma söz konusu değil. Zira hala yüzlerce öğrenci dört duvar arasında tutulmaktadır. Bunların tutuklanma gerekçesi de sözünü ettiğimiz keyfiliğin bir göstergesi. Galatasaray Üniversitesi öğrencisinin “puşi takması” nedeni ile tutuklanması,

Elbette ki gençliğe yönelik baskı ve terörün tek mekanı nezarethaneler ya da cezaevleri değildir. Üniversite kampüsleri de açık hava hapishanelerine çevrilmiştir.

Ankara’daki üniversite öğrencilerinin çeşitli yasadışı örgütlere üye oldukları gerekçesi ile tutuklanmaları ve bu çeşitli örgütlerden ortak bir “Kaos timi” çıkarılması yukarıda söylediklerimizi tamamlayan örnek niteliğindedir.

Elbette ki gençliğe yönelik baskı ve terörün tek mekanı nezarethaneler ya da cezaevleri değildir. Üniversite kampüsleri de açık hava hapishanelerine çevrilmiştir. Kampüs girişlerinde öğrenci kimliği sorulması, yurt girişlerinde parmak izi alınması, tüm alanların kameralar ile saniye saniye izlenmesi, kampüsün içinde resmi ve sivil polislerin cirit atması, afiş asan ya da herhangi bir araçla çalışma yürüten devrimci ve ilerici öğrencilerin karşısına ÖGB terörünün konması, onu takip eden soruşturma saldırısı... Tüm bunlar “bilim yuvası” olan/olması gereken üniversite kampüsü ile açık cezaevi arasındaki ayrışmaları silikleştirmektedir.

Sermayenin korkularını kabusa çevirelim

Sermayenin ve onun uşağı AKP’nin bu kadar saldırganlaşmasının gerisinde işçi ve emekçilerin olası bir öfke patlamasından duyulan korkunun olduğunu söyleyebiliriz. Zira, en başta söylediğimiz saldırılar işçi sınıfı ve emekçilerde bir öfke mayalanmasına yol açıyor. Böyle bir patlama ise sermaye iktidarının yıkılması ya da en iyi ihtimalle darbe alması demek oluyor.

Aynı durum gençlik için de söylenebilir. Bu düzen

tarafından tümüyle geleceksiz bırakılan gençlik kitlelerinin sokaklara akarak geleceklerine ve özgürlüklerine sahip çıkmaları, sermaye iktidarı üzerinde sarsıcı bir etki yaratacaktır. Ortadoğu’daki halk ayaklanmalarında ya da Avrupa’daki ve Latin Amerika’daki eylemlerde gençliğin tuttuğu yer buna iyi bir örnek olmaktadır.

Söz konusu Türk devleti olunca saldırganlığın daha özel/yerel nedenleri de var kuşkusuz. Oradoğu’daki emperyalist projenin hayata geçirilmesi baş aktörlerden biri olan Türk sermaye devleti olası bir emperyalist savaş içinde “boğuşurken” kendi topraklarında sorun yaşamak istemiyor. Toplumun “dikensiz bir gül bahçesi” haline getirebilmek istiyor. Diğer nedenlerin yanında, bu yüzden de emekçilere, Kürt halkına ve gençliğe pervasızca saldırıyor.

Ancak ne yaparsa yapsın başarıya ulaşma şansı yoktur. Baskı ve zulüm çaresizliğin ve korkunun sonucudur. Fakat korkunun ecele faydası yoktur. Unutulmamalı ki, zulmünü arttıran çöküşünü de hızlandırır.

Bugün yoğunlaştırılmış baskı ve terörden kurtulmanın tek yolu ise mücadeleyi büyütmekten geçiyor. Bugün yapılması gereken sermayenin korkularını büyütmek, gelecek ve özgürlük için kavgaya sarılmaktır. Faşist baskı ve teröre karşı omuz omuza yürümektir.

(Ekim Gençliği’nin Ocak 2012 tarihli 135. sayısından alınmıştır...)

Kampüslerden “boykot” sesleri yükseliyor!

Gençlik kantin ve ders boykotlarıyla mücadele silahını kuşanıyor. Boykotun ilk sesleri Ankara’dan yükseldi. Ardından Edirne ve İstanbul’daki üniversitelerden Ankara’nın çağrısına karşılık verildi.

ODTÜ ve Trakya Üniversite’sinde kantin boykotları

ODTÜ’de kantin fiyatları zaten fahiş iken yakın zamanda yeni

Trakya Üniversitesi

zamlar eklendi. Bunun üzerine öğrenciler gerek kantin sahiplerine gerekse de okul yönetimine rahatsızlıklarını iletiler. Netice itibarıyla, bir çözüm göremeyen ODTÜ İnşaat Mühendisliği bölümü öğrencileri kantinlerini “boykot” etme yolunu seçtiler. Çünkü onlar kendilerine dayatılanın çözüm olamayacağını, çözümün direnmekten geçtiğini görmüş oldular. Boykotun sonuna kadar sürmesi hatta tüm okul kantinlerinde uygulanması yönünde görüşler bildirilirken herkesi boykotu büyültmeye ve destek olmaya çağırdılar.

Trakya Üniversitesi bünyesinde tek kantine sahip olan İİBF, kantin zamları ile sarsıldı. Öte yandan hijyen ve sağlık koşulları yönünden yaşamsal tehlike barındıran kantin, son aşamada da fakülte dışında bir alana taşınarak özel sektörün elinde kafeleştirilmeye çalışılmakta. İİBF öğrencileri bu nedenlerden dolayı kantin boykotunu başlattı.

Alternatif kantin fakültenin girişine kuruldu. İlk gün öğrencilerin heyecanı ile karşılanan alternatif kantin ikinci gün desteklerle daha da güçlendi. Diğer fakültede okuyan öğrencilerin de desteği boykota güç verdi. Öte yandan ilerici ve demokrat öğretim üyeleri de ziyarette bulanarak destek verdiler.

Öğrencilerin temel talepleri kantin zamlarının geri çekilmesi, kantinin kafeleştirilmesi yoluyla öğrencilerin sermayeye peşkeş çekilmesine son verilmesi, öğrencilerin de kantinlerin denetim kurulunun içinde yer alması. Ayrıca kantinlerin özel işletmeler tarafından değil rektörlüklük eliyle işletilmesi diğer bir talebi oluşturmakta.

YTÜ Hazırlık Fakültesi’nde ders boykotu

Üniversitelerdeki hazırlık fakültelerinde devamsızlık oranı dönem başında YÖK tarafından azaltılmıştı. Geçmişte %30 olan devamsızlık oranı %10’a çekilmişti. Ayrıca, sağlık ocaklarından alınan raporlar geçerliyken, yeni dönemde hasta raporları da devlet hastanesinden heyet raporu olarak alınmak zorundaydı. Öğrencilerin günlük yaşamında olabilecek olumsuzlukları yok sayan uygulamaya çeşitli üniversitelerden tepkiler yükselmeye başlamıştı.

YTÜ Davutpaşa Kampüsü’nde bulunan hazırlık fakültesinde de tepki gören uygulama için öncelikle dilekçe toplanarak devamsızlık oranının %20’ye geri çekilmesi kararlaştırıldı.

Toplanan 800 dilekçeden üzerine hazırlık müdürlüğü, oranı % 20’e geri çektiğini açıkladı. Öğrencilere herhangi bir resmi açıklama yapılmaması ise öğrenciler cephesinde belirsiz bir ortamı yarattı. Müdürlüğe giden bir öğrenciye %20 denirken başka bir öğrenciye %15 denilebilmekteydi.

Bunun üzerine 29 Aralık günü ilk ders saatlerinde boykot kararının uygulanacağı duyuruldu. Sabah saatlerinde başlayan boykotta, fakülteye girmek isteyen öğrencilere boykotun zorunlu hale geldiği, bu haksız uygulamanın da ancak ortak bir eylemle son verilebileceğine dair konuşmalar yapıldı. Boykotta, kitleye yapılan konuşmalar sırasında özel güvenlik ve sivil polislerin öğrencileri kameraya çekmesi büyük bir tepki gördü. Fakültenin dışında coşku hakimken içerde de sınıfların büyük bir kısmında dersler işlenmedi. Sınıflarda 5-10 kişi bulunurken, onlar da boykotu içerden izlemeye devam etti.

Yıldız Teknik Üniversitesi

Boykot sırasında müdürlükten gelen bir kararla, hazırlık öğrenci temsilcisi arkadaşımızın temsilcilikten düşürülmesi tehdidinde bulunuldu. Eyleme destek veren öğrenci temsilcisi, yaptığı konuşmada kendisini temsilci yapan arkadaşlarının eyleminde yer almaya devam edeceğini, temsilciliği düşürülse bile asıl temsiliyetin boykotun kendisi olduğunu ifade etti.

Eylemin sonunda yapılan konuşmada bu ilk boykotun uyarı boykotu olduğu, karar geri çekilmediği takdirde ise eylemlerin devam edeceği ifade edildi.

Ekim Gençliği / Ankara - Edirne - İstanbul

İzmir’de Eroğlu anması...

İletişim Fakültesi önünden başlayan eylem Edebiyat, Hazırlık, Ziraat, Gıda ve Kimya Mühendisliği bölümlerinin güzergahını izleyerek E-Cafe önünde basın açıklamasının okunması ile son buldu.

Eylem sırasında yapılan ajitasyon konuşmaları ile A. Serkan Eroğlu’nun katilinin İzmir TMSH polisleri olduğu vurgulandı ve öğrenci ölümlerinin idare-polis işbirliğinin sonucunda sistematik ölümler olduğu açıklandı.

Eylem gerçekleşirken Dokuz Eylül Üniversitesi Dokuz Çeşmeler Kampüsü’nde devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilerle faşist bir grup arasında çatışma çıkma ihtimalinin öğrenilmesi üzerine eylem programı kısa kesilerek destek olmak için kitlesel bir geçiş yapıldı.

Eylemi **Ekim Gençliği**, Devrimci Hareket, **TÜM-İGD** ve Kaldıraç örgütledi.

Gazetecilik bölümü öğrencileri aynı bölümü okudukları A. Serkan Eroğlu eyleminin örgütleme kısmında “Devrimci Gazeteciler” adı altında yer aldı.

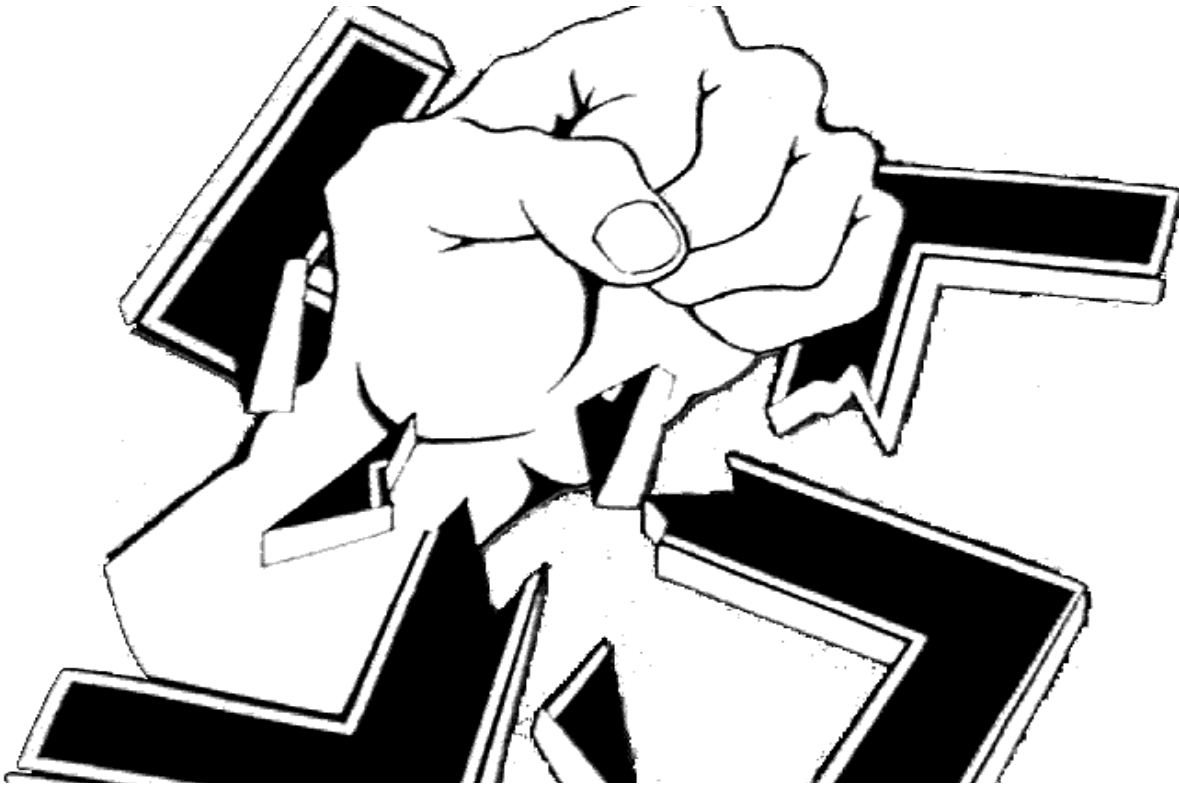
Eyleme yaklaşık 120 kişi katıldı.

Ekim Gençliği / İzmir

Üniversitelerde faşist saldırılar...

Faşist saldırılara karşı omuz omuza!

Sermaye devleti dönem sonunda faşistlerinin iplerini serbest bıraktı. Faşistlerin satır ve bıçaklarla devrimci, ilerici ve yurtsever öğrencilere saldırımlarının ardından kampüslere giren çevik kuvvet polisleri terör estirdi.

İstanbul Üniversitesi'nde de 2 Ocak günü provokasyon ve polis saldırısı yaşandı. Yurtsever öğrencilere bıçak çekerek provokasyon yaratan bir faşistin cezalandırılmasını bahane ederek okula giren çevik kuvvet polisi, yurtsever ve devrimci öğrencilere saldırdı. Olaya müdahale eden diğer öğrenci ve akademisyenlere de azgınca saldıran polis çok sayıda öğrenciyi gözaltına aldı. Çıkan çatışma sonucunda 30 öğrenci yaka-paça gözaltına alındı. Yaralananların da olduğu saldırıda okula ambulans girdi. Sonrasında ise ÖGB'lerin 35 kişinin yaşamını yitirdiği Uludere katliamını teşir eden afişlere azgınca saldırdığı görüldü.

Anadolu Üniversitesi'nde faşist çetelerin 29 Aralık günü "Noel babanın çocukları değil Dede Korkut'un çocuklarıyız!/Anadolu Üniversitesi Ülkücüleri" imzasıyla bildiri dağıttığının haberini alan devrimci öğrenciler yemekhanenin önünde toplandı. Kısa süreli bekleyişin ardından sloganlarla kampüs dışındaki Açık Öğretim Fakültesi'ne doğru yürüyüşe geçildi.

Yolda faşistlerin bildiri dağıtımını durdurduğu haberi gelince kitle Yunus Emre Kampüsü girişinde durdu ve sloganlarla, ajitasyon konuşmaları yaparak bekleyişe geçti. Ardından kitle yemekhaneye doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında Rektör Davut Aydın'ın pencereden kitleye bakması üzerine bir süre rektörlük önünde durularak "Sermaye defol üniversiteler bizimdir!" sloganı atıldı.

Hacettepe Üniversitesi'nde 30 Aralık Cuma günü saat 09.00'da derse giren devrimci ve yurtsever öğrenciler geçen haftakinden daha saldırgan bir tutumla karşılaştılar. Derse girmeden önce ÖGB'lere tutanak tutturan Aktaş, hemen önlemlerini (!) aldı. Derse girdikten sonra söz alan Ekim Gençliği okuru

Aktaş'tan özür beklediklerini söyledi. Aktaş, ÖGB'leri sınıfa çağırdı. Daha sonra bir öğrenci daha söz alarak AİT dersinin YÖK dersi olduğunu, bu derste resmi tarihin anlatıldığını, eğitimin tarafsız ve bilimsel olması gerektiğini söyledi. Bu sırada zaten gergin olan ortam bir öğrencinin yutseverlere küfür etmesiyle daha da gerildi ve kavga çıktı. Yurtsever öğrencilere küfür eden öğrenci ÖGB korumasında dışarı çıkarılarak, ambulansla hastaneye kaldırıldı. Aktaş bu anlarda da "dağın uzantıları, dinazorlar, hayvanlar, eşkiyalar..." şeklinde hakaretlerini sürdürdü. Bir öğrencinin kendisinin akademisyen olduğunu hatırlatması üzerine sınıfın dışında akademisyen kimliğinden soyunduğunu söylemesi oldukça manidardı.

Kavga esnasında darp edilen ve şikayetçi olduklarını söyleyen devrimci ve yurtsever öğrencilerin bu talebi dikkate alınmadı. Edebiyat A Kapısı önünde öğrencilere seslenen ve olayı anlatan devrimci öğrenciler ÖGB'ler tarafından engellendi.

Akdeniz Üniversitesi'nde 2 Ocak günü Uludere katliamını lanetlemek için yürüyüş yapan devrimci, ilerici ve yurtsever öğrenciler önce ÖGB-polis barikatıyla, sonra da faşist saldırıyla karşılaştılar.

Devrimci, ilerici ve yurtsever öğrenciler Öğrenci Evi önünde Olbiya'ya doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüşün önü önce ÖGB'ler tarafından kesildi. Arkasında çevik kuvvet olan barikatın açılmayacağını söyleyen üniversite yönetimi öğrencilerden alanı terketmesini istedi. Öğrenciler ise barikat açılıncaya kadar oturma eylemi yapacaklarını belirterek beklemeye başladılar.

Sloganlar ve marşlar eşliğinde süren bekleyiş sırasında yaklaşık 100 kişilik bir faşist güruhun taşlarla saldırması üzerine çatışma çıktı. Sivil polislerin de içlerine girerek "yakın ilişki" kurduğu faşist güruh geri çekildikten sonra araya çevik kuvvet barikatı çekildi.

Çatışmanın ardından basın açıklaması yapıldı. Öğrenciler eylem bittikten sonra üniversiteden toplu çıkış yaptılar.

Ekim Gençliği / Eskişehir - Ankara - İstanbul

Amatör'ün yeni sayısı çıktı!

2 yıllık bir aranın ardından YTÜ Öğrenci Gazetesi *Amatör*'ün 9. sayısı çıktı.

Gazete, "*Amatör bir dünya için profesyonelce*" diyen hazırlık, mimarlık, metalurji, elektrik-elektronik fakülteleri ve meslek yüksekokulundan YTÜ öğrencilerinin ortak tartışma ve emeğinin ürünü olarak hazırlandı.

9. sayıda son dönemde üniversite öğrencilerine yönelik artan baskı ve saldırılar, YTÜ Hazırlık Fakültesi'nin durumu, ÖGB terörü, HES, Kürt sorunu, 19 Aralık katliamı gibi gündem ile kitap ve film tanıtımına da yer verildi. Ayrıca geçtiğimiz günlerde patronun işten atma saldırısı karşısında direnişe geçen ve kazanan Armine direnişçisi Yavuz Güneş'le gerçekleştirilen röportaja da dergide yer verildi.

Amatör'ün 9. sayısı Yıldız ve Davutpaşa kampüslerinde öğrencilere ulaştırıldı.

Amatör

Ekim Gençliği'nden yılbaşı etkinliği

30 Aralık Cuma günü 18.00'da Mustafa Suphi Kültür Merkezi'nde bir araya gelen Ekim Gençliği okurları yılbaşı etkinliği gerçekleştirdiler. Etkinlik 2011 yılının değerlendirilmesiyle başladı. Sohbet şeklinde devam eden etkinlikte Türkiye sol hareketi açısından safların netleştiği bir dönemden geçildiğine dair de anlamlı tartışmalar yapıldı.

ODTÜ, Hacettepe Üniversitesi, Gazi Üniversitesi, Ankara Üniversitesi ve Bilkent Üniversitesinden öğrencilerin katıldığı etkinlik yeni yılda mücadeleyi büyütme çağrısıyla sona erdi.

Ekim Gençliği / Ankara

‘Baskılar bizi yıldırıamaz!’

KCK operasyonları kapsamında Özgür Gündem Gazetesi ve DİHA başta olmak üzere Kürt ve sosyalist basına yapılan baskınlar kapsamında yurtsever, sosyalist, devrimci basın çalışanlarının görüşlerine başvurduk. Yapılan açıklamalarda, saldırıların devlet terörü olduğuna, Kürt halkı başta olmak üzere, ezilen halkların, işçilerin ve emekçilerin taleplerini dile getiren muhalif güçleri hedef aldığına dikkat çekildi. Toplumu tamamen sindirmeye yönelik olan bu saldırıları püskürtmek için, birlikte mücadelenin öneminin altı çizilerek, eylemli bir dayanışma ve mücadelenin ortaya konulması gerektiği ifade edildi.

‘Halkın taleplerini dile getirmemizi engelleyemeyecekler’

Gizem Yiğit (Özgür Gelecek Gazetesi) : Son döneme baktığımızda avukatlar, gazeteciler tutuklandı. İçişleri Bakanı’nın son açıklamaları ile oklar sanatçılara yönlendiriliyor. KCK operasyonları adı altında sürekli baskı ve tutuklamalar var. Burda amaç sadece yurtsever, sosyalist basın değil. Verilen bir mücadele var. Bu mücadelenin ve halkın sesinin basın yoluyla yansıtılmasına bir engelleme var. Aynı zamanda gelişen muhalefeti susturmak, tamamen izole etmek istiyorlar. Özgür Gelecek gazetesi olarak, bize göre bu süreçte sessiz kalmamak, dayanışmayı daha da büyütmek gerekir. Sonuçta bu dalga sırayla geliyor. Devrimci, sosyalist, yurtsever basın olarak bir araya geldik, bir müdahale süreci örgütledik. Yapılması gerekenler yapıldı. Bunlar çok anlamlı ve güzel. Bunun daha da büyütülmesi gerekiyor. Baskılara karşı sesimizi yükseltmeye devam etmemiz gerekiyor. Çünkü sıra kimde sorusunu sormaya gerek yok. Sıra herkeste. Muhalif olan herkeste sıra. Halkın taleplerini dile getirmemizi engelleyemeyeceklerini göstermek gerekiyor.

‘Kaçırıldık, öldürüldük susmadık! Bundan sonrada susmayacağız!’

Şerafettin Sümeli (Fırat Dağıtım çalışanı) : Özgür basına yönelik operasyonlar, tutuklamalar sindirmeye yöneliktir. Hükümete ve cemaate yakın

gazetelerin ve yazarların çıkarttığı yazılardan, haberlerden böyle bir operasyonu sezmıştık. Ama herkes baskınla, sanki kaçan varmış gibi sabah 5’te alındılar. Bizé, alınırken KCK, PKK terör örgütünden dolayı alındığımız söylendi. Ancak hiçbir şekilde ne örgütlerle ilgili, ne de yaptıkları ile ilgili hiçbir şey sorulmadı. Yaptığımız işin dışında hiçbir soruya tabi tutulmadık. Savcılıkta da, mülakat denen sorguda da. Sorulan sorular bu gazeteye niye yazıyorsun, niye dağıtıyorsun ANF ile neden görüştün. İpe sapa gelmez. Hiçbir hukuk’a, adalete sığmayacak sorulardı. Hatta bize şunlar söylendi. Siz bizim söylediklerimizi söyleyin sizi bırakalım. Biz buna karşı susma hakkımızı kullandık. Bazı arkadaşlarımıza para teklifleri edilmiş bununla ilgili. Yani biz onların baskıları ile daha öncede susmadık. Kaçırıldık, öldürüldük susmadık. İşkenceleri ile karşılaştık, fakat susmadık. Bundan sonrada susmayacağız.

‘Tüm muhalefeti susturma, bastırma, yoketme, ezme emelinin bir parçası’

Göksu Çıkt (Sendika.org) : Bu süreç aslında bir ayağı KCK altında yapılan operasyonlar iken, bir ayağıda Ahmet Şık ve Nedim Şener’e kadar uzanıyor. AKP iktidarının tüm muhalefeti susturma, bastırma, yok etme, ezme emelinin bir parçası olarak gerçekleşiyor. KCK adı altında yapılan bu son operasyonla gazetecilik mesleğinin, sosyalist basının, AKP’nin tüm icraatlarını ifşa eden ortaya döken, halkın nezdinde teşhir eden uygulamaları belli ki iktidarı yine rahatsız etti. Ve operasyonlar gerçekleştirildi. Bunlar devam edecek belli ki. Bu şekilde durmayacak. Bugün ETHA’ya yapılan, yarın başka sosyalist basına yapılacak. İçişleri Bakanı’nın açıklaması var. Sanatçıları da etkileyecek. AKP, bu operasyonlarla kimi terörist olarak hedeflediğini açık olarak gösteriyor. Halkta AKP’nin gözünde teröristtir. Bu ilan ediliyor. Bizim dediğimize gelmeyen herkes teröristtir, herkesi alırsız. Buna karşı sosyalist basın olarak, kürt basını ile dayanışma içinde olmamız lazım. Bu baskılara boyun eğmediğimizi göstererek, bunların önüne geçmemiz gerekir.

“Zulmünüzü arttırın ki sonunuz tez gelsin!”

“KCK operasyonları” adı altında yapılan baskınlarda gözaltına alınarak tutuklanan özgür basın emekçileri bulundukları cezaevinden mektup gönderdiler. Özgür basın emekçileri “zulmünüzü arttırın ki sonunuz tez gelsin” derken, hiçbir güç ve kudretin emekçi halka hizmet etmelerini engelleyemeyeceğini belirttiler.

Tutuklu özgür basın emekçilerinin mektubu şöyle:

20 Aralık günü Başbakan Yardımcısı Beşir Atalay’ın itiraf ettiği “entegre projesi” kapsamında 48 özgür basın emekçisi gözaltına alındık. 35 kişi tutuklandık. Herhalde “Merdi Kıptı şecaat arz ederken sirkatin söyledirmiş” tabiri bunun için söylenmiş olsa gerek. Atalay da “entegre projesi” yığıtlığını anlatırken anti-demokratik 12 Eylül Anayasası’nın bile irzına nasıl geçirdiğini kamuoyuna açıklıyordu.

Yargının işini “ne kadar güzel” icra etmekle övünen bir hükümet ve zihniyetin ayyuka çıkan adaletsizliğini anlatmak ve bunlara son verilmesini istemenin faydasız ve gereksiz olduğunun farkındayız.

Bunun için şimdilik çağrımız; zulmünüzü arttırın ki sonunuz tez gelsin. Direnişimizin de zulmünüzü kırarak düzeyde gelişeceğinden şüphemiz olmasın. Bu adaletsizliğe dur demenin yegane yolunun direnmek olduğunu da biliyoruz.

Nitekim mahkeme salonunda hakim önceden verilmiş olan “entegre proje” ürünü kararı okurken, tahliye olan bir arkadaşın bize dönerek “Tahliye olduğum için sizden özür dilerim arkadaşlar. Sizinle olmak vardı” demesi gerçeği halka ulaştırma mücadelesinde gerekli bedeli ödemeye ne kadar hazır olduğumuzun ifadesidir.

Dolayısıyla oynanan temsilin farkındayız. Ancak bu temsilde bize biçilen hiçbir rol ve figüranlığı kabul etmeyeceğiz. Ama bu sahneyi de terk etmeyeceğimiz gibi kendi rolümüzü de biz belirleyeceğiz.

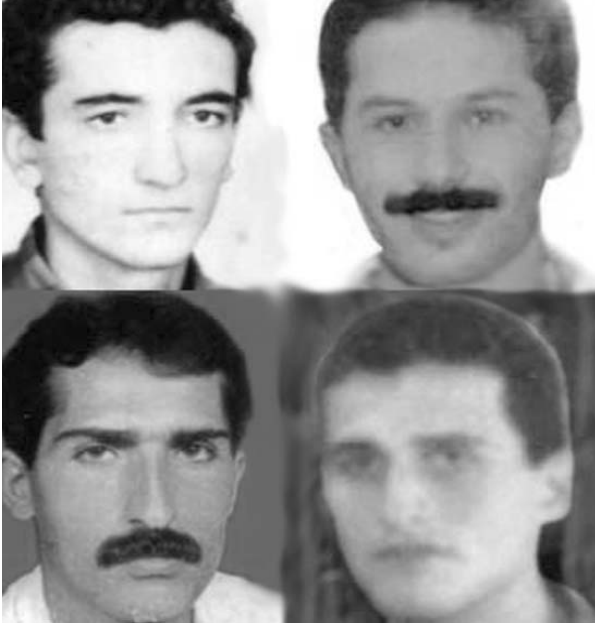
Son olarak hiçbir güç ve kudret bizi halkımıza hizmet etmekten alıkoyamayacaktır. İçeride de olsak dışarıda da olsak bu böyle biline. Bayrağı yerde bırakmayan ve bize destek sunan herkese şükranlarımızı sunuyoruz.

Hakimlerin, saçmalıklarına güldüğü ve inanmadığı iddianamelere dayanarak insanları tutuklamak zorunda kalmadığı günlerde buluşmak dileğiyle...

Tutuklu Özgür Basın Emekçileri

4 Ocak '96 Ümraniye: Bir kez daha katliam ve direniş

“Devrimci irade teslim alınamaz!”

Sermaye devletinin 4 Ocak 1996 tarihinde Ümraniye Hapishanesi'nde gerçekleştirdiği katliamın ve devrimci tutsaklarca örülen direnişin üzerinden 16 yıl geçti. Zindanlarda devrimci iradeyi teslim almak için bugüne dek sayısız katliama başvuran sermaye devletinin Ümraniye'de gerçekleştirdiği vahşet hafızalardaki tazeliğini koruyor.

Ümraniye Hapishanesi'nde yaşanan katliam, 12 Eylül faşist darbesinin ardından devrimcileri teslim almak için devreye sokulan sistemli zindan politikalarının sonuçlarından biriydi. Bu vahşi katliam, aynı zamanda dönemin yükselen devrimci dalgası karşısında işçi ve emekçilere verilmek istenen bir gözdağıydı.

Sermaye devleti '91 yılında çıkarttığı Terörle Mücadele Yasası ile devrimcilere dönük hücre tipi saldırısını öne çıkarttı. Devrimci tutsakların zindanlardaki direngen tutumu karşısında ertelenen bu saldırıyı 21 Eylül 1995'te Buca Hapishanesi'nde gerçekleşen katliam izledi.

Haklarının gaspedilmesini sayım vermeme eylemiyle yanıtlayan Buca cezaevindeki devrimci tutsaklar 21 Eylül gecesi düzen güçlerinin saldırısıyla karşılaştılar. Çevik kuvvet polislerinin ve jandarma ekiplerinin plastik mermiler, gaz bombaları, demir sopalar ve zincirler eşliğinde gerçekleştirdiği azgın saldırı sonrası Yusuf Bağ, Turan Kılıç ve Uğur Sariaslan isimli üç devrimci tutsak direnerek şehit düştü.

Katliam, içeriden ve dışarıdan dalga dalga yükselen kararlı eylemlere konu oldu. Devrimci ve ilerici güçlerin katliamı ve düzenin zindan politikalarını teşhir etmek için gerçekleştirdiği sokak eylemlerini, çeşitli hapishanelerden 1300 devrimci tutsağın başlattığı açlık grevleri takip etti.

Devrimciler cephesinden ortaya konan kararlılık sonrasında sermaye devleti tutsakların taleplerini kabul etmek durumunda kaldı. Ancak düzen güçleri, her zaman olduğu gibi, bu süreçte de kabul edilen şartları tam olarak yerine getirmede. Birçok hapishanede devrimciler yeni saldırılarla karşılaşırken, Ümraniye Hapishanesi'nde devrimci tutsaklar görüş haklarının engellenmesi üzerine direniş başlattılar. Devlet, tutsakların direnişini kırmak için 13 Aralık akşamı Ümraniye Cezaevi'ne

polisler ve jandarmalar eşliğinde operasyon düzenledi. Düzenin eli kanlı cellatlarınca gerçekleştirilen operasyonda, 4'ü ağır 70'in üzerinde tutsak yaralandı. Sayıları 104'ü bulan diğer tutsaklar koğuşlarda barikatlar kurarak katil sürüsünün ilerlemesini engellediler. Üç gün boyunca elektrik ve suyu keserek devrimcilerin iradesini kırmaya çalışan düzen güçleri yine başarılı olamayarak geri adım atmak zorunda kaldılar.

“Yarım kalan” saldırının tamamlanması için yeni katliam hazırlıkları hızla devreye sokuldu. Her dönem başvuru “cezaevleri terör yuvalarına döndü” demagojisi bu kez dönemin İstanbul Emniyet Müdürü Orhan Taşanlar'ın ağzından günler öncesinde burjuva medyanın gündemine taşındı. Düzen güçleri, 4 Ocak 1996'da bir kez daha saldırıya geçti. 4 Ocak günü Ümraniye Hapishanesi'ne operasyon düzenleyen eli kanlı cellatlar, demir sopalar ve kalaslar eşliğinde devrimci tutsaklara saldırı. Jandarma, özel tim ve gardiyanların ellerindeki fotoğraflarla hedef gözeterek gerçekleştirdiği katliamda, onlarca tutsak yaralandı. Rıza Boybaş, Orhan Özen, Abdülmecit Seçkin, Gültekin Beyhan isimli tutsaklar ise şehit düştü.

Dönemin Ceza ve Tevkif Evleri Müdürü Zeki Güngör'ün “askerler aşırıya kaçtı” sözlerini sarfetmek zorunda kaldığı bu kanlı katliam, yine zindanlarda devrimci tutsakların militan eylemlerine konu oldu. Çanakkale, Bursa, İskenderun, Kayseri, Ceyhan, Malatya hapishanelerinde açlık grevi eylemleri devreye sokulurken Buca, Bayrampaşa, Ulucanlar, Bartın hapishanelerinde ise idare amiri ve gardiyanlar rehin alındı.

Devrimci ve ilerici güçler tarafından gerçekleştirilen protesto eylemlerine saldıran sermaye devleti, katliamcılara dönük öfkenin doruğa çıktığı cenaze törenlerinde de azgınca saldırmaya devam etti. 8 Ocak günü, şehit devrimcilerin cenaze törenine katılımı engellemek için Alibeyköy çevresini adeta ablukaya alan düzen güçleri, günboyu gerçekleştirdiği gözaltı terörü neticesinde alana gelmeye çalışan 1000'e yakın kişiyi gözaltına aldı. Gözaltındaki devrimci ve ilerici güçleri Eyüp Spor Salonu'na götürülen ve coplar-kalaslar eşliğinde işkenceye alan katiller sürüsü, burayı adeta toplama kampına çevirdi.

Faşist cellatlar aynı gün bir başka katliamın daha altına imza attılar. Cenazeleri izlemek için

Alibeyköy'e girmeye çalışan Evrensel muhabiri Metin Göktepe, “sarı basın kartı” olmadığı gerekçesiyle gözaltına alındıktan sonra polisler tarafından dövülerek ve işkencelerden geçirilerek katledildi. Göktepe'nin katledilmesine ilişkin bildik türden yalanlara başvuran düzen güçleri, savcılık eliyle “Göktepe sandalyeden düşüp öldü” açıklamasında bulundular. Emniyet Müdürü Orhan Taşanlar ise “Gazeteciymiş, sarı basın kartı nerde? Biz onun nasıl gazeteci olduğunu biliyoruz!” diyerek katliamı açıktan savundu.

Katliamcı devlet, kendisine dönük öfkenin önünü her şeye rağmen alamadı. Metin Göktepe'nin cenazesi sırasında Yenibosna'dan Esenler'e onbinin üzerinde katılımla yedi saatlik bir yürüyüş gerçekleştirildi. Cenazede, kitlenin sahiplenmesiyle birlikte devrimci basının susturulamayacağı ve devrimci iradenin teslim alınamayacağı vurguları öne çıktı.

Ümraniye Hapishanesi'nde gerçekleştirilen katliamın ardından yargı süreci de bildik şekilde işledi. Takipsizlik kararlarıyla hasıraltı edilen yargı süreçleri neticesinde katiller her zamanki gibi aklanırken, katliam protestoları sırasında gözaltına alınanlar hakkında davalar açılabilirdi.

Ümraniye Hapishanesi'ndeki katliamın ardından da sermaye devletinin zindanlarda ‘teslim alma’ saldırıları devam etti. 1996 yılında yayınlanan ‘Mayıs genelgesi’ ile F tipi tabutlukları yeniden gündeme alındı ancak 12 devrimcinin şehit düştüğü Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu eylemleriyle bu saldırı püskürtülmüş oldu. 24 Eylül 1996'da Diyarbakır Hapishanesi'nde bir kez daha katleden sermaye devleti, '97 yılındaki “Ağustos genelgesi” ile F Tipi hapishanelerin yapımına başladı. 26 Eylül 1999'da Ulucanlar Hapishanesi'nde 10 devrimciyi alçakça katlederek hücre tipi saldırısının yolunu düzleyen sermaye devleti, aynı zamanda 19-22 Aralık'ta gerçekleştirdiği katliamla saldırı halkasını doruğa ulaştırmış oldu.

Sermaye devleti, tecrit dayatmasıyla hapishanelerde devrimcileri teslim alma çabalarını bugün de sürdürüyor. Bu zamana dek düşmanın tüm katliamlarını destansı direnişlerle yanıtlayan devrimci tutsaklar ise, sermaye düzeninin cellatları karşısında başeğmeden dimdik ayakta durmaya ve kavgaya katılmaya devam ediyorlar.

Hüzün hasatçısı bir halkın “kaçağa çıkan” 35 evladına...

Hüznümüz bir gün, kavgamız sonsuza kadar sürsün!

Canlarımız yitiyor! Tarihin sayfalarında bildiğimiz ne varsa tekrarlanıyor. 35 canımız yanıyor. Alevler arasından bir halkın öfkesi ve ağıtları yükseliyor. Artık Haftanın’ın Maraş’tan, Sivas’tan farkı kalmadı. Bu ülkenin dört bir yanına yayılan, kan denizine akan bir nehir yatağıdır.

Haftanın acıların yurduudur. Kürt halkının her toprağı gibi Haftanın de acıyla dolu hikayeleri kuşaktan kuşağa taşır. Hüzün konvoyu denmiş 35 cenazenin taşınması sırasında oluşan görüntüye... ama unutulmasın ki Kürt halkı on yıllardır hüzün hasatçısıdır. O topraklarda on yıllardır hüzün ekilip biçilir. Köy yakmaları da bilir, tezek yedirmeyi de görmüştür! Boşaltılan her köyle yaşamları parçalanan bir halkın yeni bir acısına tanık oluyoruz sadece. Ölen sayısının artmasıysa hassasiyetleri tetikleyecekse yıllık istatistikleri okuyun. Karşınıza çıkan “açılım” denenin katliam kelimesine eşanlamlı olduğudur. Geçmişte *Özgür Halk* dergisinin bombalanmasıyla 36 gazeteciyi tutuklatmak arasında kaç fark sayabilirsiniz?

Birileri “Mustafa Muğlalı” olayı diye bilinen 33 Kürt köylüsünün infazı olayıyla Uludere katliamını benzetiyor. Ama bilinçli bir politikayla benzerlik sadece kaçakçı olmalarına indirgeniyor. İki olayın ortak keseni yoksul Kürt köylüsünün katledilmeleridir. Elbette Kürdistan coğrafyasında her türlü ölüm “meşrulaşabilir.” Haftanın, Uludere, Botan, Amed, Dersim... Bölgenin, kentin adı değişir ama kaderi değişmez. Düne kadar gerillaya karşı imhayı terkttiklerini, barış eli uzattıklarını söyleyenler bu operasyonu nasıl açıklayacak? “Gerillaya montunu veren komutan” nerede?! Onların riyakarlıkla uzattıkları ellerinde kan var! Teslim alınan her bir gerilla ile aslında bir halkın özgürlük mücadelesi katledilmek isteniyor. Bir de eklemek gerekir ki eğer ölenler kaçakçı gençler değil de gerillalar olsaydı ne olacaktı? Başarılı bir operasyonla etkisiz hale getirilen 35 kişi olacaktı. Kirlı savaşın bitmediğini gözler önüne seren bir “askeri başarı” olacaktı. Burjuva-yandaş medya eliyle önümüze konan devletin barışçı yaklaşımını açığa çıkaran bir “kaza” yaşadık. Haftalar önce kimyasal silahlarla mağara bombalayanlar Dersim’de mağaralarda katledilenlerden söz edenlerdi. Şimdi Muğlalı adını kışla tabelalarında indirenler Haftanın’de yoksul Kürt köylüsünü katledenlerdir. Dersim katliamı için CHP’yi suçlayan Tayyip’e karışıklık Uludere katliamı için Kemal de AKP’yi suçluyor.

Her devrik cümle kendi içinde ironi taşır. Ama burjuva düzen sözcüsü ve kalemleri tek başına ironiye kurban gitmiyor. Onları ikiyüzlülüklerinin dışavurumu. Olayın tüm ayrıntılarıyla açığa çıkmasına (bombalama yönteminden, ölü ve yaralı sayısına) hatta devlet yetkililerinin açıklama yapmasına (Şırnak Valisi olaya ilişkin açıklamasını AA üzerinden ulusal medyaya iletti) rağmen düzen medyası olayı 12 saat açıklamadı. Magazin haberleri için dahi son dakika anonslarını geçenler 12 saat medya olmakla düzenin uzantısı olmak arasındaki farkı gösterdiler. 12 saatin sonunda hatırladıkları insanlar ve meslekleri değildi. Düzeni aklamak üzere görevleri gereğı yönlendirilmiş bilgi servisiydi. Sivil yaşam olmayan bölge olmasından, PKK’nin saldırı hazırlığı istihbaratına, kaçakçılık yapmalarından devletin olayın dışında olmasına kadar ne kadar mide bulandırıcı açıklama varsa hepsi

medyada yeraldı.

Devlet açıklamalarında “kaza” vurgusunu öne çıkarma eğiliminde. Özellikle düzenin hükümet kanadı bu yönde eğilim gösterip hukuk devletinin gerekleriyle “kaza”nın sorumlularını bulmaktan bahsediyor. Bu devletin kirlı savaş konseptinde kazayla öldürülecek 35 Kürdün önemi yoktur. Bu olasılık hesaplarında gözden çıkarılma oranındadır. Bu bakışı taşıyan bir mekanizma tüm bölgeyi rahatlıkla bombalar. Bölge köylerindeki insanların anlatımlarına bakın. Orduyu bilgilendirmelerine rağmen bombalama sürüyor. Ambulanslar ilçeden çıkarılmıyor. Bir köylü anlatıyor; “o gün için özel bilgilendirme yapmadık ama düzenli kaçağa çıktığımızı karakol biliyor.” Düzenin sözcüleri açıklıyor; “içlerinde korucu akrabası, gazi çocuğı olan vardı.” Yani sıradan Kürt evlatları değil devlete hizmet edenler deniyor. Üzüntülerinin nedeni bu! Gidenler bizden demeye getirecek kadar alçaklaşıyorlar.

Eğer sınır bölgesinde büyüseydiniz kaçağa çıkmak ne demek bilirdiniz. Herkesin bildiğı ve yaptığı ama yasaların yazılı olduğu kitaplarda suç sayılan bir mesleğı yapmak zorunda kalsaydınız anlardınız o insanların acısını. 33 kurşunu dillendirenler acaba Muğlalı’dan ne kadar farklılar? Kilis’te yapılanın Uludere’de yapılandan farkı nedir? Ya da Kıbrıs’tan gelirken sırf devlet memuru olduğu için belli bir kotada elektronik eşya, alkol ve sigara getirenlerin farkı nedir? Gümrük kapılarında memurların patronlarla anlaşmalı yaptıkları geçişler nedir? Kaçakçılık, devletin yasal

yollardan yapılmasına izin verdiği işin gayrı-resmi kanallardan yapılmasıdır. Kaldı ki kaçakçı olmaları 35 insanın katledilmesinin gerekçesi olamaz. Kaçağa çıkan katırlar şimdi mazot değil 35 can taşıyor. Yanmış, battaniyelere sarılmış bedenler sınırdan geçiyor. Kaçak bir yaşamın sonu kaçak olarak bitiyor.

Sorularla dolu bir yazı. Soruların nedeni kafa karışıklığı değil. Sorulara verilecek her bir cevapla bir halkın acısını anlama noktasında bir hisse ulaşma çabasıdır. Sorular çok çünkü artık yeter denecek noktadayız. Yok, hayır! “Akan kan dursun” diyecek kadar mücadelenin dışında değiliz. Artık yeter! Kirlı savaş katledilen her bir evladın arkasından barış methiyeleri düzülmesin. Artık yeter akan kan özgürlük savaşının bayraklarını süslesin! Açılımla çözüm bekleyenler, “yetmez ama evet” diyen yüzüzler artık susun bırakın sadece analar konuşsun! Zira bilinir, anaların hüznü bir gün ama kavgaları sonsuza kadar sürecektir!

Hüzün ve acılarla yoğrulur öfkeler. Öfke tek başına ölen oğullar için değildir. On yılların biriken özlemleriyle bir halkın özgürlük mücadelesi içindir. Ölen her canla özlemler pekişir. Ve şimdi ağıtlar kadar kavga türküleri de söylenmektedir. Acılarımıza sarılarak, kinimizi bileyerek davamızı sürdüreceğiz. Dağlarda elbet mor menekşelerle süslü özgürlük günleri de karşılanacaktır...

T. Kor

Şerzan Kurt davasında “KCK’li” savunması

Muğla’da üniversite öğrencisi Şerzan Kurt’un polis kurşunu ile katledilmesi üzerine Gültekin Şahin isimli polis hakkında Eskişehir 1. Ağır Ceza Mahkemesi’nde açılan davada sanık avukatı Kemal Ertuğrul “tanıkların KCK’li olduklarını” iddia ederek söylediklerinin geçersiz sayılmasını istedi.

Adli Tıp Kurumu’nun raporuna itiraz eden Ertuğrul, tanık Melike Düz’ün 17 Mayıs 2011 tarihinde Van 3. Ağır Ceza Mahkemesi’nin kararıyla “KCK üyesi olmak” suçlamasıyla tutuklandığını belirtti.

Ertuğrul, Kurt Ailesi’nin avukatı Nezahat Paşa

Bayraktar’ı da hedef gösterdi. Bayraktar’ın “KCK operasyonları” kapsamında tutuklandığını dilekçeye yazan sanık avukatı, Şerzan Kurt’un da KCK’li olduğunu ima ederek, öldürülmesine meşruiyet kazandırmak istedi.

Mahkemeye ifade veren gizli tanık ise, sanık polisin Kurt’a hedef gözeterek yakın mesafeden ateş ettiğini belirterek şunları söylemişti: “Sanık ateş ederken eli sağa sola, havaya hareket etmiyordu, koşarak yukarıdan gelip öğrencilere doğru direkt hedef alarak ateş etti.”

Kampana

Savranoglu

ELTA Elektrik

Billur Tuz

Hugo Boss

Maltepe Belediyesi

MAS-DAF

Gazi Devlet Hastanesi

**“Direne direne
kazanacağız!”**